LUCRAREA DUHULUI SFÂNT

Cuprins

Introducere **1**
De ce această broşură şi cum o citim 1
Partea I – Planul lui Dumnezeu **3**
1. Omul creat pentru chipul lui Dumnezeu 3
2. Planul lui Dumnezeu: fii asemenea Fiului Său 6
3. O mântuire redusă la iertare: aspectul juridic 14
4. Cum lucrează Dumnezeu: Duhul, slujitorii şi darurile 19
Partea a II-a – Chemarea lui Dumnezeu: atragerea inimii **20**
5. Dumnezeu cheamă prin atragere, nu prin constrângere 20
6. Propovăduirea Împărăţiei şi a Domnului Isus Hristos 29
7. Fascinaţia: frumuseţea lui Hristos 36
8. Iubirea şi logodna cu Hristos 41
Partea a III-a – Naşterea din Dumnezeu: lucrarea Duhului Sfânt **51**
9. Naşterea din Duh 51
10. Pocăinţa: Duhul dovedeşte lumea vinovată 54
11. Sămânţa este Cuvântul lui Dumnezeu (Luca 8:11) 57
12. Primirea Cuvântului: lepădarea de sine şi integritatea seminţei 61
13. Naşterea din Dumnezeu: primirea vieţii dumnezeieşti 69
14. Primirea Duhului Sfânt: botezul cu Duhul Sfânt 73
15. Aşezaţi în familia lui Dumnezeu: Biserica 107
16. Cercetare personală: semnele naşterii din nou 110
Partea a IV-a – Creşterea spre statura de om mare **113**
17. Duhul care îndeamnă şi călăuzeşte 113
18. Partea omului: lepădarea de sine, smerenia, atitudinea de rob şi frica de Domnul 118
19. Transformarea din slavă în slavă 127
20. Lucrarea comună a Duhului Sfânt şi a trimişilor lui Dumnezeu 130
21. Darurile Duhului: locul, importanţa şi scopul lor 141
22. Corintul: o biserică ce nu ducea lipsă de niciun dar 149
23. Haosul din Corint: pruncii şi folosirea greşită a darurilor 153
24. Vorbirea în limbi şi tălmăcirea în rânduiala lui Dumnezeu 157
25. Semne în Faptele Apostolilor, daruri în Biserică 170
Concluzia Părţii a IV-a 176

Partea a V-a – Roada Duhului: maturitatea **178**
26. Mai presus de daruri: dragostea 178
27. Roada Duhului – asemănarea cu Hristos 180
28. Mireasa pregătită: ţinta finală 182
Partea a VI-a – Cercetarea învăţăturilor străine de Scriptură **184**
29. Mişcarea penticostală: începuturi şi înţelegeri de astăzi 184
30. Rădăcina acestor învăţături: mutarea centrului de greutate 193
31. Înşelarea: manifestări fără pocăinţă, acolo unde nelegiuirea este tolerată 196
32. Învăţătura străină 1: botezul cu Duhul Sfânt ca a doua experienţă, ulterioară naşterii din nou 201
33. Învăţătura străină 2: botezul cu Duhul Sfânt obţinut prin stăruinţă 206
34. Învăţătura străină 3: vorbirea în limbi ca semn obligatoriu al botezului cu Duhul Sfânt 212
35. Învăţătura străină 4: clasificarea credincioşilor şi autoritatea întemeiată pe manifestări 216
36. Învăţătura străină 5: vorbirea în limbi învăţată, provocată şi practicată fără folos 219
37. Învăţătura străină 6: Corintul transformat în model al vieţii spirituale 224
38. Învăţătura străină 7: daruri cerute fără ţintă 226
Concluzia Părţii a VI-a 229
Încheiere **231**
Scopul final al lui Dumnezeu: Hristos format în noi 231

Introducere

De ce această broşură şi cum o citim

Această broşură urmăreşte un singur fir: planul lui Dumnezeu cu omul. Scriptura nu prezintă lucrarea Duhului Sfânt ca pe o colecţie de experienţe separate, ci ca pe o lucrare care are un început, un drum şi o ţintă. Dumnezeu l-a creat pe om pentru chipul Său, îl cheamă la Sine atrăgându-i inima, îl naşte din nou prin Duhul şi prin Cuvânt, îi dă Duhul Său, îl creşte până la statura de om mare şi îl aduce la roada Duhului, adică la asemănarea cu Hristos.

De aceea broşura urmează această ordine:

- **Partea I** arată planul lui Dumnezeu: pentru ce a fost creat omul şi ce urmăreşte Dumnezeu prin mântuire.
- **Partea a II-a** arată chemarea lui Dumnezeu: felul în care El atrage inima omului prin descoperirea lui Hristos, trezind fascinaţia şi iubirea.
- **Partea a III-a** arată lucrarea Duhului Sfânt în naşterea din Dumnezeu: pocăinţa, primirea Cuvântului, care este sămânţa lui Dumnezeu, primirea vieţii noi şi primirea Duhului Sfânt, făgăduinţa Tatălui.
- **Partea a IV-a** arată creşterea spre statura de om mare, la care lucrează împreună Duhul Sfânt, omul care răspunde, slujitorii trimişi de Dumnezeu şi darurile Duhului.
- **Partea a V-a** arată roada Duhului, ţinta creşterii: caracterul lui Hristos format în om şi Mireasa pregătită pentru Mire.
- **Partea a VI-a** cercetează, în lumina celor de mai sus, ce spune Scriptura despre botezul cu Duhul Sfânt, interpretările actuale despre el şi despre darurile Duhului şi arată învăţăturile străine de Scriptură care au apărut din ele.

Ordinea nu este întâmplătoare. O învățătură poate fi judecată corect numai după ce planul lui Dumnezeu a fost înțeles. Cine pornește de la experiențe ajunge ușor să citească Scriptura prin ele; cine pornește de la planul lui Dumnezeu poate așeza fiecare experiență la locul ei. De aceea cercetarea învățăturilor străine vine la sfârșit, după ce temelia biblică a fost pusă.

Singurul criteriu folosit este Scriptura, iar citatele biblice sunt redate după traducerea Cornilescu. Cititorul este îndemnat să facă asemenea iudeilor din Bereea, care „au primit Cuvântul cu toată râvna și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea este așa" (Faptele Apostolilor 17:11), și să urmeze îndemnul apostolului: „Ci cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun" (1 Tesaloniceni 5:21).

Partea I – Planul lui Dumnezeu

1. Omul creat pentru chipul lui Dumnezeu

1.1. Creat după chipul lui Dumnezeu

Înainte de a vorbi despre lucrarea Duhului Sfânt, trebuie să ne întoarcem la început. Scriptura spune: „Apoi Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră»" (Geneza 1:26). Iar imediat adaugă: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu" (Geneza 1:27). Înainte de orice altă descriere a omului, Scriptura arată pentru ce a fost făcut: să poarte chipul lui Dumnezeu.

Acest chip nu este o formă exterioară, pentru că Dumnezeu nu Se lasă cunoscut prin formă fizică, ci prin caracterul Său. Scriptura însăşi arată în ce constă chipul lui Dumnezeu atunci când vorbeşte despre omul cel nou, „făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire şi sfinţenie pe care le dă adevărul" (Efeseni 4:24). Omul a fost creat ca să reflecte caracterul lui Dumnezeu: să iubească ce iubeşte El, să urască ce urăşte El şi să trăiască în părtăşie cu El, asemenea unui fiu care seamănă cu Tatăl său.

Tot la creaţie a aşezat Dumnezeu în om capacitatea de a fi atras de ceea ce este frumos şi bun şi capacitatea de a iubi. Prin ele omul putea să-L cunoască pe Dumnezeu, să-L preţuiască şi să I se dăruiască de bunăvoie. Vom întâlni din nou aceste înzestrări atunci când vom vorbi despre felul în care Dumnezeu îl cheamă pe om la Sine (capitolul 5).

1.2. Căderea: chipul deformat

Omul a fost ispitit tocmai în acest punct. Şarpele i-a promis: „vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul" (Geneza 3:5). Omul a ales să devină propriul său criteriu, să hotărască singur ce este bine şi ce este rău, în loc să rămână sub Cuvântul lui Dumnezeu. Urmarea a fost imediată: „omul şi nevasta lui s-au ascuns de Faţa Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină" (Geneza 3:8). Cel creat ca să reflecte chipul lui Dumnezeu ajunsese să se ascundă de El.

Scriptura arată şi urmarea pe termen lung. Despre Adam se spune că, „în ziua când a făcut Dumnezeu pe om, l-a făcut după asemănarea lui Dumnezeu"; despre fiul lui Adam se spune însă că Adam „a născut un fiu după chipul şi asemănarea lui" (Geneza 5:1,3). De atunci, omul poartă chipul celui căzut. „Căci toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu" (Romani 3:23).

Căderea nu a distrus capacitatea omului de a fi atras şi de a iubi, dar i-a schimbat direcţia. Domnul Isus spune că oamenii „au iubit mai mult întunericul decât lumina" (Ioan 3:19). Omul a rămas o fiinţă care iubeşte, dar iubeşte lucruri care îl îndepărtează de Dumnezeu. De aceea restaurarea nu poate începe prin simpla corectare a comportamentului, ci prin câştigarea din nou a inimii.

1.3. Restaurarea: chipul lui Dumnezeu în Hristos

Dumnezeu nu a renunţat la planul Său. Ceea ce omul a pierdut, Dumnezeu a hotărât să restaureze în Hristos. Pavel Îl numeşte pe Hristos „al doilea Adam" şi spune: „Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu. Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viaţă" (1 Corinteni 15:45). Iar despre ţinta acestei lucrări scrie: „Şi după cum am purtat chipul celui pământesc, tot aşa vom purta şi chipul Celui ceresc" (1 Corinteni 15:49).

În Hristos, chipul lui Dumnezeu a devenit din nou vizibil într-un om: El este „chipul Dumnezeului celui nevăzut" (Coloseni 1:15). Iar celor care cred, Pavel le spune că s-au dezbrăcat „de omul cel vechi, cu faptele lui", şi s-au îmbrăcat „cu omul cel nou, care se înnoieşte spre cunoştinţă, după chipul Celui ce l-a făcut" (Coloseni 3:9-10). Cuvântul „se înnoieşte" arată o lucrare care continuă. Restaurarea chipului începe la naşterea din nou şi înaintează până la asemănarea deplină cu Hristos.

Tot ce urmează în această broşură – chemarea lui Dumnezeu, naşterea din nou, darul Duhului Sfânt, creşterea, slujitorii, darurile şi roada Duhului – trebuie înţeles în lumina acestui scop: restaurarea chipului lui Dumnezeu în om, prin Hristos şi prin Duhul Sfânt.

2. Planul lui Dumnezeu: fii asemenea Fiului Său

2.1. Scopul Duhului Sfânt: formarea lui Hristos în om

În centrul revelației biblice se află intenția veșnică a lui Dumnezeu de a avea fii asemenea Fiului Său. Planul lui Dumnezeu nu urmărește doar iertarea păcatelor sau salvarea omului de la pierzare, ci restaurarea completă a ființei umane, astfel încât viața și caracterul lui Hristos să fie formate în credincios.

După căderea omului, Dumnezeu nu a renunțat la acest scop. El a inițiat un proces de restaurare prin care omul este chemat să fie adus din nou în armonie cu voia Sa și să ajungă la maturitatea spirituală pentru care a fost creat. Această lucrare începe cu chemarea lui Dumnezeu și se încheie cu asemănarea cu Hristos.

Totul începe cu inițiativa lui Dumnezeu. Omul, aflat în starea de moarte spirituală, nu se poate ridica singur spre Dumnezeu și nici nu-L poate căuta în mod autentic fără intervenția harului divin. De aceea Dumnezeu este Cel care cheamă, vorbește prin Cuvânt și trezește conștiința omului. Apostolul Pavel îi îndeamnă pe credincioși să umble „într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la Împărăția și slava Sa" (1 Tesaloniceni 2:12).

Această chemare nu este una vagă sau lipsită de conținut. Dumnezeu nu cheamă omul doar să scape de judecată, ci să intre în Împărăția Sa, să iubească valorile ei și să trăiască potrivit lor. Omul este chemat să iubească neprihănirea, adevărul, dreptatea și sfințenia, să se lepede de sine, să trăiască cum a trăit Hristos și să crească până la „statura plinătății Lui".

În această etapă, Duhul Sfânt lucrează prin Cuvântul lui Dumnezeu, aducând lumină și convingere lăuntrică. El îi descoperă omului atât starea sa de păcat, cât și frumusețea vieții noi pe care Dumnezeu o oferă. Astfel, omul ajunge să înțeleagă nu doar nevoia de iertare, ci și necesitatea unei transformări interioare pe care nu o poate produce prin propriile puteri.

Răspunsul la această chemare se concretizează în nașterea din Dumnezeu. Domnul Isus afirmă: „Ce este născut din carne este carne, și ce este născut din Duh este duh" (Ioan 3:6). Viața Împărăției lui Dumnezeu nu izvorăște din natura omenească, ci din lucrarea Duhului Sfânt.

Această naştere are loc prin Cuvântul lui Dumnezeu primit cu credinţă. Acest adevăr este exprimat de Domnul Isus: „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie", iar evanghelistul explică: „Spunea cuvintele acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El" (Ioan 7:38-39).

Domnul Isus spune: „Sămânţa este Cuvântul lui Dumnezeu" (Luca 8:11), iar apostolul Ioan afirmă: „La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu" (Ioan 1:1). După cum orice sămânţă poartă natura celui din care provine, tot astfel Cuvântul lui Dumnezeu poartă viaţa lui Dumnezeu. Prin această sămânţă dumnezeiască omul primeşte o viaţă nouă şi devine părtaş naturii divine.

Naşterea din Dumnezeu nu reprezintă scopul final al lucrării divine, ci începutul ei. Dumnezeu nu urmăreşte doar să aducă omul la viaţă spirituală, ci să-l conducă până la maturitate deplină. Chemarea Sa vizează transformarea întregii fiinţe, astfel încât omul să ajungă să gândească, să iubească şi să trăiască asemenea lui Hristos.

Este asemenea unui tânăr care doreşte să devină medic. Nimeni nu se înscrie la facultatea de medicină fără să înţeleagă mai întâi care este scopul acesteia. El ştie că nu intră acolo doar pentru a participa la cursuri, ci pentru a fi format până când va ajunge medic. De asemenea, înţelege că nu poate atinge singur această competenţă şi că are nevoie de profesori care să-l înveţe, să-l îndrume, să-l corecteze şi să-l pregătească pentru profesia pe care doreşte să o exercite.

În acelaşi fel, omul care răspunde chemării lui Dumnezeu înţelege că scopul chemării sale este să ajungă asemenea lui Hristos. Tocmai pentru că vede măreţia acestei chemări şi recunoaşte că nu poate ajunge prin propriile puteri la statura lui Hristos, el cere ajutorul lui Dumnezeu şi doreşte lucrarea Duhului Sfânt în viaţa sa. Aşa cum studentul doreşte să fie instruit pentru a deveni medic, tot astfel ucenicul lui Hristos doreşte să fie călăuzit, disciplinat şi format de Dumnezeu până când caracterul lui Hristos va fi modelat în el.

În acest context trebuie înţeleasă promisiunea făcută de Domnul Isus: „Deci, dacă voi, care sunteţi răi, ştiţi să daţi daruri bune copiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!" (Luca 11:13). Cererea după Duhul Sfânt izvorăşte din conştientizarea propriei

neputințe și din dorința sinceră de a fi asemenea lui Hristos. Cel care cere Duhul Sfânt recunoaște că nu poate produce singur transformarea pe care Dumnezeu o cere și că are nevoie de ajutorul divin pentru a ajunge la ținta stabilită de Dumnezeu.

Această țintă nu este rezervată unei etape viitoare după moarte, ci reprezintă scopul lucrării lui Dumnezeu în viața prezentă. Apostolul Pavel spune: „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos" (Filipeni 1:6). Dumnezeu nu începe o lucrare pe care să nu o ducă la capăt. El lucrează continuu în cei ai Săi pentru a-i conduce la maturitatea spirituală și la măsura staturii plinătății lui Hristos.

Duhul Sfânt este autorul întregului proces. El este Cel prin care se produce nașterea din Dumnezeu și tot El este Cel care susține dezvoltarea vieții noi. Prezența Sa nu începe într-o etapă avansată a vieții spirituale și nu este rezervată celor maturi. El este prezent de la început, fiind Autorul noii vieți, și continuă să lucreze până la maturizarea deplină a credinciosului.

De la naștere până la desăvârșire, Duhul Sfânt hrănește, călăuzește, disciplinează și transformă omul lăuntric. El a fost trimis pentru ca Hristos să ia chip în credincios, iar acesta să fie schimbat „în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului" (2 Corinteni 3:18).

Prin urmare, scopul lucrării Duhului Sfânt este formarea lui Hristos în om. El este autorul nașterii din Dumnezeu, susținătorul creșterii spirituale și instrumentul prin care Dumnezeu își împlinește planul etern: aducerea fiilor Săi la asemănarea deplină cu Fiul Său.

2.2. Planul lui Dumnezeu: naștere, familie și maturizare

Pentru a înțelege corect de ce este nevoie de nașterea din Dumnezeu, trebuie mai întâi să înțelegem scopul pe care Dumnezeu îl urmărește prin această naștere. Adesea, oamenii se concentrează exclusiv asupra începutului vieții spirituale și nu cunosc destinația spre care Dumnezeu dorește să-i ducă.

Scopul creșterii nu este doar maturitatea în sine, ci trăirea vieții primite în plinătatea ei.

În viaţa naturală, nimeni nu consideră că simplul fapt al naşterii reprezintă scopul final al existenţei. De asemenea, nimeni nu îşi doreşte ca un copil să rămână pentru totdeauna copil, slab, neputincios şi dependent de alţii pentru toate nevoile sale. Naşterea este doar începutul vieţii, iar scopul firesc al acesteia este dezvoltarea, creşterea şi ajungerea la maturitate.

Un copil este adus pe lume pentru ca viaţa aflată în el să se dezvolte, să se manifeste şi să ajungă la întreaga ei capacitate. Pe măsură ce creşte, el învaţă să vorbească, să gândească, să iubească, să lucreze, să-şi asume responsabilităţi şi să participe deplin la viaţa pentru care s-a născut. Cu cât ajunge mai aproape de maturitate, cu atât experimentează mai mult din bogăţia şi posibilităţile vieţii pe care a primit-o. Copilăria are frumuseţea şi rolul ei, însă ea este doar o etapă temporară, menită să conducă spre maturitate. O dezvoltare sănătoasă presupune trecerea de la neputinţă la putere, de la dependenţă la responsabilitate şi de la învăţarea elementelor de bază la capacitatea de a trăi viaţa în mod deplin.

Mai mult decât atât, întreaga perioadă a copilăriei şi a tinereţii reprezintă o pregătire pentru viaţa de om matur care urmează. Familia, şcoala, educaţia şi formarea caracterului nu sunt scopuri în sine, ci mijloace prin care copilul este pregătit pentru responsabilităţile şi realităţile vieţii adulte. Ani întregi sunt investiţi în instruirea şi formarea lui, deoarece de această pregătire va depinde, în mare măsură, viaţa pe care o va avea mai târziu. Un om bine format va fi mai pregătit să facă faţă provocărilor vieţii, să administreze responsabilităţi mai mari şi să valorifice oportunităţile care îi stau înainte. Cu alte cuvinte, anii de pregătire nu reprezintă destinaţia, ci perioada de formare pentru viaţa matură care va urma.

La fel este şi în plan spiritual. Prin naşterea din Dumnezeu, omul primeşte viaţa veşnică, însă această viaţă este chemată să crească şi să se dezvolte până la plinătatea ei. Viaţa veşnică nu trebuie înţeleasă doar ca existenţă fără sfârşit, ci ca participare la viaţa lui Dumnezeu, ca părtăşie cu El şi ca exprimare deplină a caracterului lui Hristos în om. După cum maturizarea naturală permite manifestarea deplină a vieţii naturale, maturizarea spirituală permite manifestarea tot mai deplină a vieţii primite la naşterea din Dumnezeu.

Totodată, după cum şcoala îl pregăteşte pe copil pentru responsabilităţile vieţii adulte, tot astfel şcoala lui Hristos îl pregăteşte pe credincios pentru realităţile veşnice care îl aşteaptă. Viaţa prezentă nu este doar timpul în care omul primeşte mântuirea, ci şi timpul în care este format ca ucenic. Dumnezeu nu urmăreşte doar să salveze omul de pedeapsa păcatului, ci să-l pregătească pentru moştenirea sa viitoare.

Caracterul, ascultarea, credincioşia, iubirea, sfinţenia şi cunoaşterea lui Dumnezeu nu sunt simple cerinţe morale, ci elemente ale pregătirii pentru viaţa veşnică în plinătatea ei. După cum pregătirea unui copil influenţează profund viaţa sa de adult, tot astfel măsura în care Hristos este format în credincios influenţează capacitatea acestuia de a participa la realităţile Împărăţiei lui Dumnezeu. Viaţa de acum este, perioada de ucenicie prin care Dumnezeu îşi pregăteşte copiii pentru maturitatea spirituală deplină.

De aceea, creşterea spirituală nu este o etapă opţională adăugată după mântuire, ci însăşi dezvoltarea vieţii noi pe care Dumnezeu a pus-o în om. Scopul lui Dumnezeu nu este doar să dea viaţă, ci să aducă această viaţă la plinătatea ei.

Aceeaşi realitate poate fi înţeleasă şi din analogia seminţei. Nimeni nu seamănă o sămânţă având ca scop simpla ei încolţire. Încolţirea reprezintă doar începutul procesului. După ce răsare, planta trebuie să crească, să se dezvolte, să ajungă la maturitate şi, în cele din urmă, să aducă rod. Rodul reprezintă punctul culminant al întregului proces. Toate etapele anterioare există în vederea acestui rezultat final.

Nici agricultorul nu se mulţumeşte cu faptul că planta este vie şi produce frunze. Frunzele sunt necesare, tulpina este necesară, creşterea este necesară, însă toate acestea îşi găsesc sensul în rodul pe care îl produc. O plantă care trăieşte şi se dezvoltă fără să rodească nu împlineşte scopul pentru care a fost semănată. Existenţa ei nu este suficientă dacă lipseşte rezultatul urmărit de la început.

Această perspectivă apare clar în pilda semănătorului. Domnul Isus spune că sămânţa este Cuvântul lui Dumnezeu. Totuşi, accentul pildei nu cade pe semănare, ci pe rezultatul pe care îl produce sămânţa. Unele seminţe sunt luate de păsări, altele se usucă, altele sunt înăbuşite de spini, iar altele ajung să aducă rod. Despre sămânţa căzută în pământul bun, Domnul spune că

aceştia sunt cei care, după ce au auzit Cuvântul, îl păstrează într-o inimă bună şi curată şi „fac rod în răbdare”. Astfel, scopul semănării nu este simpla prezenţă a seminţei în pământ, ci recolta pe care aceasta o produce. Între primirea seminţei şi rodire există un proces de creştere, maturizare şi perseverenţă, însă toate acestea sunt orientate spre rod.

Aceeaşi idee este dezvoltată şi în Ioan 15, unde Domnul Isus Se prezintă ca Vița adevărată, iar credincioşii ca mlădițele. În această imagine, preocuparea centrală a Tatălui nu este simpla existenţă a mlădiţelor, ci rodirea lor. „Dacă aduceţi multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit” (Ioan 15:8). Mai mult, Domnul spune că orice mlădiță care aduce roadă este curăţită pentru a aduce şi mai multă roadă. Observăm astfel că întreaga lucrare a lui Dumnezeu urmăreşte sporirea rodirii. Viaţa există pentru rod, creşterea există pentru rod, iar curăţirea există pentru mai mult rod.

Tocmai de aceea Domnul Isus a blestemat smochinul care avea frunze, dar nu avea rod. Problema lui nu era lipsa vieţii aparente, ci lipsa rezultatului pentru care exista. Frunzele vorbeau despre existenţa unei anumite vitalităţi, dar rodul lipsea. În mod similar, simpla existenţă a unei forme de viaţă religioasă nu reprezintă scopul final al lui Dumnezeu dacă lipseşte rodul spiritual.

La fel de semnificativă este şi pilda smochinului neroditor. Stăpânul a venit căutând rod şi nu l-a găsit. El nu cerea frunze şi nici nu verifica dacă pomul era încă viu, ci căuta rod. La intervenţia vierului, pomul mai primeşte încă un an de îngrijire şi de har. Totuşi, această perioadă suplimentară nu avea ca scop simpla lui supravieţuire, ci rodirea. Dacă nici după aceasta nu aducea rod, urma să fie tăiat. Pilda arată că răbdarea lui Dumnezeu urmăreşte împlinirea scopului pentru care pomul a fost plantat.

Aceeaşi imagine reapare în epistola lui Iuda, unde întâlnim expresia solemnă: „pomi tomnatici fără rod” (Iuda 12). Descrierea este profund sugestivă. Toamna este vremea recoltei, vremea în care se vede dacă pomul şi-a împlinit rostul existenţei sale. Problema acestor pomi nu era că nu existau, ci că ajunseseră la vremea roadelor fără să producă nimic. Ei deveniseră mărturia unei creşteri fără finalitate.

Această temă a rodirii apare şi în învăţătura apostolului Pavel despre lucrarea Duhului Sfânt. El nu vorbeşte doar despre prezenţa Duhului în

credincios, ci despre „roada Duhului”. „Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor” (Galateni 5:22-23). Este semnificativ că apostolul foloseşte tocmai termenul de roadă. După cum rodul reprezintă scopul unei plante, tot astfel roada Duhului reprezintă scopul lucrării Duhului Sfânt în omul născut din Dumnezeu.

Duhul Sfânt nu este dat doar pentru a locui în credincios, ci pentru a produce în el caracterul lui Hristos. Dragostea, blândeţea, răbdarea, bunătatea şi sfinţenia nu sunt simple idealuri morale, ci rezultatul urmărit de Dumnezeu. Ele sunt recolta pe care Dumnezeu doreşte să o obţină din sămânţa Cuvântului semănată în inimă şi din viaţa nouă pe care a pus-o în om.

Vedem astfel o progresie prezentă în întreaga Scriptură: sămânţa este semănată, viaţa apare, planta creşte, ajunge la maturitate şi aduce rod. Rodirea este punctul culminant al întregului proces. Nimeni nu seamănă pentru simpla încolţire. Încolţirea există pentru creştere. Creşterea există pentru maturizare. Maturizarea există pentru rodire. În acelaşi fel, Dumnezeu nu naşte din nou oameni doar pentru ca ei să existe spiritual şi nici doar pentru a ajunge la un anumit nivel de cunoaştere. El urmăreşte ca viaţa Fiului Său să fie formată în ei până când produce rodul pentru care a fost dăruită.

Prin urmare, scopul lucrării lui Dumnezeu nu este numai naşterea din nou, nici numai maturizarea spirituală, ci formarea deplină a lui Hristos în om. Naşterea este începutul, creşterea este procesul, maturizarea este dezvoltarea, iar rodirea este împlinirea scopului. După cum recolta este scopul semănării, tot astfel asemănarea cu Hristos şi manifestarea rodului Duhului reprezintă scopul întregii lucrări pe care Dumnezeu o desfăşoară în cei pe care i-a născut din nou.

3. O mântuire redusă la iertare: aspectul juridic

Una dintre cele mai răspândite confuzii este reducerea mântuirii aproape exclusiv la aspectul ei juridic. Mulți oameni consideră că scopul principal al lucrării lui Dumnezeu este iertarea păcatelor și dobândirea dreptului de a intra în Împărăția lui Dumnezeu la sfârșitul vieții. Astfel, după ce au primit convingerea că păcatele le sunt iertate, nu mai privesc spre ceea ce Dumnezeu dorește să realizeze în ei, ci ajung să considere că lucrarea esențială este deja încheiată.

Din această cauză, numeroși credincioși rămân zeci de ani la nivelul unei simple apartenențe religioase. Ei sunt membri ai unei comunități, participă la adunări, ascultă predici și împlinesc anumite practici creștine, însă nu urmăresc creșterea spre statura plinătății lui Hristos. În mod practic, naşterea din Dumnezeu este privită ca destinația finală, deși ea este doar începutul drumului. De aici provine și concepția larg răspândită potrivit căreia, dacă cineva s-a născut din nou, este deja mântuit chiar dacă ar muri în aceeași zi, fără să fie necesar procesul creșterii spirituale.

O asemenea perspectivă îl prezintă pe Dumnezeu ca fiind neputincios să ducă la capăt lucrarea pe care El Însuși o începe în om, ca și cum moartea ar putea împiedica împlinirea planului Său. Însă Scriptura afirmă exact contrariul: „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos” (Filipeni 1:6).

Dumnezeu nu începe o lucrare pe care să nu o poată desăvârși. Viața și moartea sunt în mâna Sa, iar durata vieții fiecărui om este sub stăpânirea Lui. El Însuși declară: „Să știți dar că Eu sunt Dumnezeu și că nu este alt dumnezeu afară de Mine; Eu dau viață și Eu omor, Eu rănesc și Eu tămăduiesc și nimeni nu poate scoate pe cineva din mâna Mea” (Deuteronomul 32:39). De aceea, Dumnezeu nu este constrâns de moarte și nici surprins de ea. Dacă El hotărăște să lase pe cineva în viață după naşterea din nou, o face pentru ca lucrarea începută să înainteze spre maturitate și spre asemănarea cu Hristos.

Este ca și cum cineva ar considera că scopul naşterii unui copil este simplul fapt că acesta a venit pe lume. Niciun om sănătos la minte nu gândește astfel în viața naturală. Toți înțeleg că naşterea este doar primul pas și că adevăratul obiectiv este creșterea copilului până la maturitate. Mai mult,

atunci când un copil nu creşte, nu se dezvoltă şi nu ajunge la maturitatea pentru care a fost adus pe lume, situaţia este privită ca o tragedie. Părinţii suferă, caută soluţii şi consideră această stare o catastrofă, deoarece înţeleg instinctiv că naşterea fără dezvoltare înseamnă neîmplinirea scopului pentru care copilul a venit pe lume.

Cu toate acestea, exact această eroare este adesea făcută în domeniul spiritual. Mulţi se preocupă dacă au fost iertaţi, dar foarte puţini se întreabă dacă înaintează spre statura lui Hristos. În mod paradoxal, ceea ce în viaţa naturală ar fi considerat o anomalie gravă este acceptat ca normal în viaţa spirituală. Dacă lipsa creşterii şi a dezvoltării unui copil este privită ca o tragedie în viaţa naturală, lipsa creşterii spirituale este tolerată şi chiar considerată normală în multe cercuri creştine.

Mulţi cred că este suficient să fii născut din Dumnezeu, chiar dacă după aceea nu urmează nicio transformare vizibilă, nicio creştere şi nicio maturizare spirituală. O asemenea perspectivă reduce naşterea din nou la un scop în sine şi Îl prezintă pe Dumnezeu ca aducând fii la existenţă fără o finalitate clară. Însă întreaga Scriptură arată contrariul. Dumnezeu nu naşte copii duhovniceşti pentru ca aceştia să rămână permanent prunci, slabi şi neputincioşi, ci pentru ca viaţa Lui din ei să crească, să se dezvolte şi să ajungă la maturitate.

Această înţelegere explică şi de ce este atât de răspândită ideea că omul nu poate adăuga nimic la mântuire şi că orice preocupare pentru creşterea spirituală, maturizare sau desăvârşire ar reprezenta o diminuare a harului lui Dumnezeu. În această perspectivă, mântuirea este redusă aproape exclusiv la mila lui Dumnezeu manifestată prin iertarea păcatelor, iar scopul ei final este limitat la obţinerea dreptului de intrare în Împărăţia lui Dumnezeu.

Toată transformarea omului este mutată într-un viitor îndepărtat, după moarte sau la înviere, când Dumnezeu ar urma să realizeze printr-o lucrare tainică şi instantanee ceea ce nu a realizat în timpul vieţii pământeşti a credinciosului. Astfel, mulţi ajung să creadă că, indiferent de măsura maturizării lor spirituale, Dumnezeu va interveni la sfârşit printr-o formulă necunoscută şi îi va aduce automat la statura desăvârşită necesară pentru Împărăţia Sa.

În felul acesta, chemarea Scripturii la ucenicie, la creştere, la lepădare de sine, la purtarea crucii şi la conformarea cu Hristos îşi pierd caracterul practic şi devin simple idealuri. Desăvârşirea nu mai este privită ca o lucrare prezentă a lui Dumnezeu în om, ci ca un eveniment viitor care va avea loc automat după moarte. Statura de om mare despre care vorbeşte apostolul Pavel este mutată din viaţa prezentă aproape în întregime în lumea viitoare.

În mod istoric, această gândire s-a răspândit pe măsură ce creştinismul s-a îndepărtat de modelul apostolic al uceniciei şi al transformării continue după chipul lui Hristos. În locul unei viziuni centrate pe formarea prezentă a credinciosului, accentul a fost pus tot mai mult pe obţinerea unei siguranţe religioase bazate în principal pe iertarea păcatelor şi pe nădejdea unei transformări viitoare.

De aceea, în multe cercuri creştine, ideea că Dumnezeu urmăreşte să aducă încă din această viaţă pe copiii Săi la maturitate spirituală şi la o umblare asemănătoare cu a lui Hristos a ajuns să fie privită cu suspiciune. În unele situaţii, chiar şi vorbirea despre desăvârşirea prezentă, în sensul maturizării depline a credinciosului în ascultare şi iubire, este respinsă ca o erezie.

Totuşi, Scriptura nu vorbeşte despre o desăvârşire viitoare, ci şi despre o lucrare prezentă prin care Dumnezeu urmăreşte formarea lui Hristos în om. Dumnezeu nu naşte copii spirituali doar pentru a le acorda un statut juridic de iertaţi, ci pentru a-i conduce la maturitate, la asemănarea cu Fiul Său. De aceea, apostolul Pavel afirmă că Dumnezeu lucrează „până vom ajunge toţi la unirea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos" (Efeseni 4:13), iar rugăciunea lui este ca credincioşii să ajungă încă de acum „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu" (Efeseni 3:19). Observăm că ţinta lucrării lui Dumnezeu nu este doar ca omul să primească viaţa veşnică, ci ca această viaţă să crească până când credinciosul este umplut de plinătatea lui Dumnezeu.

În această lumină, creşterea spirituală nu este un adaos la mântuire şi nici o încercare a omului de a se mântui prin propriile puteri. Ea este însăşi lucrarea mântuirii desfăşurată până la scopul ei final. Dacă naşterea din Dumnezeu reprezintă începutul vieţii divine în om, maturizarea reprezintă dezvoltarea acestei vieţi până la plinătatea pentru care a fost dăruită.

Dumnezeu nu iartă pentru a lăsa omul doar cu câteva schimbări superficiale, ci iartă pentru a-l transforma după chipul Fiului Său, până când Hristos este format în el.

După cum în viaţa naturală maturitatea reprezintă manifestarea deplină a vieţii primite la naştere, în viaţa spirituală maturitatea reprezintă manifestarea deplină a vieţii lui Hristos în om. Cu cât Hristos este format mai mult în credincios, cu atât viaţa veşnică îşi găseşte o expresie mai deplină în gândurile, sentimentele, caracterul şi umblarea sa.

Acesta este scopul pe care Dumnezeu l-a avut în vedere încă din veşnicie: „Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a şi hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi născut dintre mai mulţi fraţi" (Romani 8:29). Prin urmare, mântuirea nu se opreşte la iertare, ci urmăreşte transformarea omului după asemănarea lui Hristos. Iertarea este începutul drumului, însă destinaţia este conformarea cu caracterul, viaţa şi chipul Fiului lui Dumnezeu.

De aceea, atunci când cercetăm subiectul naşterii din Dumnezeu, nu trebuie să ne întrebăm doar dacă viaţa a început, ci şi spre ce urmăreşte Dumnezeu să conducă această viaţă. Când înţelegem această perspectivă, vedem că ucenicia, creşterea şi maturizarea nu sunt aspecte secundare ale vieţii creştine, ci însăşi pregătirea pe care Dumnezeu o face în copiii Săi pentru viaţa veşnică în plinătatea ei. În paginile următoare vom urmări această lucrare pas cu pas, pentru a vedea nu doar cum începe naşterea din Dumnezeu, ci şi către ce urmăreşte Dumnezeu să conducă pe fiecare dintre copiii Săi.

O înţelegere corectă a naşterii din Dumnezeu include încă de la început şi destinaţia ei finală: formarea lui Hristos în om, până la măsura staturii plinătăţii Sale. Numai în lumina acestui scop putem înţelege de ce Dumnezeu vorbeşte despre naştere, despre familie care este Biserica, despre creştere şi despre maturizare. Toate acestea fac parte dintr-un singur plan, al cărui centru este reproducerea caracterului lui Hristos în copiii lui Dumnezeu.

4. Cum lucrează Dumnezeu: Duhul, slujitorii şi darurile

Am văzut că intenţia veşnică a lui Dumnezeu este să aibă fii asemenea Fiului Său: „Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a şi hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său" (Romani 8:29). Mântuirea nu se opreşte la iertarea păcatelor, ci urmăreşte formarea lui Hristos în credincios, până când toţi ajung „la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos" (Efeseni 4:13).

Pentru împlinirea acestui plan, Dumnezeu lucrează pe trei căi care nu se despart una de alta. Mai întâi, prin Duhul Sfânt, care naşte omul din nou, îl luminează, îl călăuzeşte spre ascultare şi îl transformă „din slavă în slavă" (2 Corinteni 3:18).

Apoi, prin oamenii pe care El îi trimite şi îi aşază în Biserică: „apostoli, proroci, evanghelişti, păstori şi învăţători", daţi „pentru desăvârşirea sfinţilor" (Efeseni 4:11-12).

În sfârşit, prin darurile Duhului, pe care El le împarte „fiecăruia în parte cum voieşte" (1 Corinteni 12:11), „spre folosul altora" (1 Corinteni 12:7). Toate trei slujesc aceleiaşi ţinte. Nu sunt lucrări paralele sau concurente, ci o singură lucrare: aducerea fiilor lui Dumnezeu la maturitate în Hristos.

Aceste trei căi le vom urmări pe rând: lucrarea Duhului în chemare şi în naşterea din Dumnezeu (Părţile a II-a şi a III-a), apoi lucrarea Duhului, a omului, a slujitorilor şi a darurilor în creştere (Partea a IV-a), până la roada Duhului, care este ţinta (Partea a V-a).

Partea a II-a – Chemarea lui Dumnezeu: atragerea inimii

5. Dumnezeu cheamă prin atragere, nu prin constrângere

Planul lui Dumnezeu începe să se împlinească în viaţa unui om prin chemarea Sa. Apostolul Pavel spune că Dumnezeu „vă cheamă la Împărăţia şi slava Sa" (1 Tesaloniceni 2:12). În această parte urmărim cum cheamă Dumnezeu: nu prin constrângere, ci prin atragere; nu forţând voinţa, ci câştigând inima.

5.1. Paşii premergători naşterii din Dumnezeu

În lumea naturală, scopul unei naşteri nu este simplul fapt că un copil vine pe lume. Nimeni nu consideră că lucrarea părinţilor este împlinită în momentul naşterii. Un copil se naşte cu toate potenţialele specifice naturii umane, însă aceste potenţiale trebuie să se dezvolte treptat până când el ajunge la maturitatea unui om mare. Părinţii nu urmăresc doar existenţa copilului, ci dezvoltarea lui. Ei doresc să-l vadă crescând, învăţând, formându-şi caracterul şi ajungând la deplina maturitate specifică naturii pe care a primit-o prin naştere.

În mod asemănător este şi în plan spiritual. Această realitate explică de ce Scriptura îi numeşte pe cei născuţi din Dumnezeu „copiii lui Dumnezeu". Ei nu sunt numiţi astfel doar într-un sens simbolic, ci pentru că au primit o viaţă care vine de la Tatăl lor ceresc. După cum un copil este părtaş naturii părinţilor săi prin naştere, tot astfel cel născut din Dumnezeu primeşte viaţa care vine din Dumnezeu şi devine părtaş firii Tatălui.

Tocmai de aceea, Hristos este prezentat în Scriptură ca Întâiul Născut şi Fratele mai mare al familiei lui Dumnezeu. Despre El se spune: „Căci Cel ce sfinţeşte şi cei ce sunt sfinţiţi sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-I este ruşine să-i numească fraţi" (Evrei 2:11).

Această afirmație descoperă măreția planului lui Dumnezeu. El nu urmărește doar să formeze slujitori, ci fii și fiice, frați care să semene cu Fratele lor mai mare. După cum frații dintr-o familie ajung să semene cu părinții lor și unii cu alții deoarece împărtășesc aceeași viață, tot astfel Dumnezeu dorește ca toți cei născuți din El să fie transformați după modelul Fiului Său.

Aceasta ridică o întrebare esențială: cum se produce nașterea din nou, din Dumnezeu. Care este primul pas prin care El conduce un suflet din moarte la viață și îl aduce în familia Sa? Dacă dorim să înțelegem cum începe nașterea din Dumnezeu, trebuie să pornim de la o întrebare și mai fundamentală: cum poate începe relația dintre om și Dumnezeu? Ce anume îl poate determina pe om să intre în această relație pentru ca Dumnezeu să îi dea dreptul să se facă copilul Lui, născut din Dumnezeu așa cum spune Ioan în capitolul 1:12? Cum poate Dumnezeu câștiga inima omului pentru ca acesta să intre în această relație?

Mulți oameni cred că începutul relației lor cu Dumnezeu a fost determinat fie de frica de iad, fie de dorința de a ajunge în rai. Unii spun că s-au apropiat de Dumnezeu pentru că s-au temut de pedeapsa veșnică, iar alții pentru că au fost atrași de promisiunile vieții veșnice și de binecuvântările pe care Dumnezeu le oferă celor mântuiți. Într-adevăr, frica de iadul veșnic poate determina omul să caute o scăpare, iar dorința de a ajunge în rai și de a avea viața veșnică îl poate face să urmărească ceea ce Dumnezeu promite. Totuși, Scriptura arată că începutul autentic al relației cu Dumnezeu nu stă nici în frică, nici în promisiuni.

Nici frica de pedeapsă și nici dorința de răsplată nu sunt suficiente pentru a crea o relație vie cu Hristos. Ele îl pot determina pe om să-și dorească izbăvirea de judecată sau să tânjească după binecuvântările cerului, dar nu îi pot câștiga inima.

Atunci când l-a creat pe om, Dumnezeu l-a înzestrat cu o capacitate care îi permite să fie atras, impresionat și fascinat de ceea ce percepe ca fiind frumos, bun, valoros și vrednic de prețuire. Această înzestrare lăuntrică este adânc sădită în ființa umană prin însăși creația lui Dumnezeu și nu a fost distrusă nici măcar de căderea în păcat.

Datorită acestei înzestrări, omul nu rămâne indiferent faţă de ceea ce îi câştigă admiraţia. Atunci când este cu adevărat captivat de cineva sau de ceva pe care îl consideră valoros, începe în mod firesc să se apropie, să admire, să preţuiască şi să se ataşeze de acel lucru. Această atracţie este cea care deschide drumul spre admiraţie, preţuire şi, în cele din urmă se naşte iubirea.

Iar capacitatea de a iubi este, la rândul ei, o înzestrare pe care Dumnezeu a aşezat-o în om încă de la creaţie. Iubirea este forţa care dă viaţă relaţiilor şi le conferă stabilitate şi profunzime. Ea este puterea care îl pune pe om în mişcare, îl determină să se apropie, să se dăruiască, să rămână credincios şi să persevereze. Iubirea autentică nu poate fi nici forţată, nici provocată artificial, ci izvorăşte în mod natural din inima care a fost cucerită de ceea ce a ajuns să admire şi să preţuiască.

Oricât de departe ar ajunge un om de Dumnezeu, chiar dacă ar deveni un tâlhar, un om violent sau profund corupt, această înzestrare lăuntrică rămâne în el. Acolo unde inima sa este atrasă şi legată prin iubire, el este dispus să investească timp, energie, resurse şi pentru mulţi, chiar propria viaţă. Această disponibilitate de a se dărui nu este rezultatul constrângerii, ci al iubirii născute în inima sa.

Domnul Isus scoate în evidenţă acest adevăr atunci când spune: „Dacă iubiţi numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai aşteptaţi? Nu fac aşa şi vameşii?" (Matei 5:46). Aceste cuvinte arată că posibilitatea de a iubi nu a dispărut din om odată cu căderea în păcat. Chiar şi omul păcătos continuă să admire, să preţuiască şi să iubească ceea ce consideră valoros pentru el. Problema nu este lipsa capacităţii de a iubi, ci direcţia în care este îndreptată această iubire.

Tocmai din acest motiv, Domnul Isus spune în Ioan 3:19 că „oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina". Ei au folosit aceeaşi capacitate de a admira, de a preţui şi de a iubi, însă au îndreptat-o spre altceva decât Dumnezeu. În loc să fie atraşi de lumină, au fost atraşi de întuneric. În loc să fie captivaţi de frumuseţea lui Dumnezeu, au fost captivaţi de plăcerile de o clipă ale păcatului, de dorinţele firii şi de ceea ce le oferea satisfacţie imediată.

Astfel, omul demonstrează prin propria sa viaţă că are capacitatea de a iubi şi de a se dărui. El îşi investeşte timpul, energia, gândurile şi chiar întreaga existenţă în lucrurile care i-au câştigat inima. Ceea ce lipseşte nu

este puterea de a iubi, ci descoperirea unei frumuseți mai mari decât cea a păcatului, capabilă să-i câștige afecțiunea și să-i schimbe direcția inimii.

5.2. De ce urmărește Dumnezeu mai întâi câștigarea inimii?

De aceea, atunci când Dumnezeu începe lucrarea Sa în om, El nu urmărește mai întâi să-i transmită informații, să-i impună reguli sau să-i ceară anumite fapte, ci caută, înainte de toate, să-i câștige inima. Dumnezeu, care l-a creat pe om, cunoaște felul în care acesta a fost alcătuit. El l-a înzestrat să răspundă liber prin iubire, nu prin constrângere. Din acest motiv, adevărata relație cu Dumnezeu nu poate fi realizată prin presiune sau frică.

Un om poate fi determinat de teamă să respecte anumite reguli și să îndeplinească anumite obligații, însă nu poate fi constrâns să iubească. Frica poate produce supunere exterioară, dar nu poate produce dragoste. Iubirea se naște numai atunci când inima este atrasă, cucerită și câștigată.

De aceea Dumnezeu nu începe prin constrângere, ci prin descoperirea frumuseții Sale. Când omul începe să vadă cine este Hristos și când inima lui este cucerită de frumusețea caracterului Său, se naște atracția față de El, iar din această atracție se naște iubirea. Atunci apropierea, dăruirea și ascultarea devin răspunsuri firești ale inimii.

Dumnezeu nu caută mai întâi ascultarea rigidă a omului, ci câștigarea inimii lui, deoarece acolo unde se naște o adevărată fascinație pentru Hristos se va naște și o adevărată iubire pentru El, iar din această iubire va izvorî în mod natural și primirea cu bucurie a cuvintelor Sale.

În acel moment, poruncile Lui nu mai sunt privite ca o povară, ci ca expresia unei relații vii de dragoste dintre suflet și Domnul său. Ceea ce odinioară era împlinit din datorie ajunge să fie împlinit din dragoste. Iubirea devine astfel motorul lăuntric al transformării, conducând omul tot mai mult spre asemănarea cu Hristos.

Nu întâmplător Scriptura spune: „dragostea este tare ca moartea" (Cântarea Cântărilor 8:6). Moartea are o putere căreia niciun om nu i se poate împotrivi. Tocmai de aceea Dumnezeu folosește această comparație pentru a descrie puterea iubirii. Când iubirea pune stăpânire pe inimă, ea ajunge să conducă voința, alegerile și întreaga direcție a vieții omului. Nicio altă forță nu poate produce o transformare atât de profundă și de durabilă.

5.3. Pregătirea terenului inimii pentru sămânța lui Dumnezeu

De aceea, înainte ca sămânța Cuvântului să poată fi primită, Dumnezeu pregătește terenul inimii. Agricultorul nu aruncă sămânța într-un pământ tare, bătătorit și nelucrat. Tot astfel, Dumnezeu lucrează mai întâi asupra inimii omului, ca să o facă primitoare. O inimă închisă, nepăsătoare sau împietrită poate auzi Cuvântul, dar el nu pătrunde în adâncul ei și nu aduce rod.

Pregătirea acestui teren are loc prin descoperirea frumuseții lui Hristos. Omul trebuie să-L vadă pe Hristos așa cum este El cu adevărat. Când inima înțelege cine este El, împotrivirea începe să se topească, prejudecățile cad, iar sufletul se deschide pentru Cuvântul Lui. De aceea Domnul Isus a spus: „Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii" (Ioan 12:32). Dumnezeu nu începe prin a-i cere omului roade, ci prin a i-L arăta pe Fiul Său și a-l atrage spre El.

Totuși, puțini sunt cei care văd cu adevărat frumusețea inimii lui Hristos. Nu pentru că ea ar fi ștearsă sau greu de recunoscut. Nimic din tot ce există nu se poate asemăna cu ea: o curăție fără nicio umbră, un adevăr fără viclenie și o iubire care se dăruiește până la cruce. Cei mai mulți trec însă pe lângă ea, iar motivul nu stă în frumusețe, ci în prețul ei. Lumina lui Hristos nu doar luminează, ci și scoate la iveală. Cine se apropie de ea nu mai poate ține ascuns ceea ce iubește în întuneric. Domnul Isus a spus limpede: „Căci oricine face rău urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele" (Ioan 3:20). Oamenii nu resping frumusețea lui Hristos pentru că nu ar vedea-o deloc. O resping pentru că simt, mai mult sau mai puțin conștient, că a o primi înseamnă a renunța la libertatea de a trăi în întuneric, după voia lor.

Dacă frumusețea lui Hristos ar putea fi doar admirată de la distanță, fără să ceară vreo schimbare, mulți ar primi-o bucuroși. Ar adăuga-o vieții lor așa cum atârni un tablou frumos pe perete, fără să schimbi nimic în casă. Dar frumusețea Lui nu poate fi doar privită, pentru că ea cheamă la asemănare. Tânărul bogat a alergat la Isus și a îngenuncheat înaintea Lui, iar Domnul „S-a uitat țintă la el" și „l-a iubit" (Marcu 10:21). Tânărul era atras de El. Dar când a auzit ce îl costă, „mâhnit de cuvântul acesta, omul s-a întristat și a plecat întristat, căci avea multe avuții" (Marcu 10:22). A văzut frumusețea, dar a iubit mai mult ceea ce ar fi trebuit să lase în urmă. Așa înțelegem de ce

Domnul a spus: „Dar poarta care duce la viaţă este strâmtă, calea îngustă şi puţini sunt cei ce o află” (Matei 7:14). Poarta este deschisă pentru toţi, dar intră pe ea numai cei care ajung să preţuiască lumina mai mult decât întunericul pe care trebuie să-l părăsească.

Prin urmare, numai omul care vede frumuseţea lui Hristos şi o preţuieşte mai mult decât libertatea de a trăi în întuneric are inima pregătită ca un ogor lucrat, gata să primească sămânţa cu bucurie. Numai o astfel de inimă poate primi cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu.

Astfel, descoperirea lui Hristos şi atragerea inimii către El nu sunt elemente secundare ale mântuirii, ci lucrarea prin care Dumnezeu pregăteşte terenul pentru naşterea din nou. Iar primirea Cuvântului reprezintă momentul în care sămânţa divină este semănată într-o inimă pregătită să o primească. Din această sămânţă încolţeşte apoi viaţa nouă din Dumnezeu, care va creşte treptat până la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos.

Această pregătire a terenului nu este o lucrare pe care omul şi-o face singur. Capacitatea de a fi atras şi de a iubi a fost aşezată în om la creaţie, dar ochii inimii sunt deschişi de Dumnezeu: „Căci Dumnezeu, care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric», ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoştinţei slavei lui Dumnezeu pe faţa lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4:6). Duhul Sfânt este Cel care pune lumina lui Hristos înaintea inimii, îl face pe om să-şi vadă starea şi îl cheamă la o alegere. Atragerea despre care vorbeşte Domnul în Ioan 12:32 nu se face prin constrângere, ci prin această lumină pe care Duhul o aduce în inimă.

Această imagine a atragerii inimii nu este o simplă ilustraţie, ci o realitate prezentată în repetate rânduri în Scriptură. Dumnezeu a ales relaţia dintre mire şi mireasă pentru a descrie natura relaţiei pe care doreşte să o aibă cu poporul Său. Motivul este simplu: dintre toate relaţiile umane, aceasta exprimă cel mai bine ideea unei inimi câştigate prin iubire, a unei dăruiri voluntare şi a unei legături întemeiate pe afecţiune şi fidelitate.

După cum un tânăr nu poate constrânge o fată să-l iubească, tot astfel nici Hristos nu va obliga inima omului să răspundă dragostei Sale. El Se descoperă, Se face cunoscut, Îşi arată frumuseţea caracterului Său şi lasă omul să aleagă. Dragostea adevărată nu poate exista acolo unde nu există libertatea de a răspunde. Tocmai de aceea Dumnezeu nu caută simple acte de

supunere exterioară, ci urmărește să câștige afecțiunea, încrederea și iubirea omului.

Acest adevăr explică și cuvintele Domnului Isus din Ioan 3:19: „Dar oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele." Dumnezeu nu i-a constrâns pe oameni să iubească lumina și nici nu le-a răpit libertatea de a alege. Lumina a venit în lume, Hristos S-a făcut cunoscut, iar oamenii au fost puși înaintea unei alegeri. Puțini au fost atrași de lumină și au venit la ea, iar mulți au preferat întunericul. Faptul că Scriptura spune că oamenii „au iubit" întunericul arată că alegerea lor a fost una a inimii.

Dumnezeu nu caută o supunere obținută prin forță, ci o dragoste oferită de bunăvoie. Tocmai de aceea omul poate să aleagă atât lumina, cât și întunericul. Dacă Dumnezeu ar constrânge voința omului, atunci dragostea adevărată nu ar mai exista, deoarece iubirea nu poate fi poruncită sau produsă prin forță, ci trebuie să fie răspunsul liber al unei inimi care a fost câștigată.

De aceea, Dumnezeu lucrează asupra inimii omului prin descoperirea frumuseții Sale și prin atragerea lui către Hristos. El dorește ca omul să vină la lumină nu constrâns de putere, ci atras de adevăr, de frumusețea caracterului lui Hristos. Astfel, atunci când omul răspunde acestei atrageri, relația care se naște între el și Dumnezeu este una autentică, întemeiată pe iubire, încredere și alegere liberă.

Această perspectivă ne ajută să înțelegem și de ce nașterea din Dumnezeu începe prin primirea unei vieți noi și nu prin schimbarea unor comportamente exterioare. În orice relație autentică, faptele sunt consecința relației și nu temelia ei. Mai întâi există atracția, apoi iubirea, apoi apropierea, iar din apropiere se naște dorința de a trăi în acord cu persoana iubită. În același mod, Dumnezeu lucrează în om începând cu inima, iar ascultarea-faptele apar ca rod al relației și nu ca mijloc de creare a relației.

Cu cât omul cunoaște mai multe despre Hristos, cu atât vede mai clar frumusețea caracterului Său. Celui care va avea ochi să vadă dragostea, curăția, smerenia, bunătatea și neprihănirea Lui, inima lui va fi atrasă puternic către El. Iar pe măsură ce iubirea crește, crește și dorința de a-I semăna.

De aceea, Dumnezeu nu urmăreşte doar să informeze mintea omului, ci îi cere inima. Acesta este motivul pentru care cea mai mare poruncă din Scriptură nu priveşte o activitate religioasă, ci iubirea: „Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău şi cu toată puterea ta" (Marcu 12:30).

Dumnezeu cere această iubire totală deoarece ea reprezintă fundamentul întregii vieţi spirituale. Din ea se vor naşte lepădarea de sine, dorinţa de a cunoaşte voia Lui, ascultarea şi puterea de a persevera până la capăt. Fără această iubire, credinţa rămâne o simplă formă religioasă, lipsită de viaţă.

Acelaşi lucru l-a susţinut şi Domnul Isus când a spus că iubirea pentru El trebuie să depăşească orice altă iubire omenească: „Cine iubeşte pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; şi cine iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine" (Matei 10:37).

Aceste cuvinte capătă o semnificaţie deosebită atunci când privim relaţia dintre Hristos şi om ca pe o relaţie de logodnă. O mireasă nu poate aparţine cu adevărat mirelui dacă inima ei este câştigată mai mult de altcineva decât de el. În mod asemănător, Hristos caută o Mireasă a cărei inimă să fie câştigată de El mai mult decât de orice altă persoană sau lucru.

Astfel se închide cercul întregului plan divin. Dumnezeu Se descoperă omului, îi câştigă inima, pregăteşte terenul pentru primirea Cuvântului, seamănă în el sămânţa vieţii divine, îl naşte din nou şi apoi îl conduce într-un proces continuu de creştere spirituală. Această creştere nu urmăreşte doar o îmbunătăţire morală, ci transformarea omului după chipul lui Hristos.

Însă apare o întrebare firească: poate omul să ajungă să iubească pe cineva despre care nu a auzit? Astfel ajungem la primul pas care duce la naşterea din Dumnezeu:

6. Propovăduirea Împărăţiei şi a Domnului Isus Hristos

Înainte să existe o relaţie de dragoste cu Hristos, înainte să existe primirea seminţei care este Cuvântul şi înainte să existe naşterea din Dumnezeu, omul trebuie să-L descopere pe Hristos. Nimeni nu poate iubi pe cineva fără să-i cunoască inima. Iubirea se naşte atunci când omul ajunge să descopere caracterul, căile şi felul de a fi al unei persoane, iar prin această descoperire începe să-i admire şi să-i preţuiască valoarea.

De aceea, lucrarea lui Dumnezeu începe prin descoperirea Fiului Său. Dumnezeu trimite oameni care să vestească Evanghelia, să-L facă cunoscut pe Hristos şi să pregătească inimile pentru întâlnirea cu El. Însă această întâlnire nu are ca scop doar iertarea păcatelor sau salvarea de la pierzare, ci intrarea într-o relaţie de dragoste şi de logodnă spirituală cu Hristos. Dumnezeu Îşi cheamă poporul la asemănarea cu Fiul Său, având în vedere ziua în care Biserica va fi prezentată înaintea Lui ca Mireasa Mielului.

Mulţi oameni se opresc însă la o descoperire sumară a lui Hristos şi a lucrării Sale. Ei înţeleg că Domnul a murit pentru păcatele lor, că le oferă iertare, îndreptăţire şi viaţă veşnică, şi se mulţumesc cu aceste adevăruri. Atenţia lor se îndreaptă în principal spre beneficiile lucrării lui Hristos şi spre ceea ce pot primi de la El. Însă descoperirea despre care vorbeşte Scriptura merge mult mai departe. Dumnezeu nu îi prezintă omului doar ceea ce a făcut Hristos pentru el, ci şi cine este Hristos. El îi descoperă frumuseţea caracterului Său, smerenia Sa, lepădarea Sa de sine, ascultarea Sa desăvârşită de Tatăl, dragostea Sa curată şi întreaga Sa viaţă trăită în lumina lui Dumnezeu.

Din nefericire, pentru mulţi această descoperire rămâne la nivelul unei simple informări sau, în cel mai bun caz, al unei admiraţii trecătoare. Însă scopul lui Dumnezeu este cu totul altul. Descoperirea lui Hristos este destinată confruntării şi alegerii. Omul trebuie pus în faţa luminii şi chemat să decidă dacă o iubeşte sau nu. Dumnezeu nu îi cere doar să creadă că Hristos este Mântuitorul, ci îl invită să privească frumuseţea vieţii Lui şi să aleagă între această lumină şi propriul său întuneric.

Adevărata descoperire a lui Hristos pune faţă în faţă două moduri de viaţă, două sisteme de valori şi două iubiri: iubirea lumii şi iubirea de

Dumnezeu, iubirea de sine și lepădarea de sine, voia proprie și voia lui Dumnezeu. În acel moment omul nu mai este confruntat doar cu întrebarea dacă dorește iertarea păcatelor, ci cu întrebarea mult mai profundă dacă dorește să devină asemenea lui Hristos. De aceea, descoperirea lui Hristos nu urmărește doar acceptarea unei lucrări de mântuire, ci câștigarea inimii omului pentru valorile Împărăției lui Dumnezeu și pentru Fiul Său. Aici se produce adevărata alegere: între lumină și întuneric, între Hristos și lume.

În această lumină înțelegem mai bine cuvintele Domnului Isus: „oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina". Problema nu a fost lipsa informației și nici lipsa unei oferte de mântuire. Lumina le-a fost arătată, însă odată cu ea le-a fost prezentată și chemarea de a deveni asemenea lui Hristos. Ei au fost puși în fața unei alegeri reale. Acceptarea lui Hristos însemna acceptarea valorilor Împărăției Sale, a căii Sale și a caracterului Său. Mulți au preferat însă întunericul, deoarece acesta le permitea să-și păstreze propria voie, propriile ambiții și plăcerile trecătoare ale păcatului.

De aceea, scopul descoperirii lui Hristos nu este doar ca omul să înțeleagă că poate fi iertat, ci ca, văzând frumusețea Lui, să fie atras de ea și să aleagă în mod liber lumina în locul întunericului. Numai atunci dragostea este autentică, deoarece Dumnezeu nu caută o acceptare forțată și nici o simplă adeziune intelectuală la anumite adevăruri, ci câștigarea inimii. În momentul în care omul vede cine este Hristos cu adevărat și alege să-L urmeze, atunci putem spune că a ajuns să iubească lumina mai mult decât întunericul și pe Hristos mai mult decât lumea.

Întâlnirea cu Hristos reprezintă începutul unei relații de dragoste și de credincioșie, în care omul este chemat să crească și să fie pregătit pentru ziua nunții. Apostolul Pavel exprimă acest adevăr atunci când spune: „Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată" (2 Corinteni 11:2).

După cum în viața naturală nimeni nu poate intra într-o relație de logodnă cu o persoană necunoscută, tot astfel în plan spiritual nu poate exista dragoste pentru Hristos fără ca El să fie mai întâi descoperit inimii omului.

Tocmai de aceea primul pas în lucrarea lui Dumnezeu nu este naşterea din nou propriu-zisă, ci prezentarea Fiului Său și a Împărăției Sale.

Dumnezeu trimite oameni care să vestească Evanghelia şi să-L facă cunoscut atât pe Hristos cât şi valorile Împărăţiei Lui. Omul nu poate produce singur această cunoaştere şi nici nu poate ajunge la ea prin propriile raţionamente. Ea vine prin auzirea mesajului lui Dumnezeu.

Hristos este propovăduit înaintea oamenilor pentru ca fiecare să ia o decizie faţă de El. Dumnezeu nu forţează iubirea, deoarece iubirea adevărată presupune răspunsul liber al inimii. De aceea, El Îl descoperă pe Fiul Său, Îi arată frumuseţea, iar apoi lasă omul să decidă. Domnul Isus Însuşi a spus: „Şi după ce voi fi înălţat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toţi oamenii" (Ioan 12:32).

Dumnezeu nu îi constrânge pe oameni să vină la Hristos, ci îi atrage prin descoperirea frumuseţii şi slavei Fiului Său. În faţa acestei descoperiri, fiecare om este chemat să răspundă personal: fie să-L primească şi să-L urmeze, fie să-L respingă. Astfel începe orice relaţie autentică cu Dumnezeu.

Astfel, înainte de naşterea din Dumnezeu există întâlnirea cu Hristos. Înainte de primirea Cuvântului există câştigarea inimii. Înainte de ascultare există iubirea faţă de Hristos. Iar înainte de formarea caracterului lui Hristos există decizia sufletului de a-L preţui mai mult decât orice altceva.

De aceea, începutul adevăratei relaţii cu Dumnezeu nu este o experienţă religioasă şi nici o simplă acceptare intelectuală a unor adevăruri biblice, ci naşterea unei iubiri autentice faţă de Hristos şi faţă de valorile Împărăţiei Lui. Această iubire este temelia logodnei spirituale, forţa care atrage sufletul spre Mire şi puterea care îl va conduce mai departe spre primirea Cuvântului, naşterea din Dumnezeu şi creşterea până la chipul lui Hristos.

Aceasta a fost lucrarea apostolilor încă de la început. Scriptura arată că mesajul lor avea două componente inseparabile: Împărăţia lui Dumnezeu şi Domnul Isus Hristos. Despre apostolul Pavel citim că: „propovăduia Împărăţia lui Dumnezeu şi învăţa pe oameni, cu toată îndrăzneala şi fără nicio piedică, cele privitoare la Domnul Isus Hristos" (Faptele Apostolilor 28:31). La fel, despre Filip este scris că „propovăduia Evanghelia Împărăţiei lui Dumnezeu şi a Numelui lui Isus Hristos" (Faptele Apostolilor 8:12). Lucrarea lor nu era centrată pe om, ci pe prezentarea Persoanei lui Hristos.

Acest lucru se vede clar şi în întâlnirea lui Filip cu famenul etiopian. Când l-a găsit citind din profetul Isaia, Filip nu i-a prezentat o religie şi nici un

sistem de învăţături, ci I L-a descoperit pe Hristos. Scriptura spune: „Atunci Filip a luat cuvântul, a început de la Scriptura aceasta şi i-a propovăduit pe Isus" (Faptele Apostolilor 8:35). Famenul a fost chemat să privească la Domnul Isus. Aceasta este şi metoda lui Dumnezeu în mântuire: mai întâi Îl descoperă pe Fiul Său, pentru ca omul să poată vedea frumuseţea Lui şi să ia o decizie personală faţă de El.

Acesta era centrul mesajului apostolic. Apostolii nu urmăreau în primul rând să ofere oamenilor un sistem religios, să-i convingă să adere la o organizaţie sau să adopte anumite practici exterioare. Ei urmăreau să-L facă pe Hristos cunoscut şi să-i cheme pe oameni să intre sub domnia Lui.

Această propovăduire nu era o lucrare pur omenească. Apostolii vesteau Evanghelia „prin Duhul Sfânt trimis din cer" (1 Petru 1:12), iar Pavel le aminteşte tesalonicenilor: „Evanghelia noastră v-a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci cu putere, cu Duhul Sfânt şi cu o mare îndrăzneală" (1 Tesaloniceni 1:5). Omul vesteşte, dar Duhul este Cel care face ca vestea să pătrundă în inimă. El dovedeşte omul vinovat de păcat, îi arată neprihănirea lui Hristos şi îl pune înaintea judecăţii lui Dumnezeu (Ioan 16:8). Aici se vede, încă de la început, lucrarea comună a Duhului Sfânt şi a trimişilor lui Dumnezeu, pe care o vom urmări pe larg în Partea a IV-a (capitolul 20).

În zilele noastre se vorbeşte adesea despre beneficiile credinţei, despre iertare, binecuvântări, botezul cu Duhul Sfânt, despre vorbirea în limbi, sau viaţa veşnică. Toate acestea sunt adevărate şi fac parte din moştenirea copiilor lui Dumnezeu. Totuşi, ele nu reprezintă centrul Evangheliei. Centrul Evangheliei este Domnul Isus.

Apostolul Pavel spune că adevărata Evanghelie este Chipul lui Dumnezeu: „Evanghelia slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu" (2 Corinteni 4:4). Iar imediat adaugă: „Noi nu ne propovăduim pe noi înşine, ci pe Domnul Hristos Isus" (2 Corinteni 4:5).

Observăm că apostolii nu se propovăduiau pe ei înşişi şi nici nu puneau omul în centrul mesajului. Ei nu căutau să impresioneze prin personalitatea lor, prin experienţele lor sau prin avantajele pe care credinţa le poate aduce. Îl puneau pe Hristos în centru.

Această observaţie este foarte importantă, deoarece explică de ce în multe locuri lipseşte astăzi dragostea autentică pentru Hristos. Oamenii au

fost chemaţi să privească mai mult la ceea ce pot primi decât la Cel pe care sunt chemaţi să-L iubească.

Mulţi au auzit că Dumnezeu îi poate scăpa de iad, că le poate rezolva problemele sau că le poate oferi binecuvântări. Însă nu au fost conduşi să contemple frumuseţea lui Hristos. În consecinţă, poate apărea interes religios, dar nu dragoste pentru Domnul. Există o mare diferenţă între a căuta mântuirea pentru avantajele ei şi a-L căuta pe Hristos pentru cine este El.

O fată sinceră nu acceptă o logodnă autentică doar pentru avantajele materiale ale unei căsătorii, ci pentru că inima ei a fost câştigată de persoana mirelui. Tot astfel, Dumnezeu nu doreşte oameni interesaţi de binecuvântările Sale, ci oameni care să fie cuceriţi de Fiul Său.

Tocmai aceasta era puterea predicării apostolice. Ea Îl descoperea pe Hristos înaintea oamenilor.

Aici apare şi una dintre cele mai mari tragedii ale creştinismului contemporan. În multe locuri nu mai este prezentat Hristosul Evangheliilor în toată plinătatea Lui. În locul Lui este prezentată o imagine modificată, adaptată gusturilor şi preferinţelor oamenilor.

Apostolul Pavel avertiza deja asupra acestui pericol: „dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus, pe care noi nu L-am propovăduit... sau o altă evanghelie, pe care n-aţi primit-o...” (2 Corinteni 11:4). Nu orice Isus prezentat de oameni este Isusul Scripturii.

Scriptura Îl prezintă pe Hristos ca pe Mielul lui Dumnezeu: „Când a fost chinuit şi asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie” (Isaia 53:7). Ea Îl prezintă pe Hristos care a spus: „Nu vă împotriviţi celui ce vă face rău” (Matei 5:39). Ea Îl prezintă pe Hristos despre care Petru spune: „Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri, şi când era chinuit, nu ameninţa” (1 Petru 2:23).

Acesta este Hristosul adevărat care ne cheamă să trăim cum a trăit El. Dar adesea este prezentat un alt portret. Un Hristos care ar aproba împotrivirea, apărarea de sine, păstrarea propriei vieţi cu orice preţ, necinstea faţă de autorităţi, munca la negru sau încălcarea deliberată a principiilor Sale. Un asemenea portret poate fi atractiv pentru omul firesc, însă el nu este Hristosul Scripturii.

Problema este una mult mai serioasă decât pare la prima vedere. Dacă unei tinere îi este prezentată o persoană falsă în locul adevăratului mire, dragostea ei se va îndrepta spre persoana greşită. La fel, dacă oamenilor le este prezentat un alt Isus, ei nu vor ajunge niciodată să-L iubească pe adevăratul Hristos şi nici să dorească să fie asemenea Lui.

De aceea, primul pas al naşterii din Dumnezeu este prezentarea clară şi fidelă a lui Hristos. Apostolii nu au predicat în primul rând doctrine abstracte şi nici experienţe religioase. Ei au predicat Împărăţia lui Dumnezeu şi pe Domnul Isus Hristos. Ei au căutat să-L facă văzut pe Cel care este chipul lui Dumnezeu.

Acesta este punctul de pornire al întregii lucrări de mântuire. Înainte să existe dragoste, trebuie să existe descoperire. Înainte să existe logodnă, trebuie să existe întâlnirea cu Mirele. Înainte să existe primirea seminţei dumnezeieşti, trebuie să existe descoperirea Celui care trimite această sămânţă.

De aceea, orice cercetare serioasă a naşterii din Dumnezeu trebuie să înceapă aici: mi-a fost prezentat adevăratul Hristos al Scripturii? L-am văzut eu aşa cum îl prezintă Evanghelia? Am auzit eu cu adevărat mesajul Împărăţiei lui Dumnezeu şi lucrurile privitoare la Domnul Isus Hristos?

Numai după ce răspundem la această întrebare putem merge la următorul pas, şi anume descoperirea frumuseţii lui Hristos, prin care Dumnezeu începe să câştige inima omului pentru Sine.

7. Fascinaţia: frumuseţea lui Hristos

7.1. Fascinaţia: o privire spre frumuseţea lui Hristos

Viaţa fiului nu începe cu schimbarea comportamentului, nici cu silirea interioară a voinţei, nici cu practica rece şi mecanică a religiei. Ea începe cu o privire: o privire lăuntrică, ascunsă, profundă, spre frumuseţea Domnului Isus – frumuseţea blândeţii Lui, a curăţiei Lui, a adevărului care nu răneşte, a neprihănirii Lui, a smereniei care nu cere aplauze, a iubirii jertfitoare, a felului în care a trăit El în relaţia Lui cu Tatăl. Dacă această frumuseţe este văzută de inimă, în om se aprinde dorinţa de a fi ca El. Această dorinţă nu vine din forţare, ci din fascinaţie; nu vine din presiune, ci din iubire – aşa cum s-a întâmplat şi în cazul tâlharului de pe cruce.

Această atragere nu este o forţă impusă, ci o fascinaţie sfântă; nu este o constrângere, ci chemarea blândă şi irezistibilă a frumuseţii divine. Când inima percepe această frumuseţe, ea se mişcă în mod firesc spre El.

Aceeaşi frumuseţe i-a descoperit-o Dumnezeu lui Moise atunci când acesta a dorit să-I vadă slava. La cererea „Arată-mi slava Ta!", Domnul a răspuns: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumuseţea Mea" (Exodul 33:18-19). Slava lui Dumnezeu este, în esenţă, frumuseţea caracterului Său. Dumnezeu nu constrânge, ci atrage, descoperindu-Şi frumuseţea; **iar atunci când această frumuseţe este văzută cu adevărat**, inima nu poate rămâne indiferentă, ci se îndreaptă spre ea în mod natural şi liber. De aceea putem spune că, fără această atracţie născută din frumuseţea Lui, nu începe nicio restaurare autentică.

Psalmistul spune: „Din Sion, care este întruparea frumuseţii desăvârşite, de acolo străluceşte Dumnezeu" (Psalmul 50:2). Prezenţa Lui nu doar că se face simţită, ci radiază, chemând sufletele prin splendoarea caracterului Său. Dumnezeu nu doar vorbeşte despre Sine – El Se descoperă ca frumuseţe vie, iar această strălucire devine mesajul Său către om: o chemare tainică, tăcută, dar puternică, ce trezeşte inimile.

David înţelege această taină şi spune că dorinţa lui supremă este să locuiască în casa Domnului pentru a privi frumuseţea Lui: „Un lucru cer de la Domnul şi-l doresc fierbinte: aş vrea să locuiesc toată viaţa mea în Casa Domnului, ca să privesc frumuseţea Domnului" (Psalmul 27:4). A locui

înseamnă statornicie în contemplare; nu vizite sporadice, ci un stil de viaţă centrat pe lumină. Ceea ce priveşti constant te modelează; ceea ce admiri începi să semeni.

7.2. Frumuseţea caracterului lui Hristos

Modul în care ajungem să cunoaştem oamenii urmează, de obicei, două direcţii: percepţia fizică şi cunoaşterea caracterului. La nivel vizibil, îi evaluăm prin trăsăturile observabile; la nivel moral şi spiritual, îi cunoaştem prin acţiunile şi deciziile lor. Cine urmează principii curate este socotit un om cu caracter nobil, iar cine cultivă comportamente imorale arată un caracter deteriorat.

Când dorim să-L cunoaştem pe Dumnezeu, avem o singură cale: caracterul Lui – căile Lui, felul Lui de a fi, trăsăturile Lui morale aşa cum sunt descoperite în Scriptură. Dumnezeu nu Se lasă cunoscut prin formă fizică, ci prin frumuseţea caracterului Său: „Domnul este bun şi drept, de aceea arată El păcătoşilor calea" (Psalmul 25:8); „Căile lui Dumnezeu sunt desăvârşite" (Psalmul 18:30). El Însuşi Se descoperă lui Moise ca „un Dumnezeu plin de îndurare şi milostiv, încet la mânie, plin de bunătate şi credincioşie" (Exodul 34:6); psalmistul spune că „Domnul este milostiv şi plin de îndurare, îndelung răbdător şi plin de bunătate" (Psalmul 145:8); iar Moise cântă: „El este un Dumnezeu credincios şi fără nedreptate, El este drept şi curat" (Deuteronomul 32:4).

Caracterul Domnului Isus oglindeşte fidel trăsăturile Tatălui ceresc: „El este chipul Dumnezeului celui nevăzut" (Coloseni 1:15). În Hristos, frumuseţea morală a lui Dumnezeu a devenit vizibilă. Iar roada Duhului, descrisă în Galateni 5:22-23, nu este doar o listă de trăsături spirituale, ci însăşi frumuseţea caracterului lui Hristos: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea şi înfrânarea poftelor alcătuiesc împreună chipul lui Dumnezeu descoperit în Omul Hristos Isus. Prin frumuseţea caracterului Său, Dumnezeu ne atrage spre Sine, trezind în noi dorinţa de a preţui şi iubi aceste însuşiri, în vederea transformării noastre după chipul Lui.

7.3. Frumusețea lui Hristos descoperită de Duhul

Descoperirea frumuseții lui Hristos, despre care am vorbit în secțiunile anterioare, este și ea lucrarea Duhului Sfânt. Domnul Isus a spus despre El: „El Mă va proslăvi pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi" (Ioan 16:14). Omul poate auzi descrieri ale lui Hristos, dar numai Duhul face ca frumusețea Lui să fie văzută de inimă. De aceea Pavel spune că „nimeni nu poate zice: «Isus este Domnul!», decât prin Duhul Sfânt" (1 Corinteni 12:3). Mărturisirea lui Hristos ca Domn nu este o formulă rostită, ci rodul unei inimi în care Duhul L-a descoperit pe Hristos.

Aceasta reprezintă una dintre cele mai înalte forme ale frumuseții spirituale. Într-o lume dominată de egoism, independență și afirmare de sine, Hristos apare ca singurul Om care a trăit în supunere desăvârșită față de Dumnezeu. El putea spune: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui." Tot astfel, în Ghetsimani, când crucea stătea înaintea Lui, El a spus: „Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu." Aici vedem frumusețea ascultării Sale. Nu o ascultare forțată, ci una izvorâtă din dragoste față de Tatăl.

Mai mult, această cale nu este prezentată în Scriptură ca o posibilitate rezervată doar unor credincioși maturi, ci ca o chemare adresată fiecărui copil al lui Dumnezeu. Apostolul Ioan spune limpede: „Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus" (1 Ioan 2:6). Aceasta nu este o recomandare opțională, ci o cerință adresată tuturor celor care mărturisesc că sunt ai Lui. De la cel mai tânăr credincios până la cel matur, fiecare este chemat să păşească pe urmele Domnului Isus.

Desigur, aceasta nu înseamnă că toți credincioșii vor manifesta de la început aceeași măsură de rodire și aceeași maturitate spirituală. Un prunc în Hristos nu are încă roada Duhului dezvoltată la măsura unui om matur. Totuși, atât pruncul, cât și cel matur sunt chemați să umble pe aceeași cale pe care a umblat Domnul lor. Fiecare este chemat să se lepede de sine, să se smerească, să accepte poziția de rob al lui Dumnezeu și să umble în frica de Domnul. Aceste lucruri nu sunt rezultatul maturității, ci calea prin care Dumnezeu conduce spre maturitate.

Tocmai prin această umblare se dezvoltă viața nouă primită de la Dumnezeu. Așa cum un copil nu se naște matur, ci crește treptat până ajunge

la statura unui om mare, tot astfel credinciosul nu primeşte de la început întreaga măsură a dragostei, a răbdării, a blândeţii sau a celorlalte roade ale Duhului. Însă, trăind cum a trăit Hristos, viaţa lui Dumnezeu din el începe să crească şi să se maturizeze. Lepădarea de sine, ascultarea, smerenia, dependenţa de Dumnezeu şi frica de Domnul constituie terenul spiritual în care această viaţă nouă se dezvoltă, iar rodul care apare în timp este tocmai roada Duhului.

Lumea admiră de obicei puterea, succesul şi afirmarea personală. Dumnezeu însă ne prezintă drept model pe Cel care S-a smerit până la moarte. Avea dreptul să fie recunoscut şi onorat, dar a acceptat dispreţul şi respingerea. Tocmai în această smerenie străluceşte frumuseţea lui Hristos.

Prin urmare, atunci când Dumnezeu doreşte să câştige inima unui om, El începe să îi descopere aceste frumuseţi.

Adevărata Evanghelie descoperă tocmai această frumusețe. Ea Îl arată pe Hristos ca pe Mielul lui Dumnezeu şi îl cheamă pe om să privească la El. Pe măsură ce omul Îl priveşte astfel, începe să se nască admirația. Apoi apare atracția. După aceasta se naşte dorinţa de a-I semăna.

Sufletul începe să spună: „Vreau să am aceeaşi relaţie cu Tatăl.” „Vreau să am aceeaşi ascultare.” „Vreau să am aceeaşi blândeţe.” „Vreau să am aceeaşi dragoste.” „Vreau să fiu asemenea Lui.”

Acesta este momentul în care Dumnezeu începe să câştige cu adevărat inima omului.

De aceea, descoperirea frumuseții lui Hristos reprezintă un pas indispensabil în planul lui Dumnezeu. Fără ea poate exista interes religios, poate exista teamă de judecată şi poate exista chiar o anumită preocupare spirituală. Dar nu poate lua naştere adevărata relaţie de dragoste care stă la baza naşterii din Dumnezeu.

Când sufletul începe să vadă frumuseţea lui Hristos, şi este fascinat de ea, se produce o schimbare profundă. Omul nu mai este atras în primul rând de ceea ce poate primi de la Dumnezeu, ci de Dumnezeu Însuşi. Nu mai caută doar binecuvântările Mirelui, ci pe Mire.

Această atracție față de Hristos constituie începutul lucrării care va conduce la următorul pas: apariția dragostei dintâi și nașterea relației de logodnă spirituală cu Domnul Isus Hristos.

8. Iubirea și logodna cu Hristos

8.1. Iubirea și dorința de asemănare

Omul care vede frumusețea caracterului lui Hristos, bunătatea Lui și dragostea Lui începe să dorească în mod natural să-I fie asemenea. Din acest motiv, adevărata transformare nu începe prin reguli, ci prin descoperirea lui Hristos. Cu cât omul Îl cunoaște mai mult, cu atât Îl iubește mai mult. Cu cât Îl iubește mai mult, cu atât dorește mai mult să-I urmeze exemplul. Domnul Isus a legat El Însuși iubirea de urmarea Sa: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele" (Ioan 14:15).

Aici se află unul dintre cele mai importante principii ale lucrării Duhului Sfânt. El nu urmărește doar schimbarea comportamentului exterior, ci cucerirea inimii. Dumnezeu nu dorește oameni care respectă anumite reguli fără convingere lăuntrică, ci fii care iubesc ceea ce iubește El și urăsc ceea ce urăște El.

Aceasta explică de ce transformarea spirituală nu poate fi redusă la conformare exterioară. Un om poate adopta anumite practici religioase fără ca inima lui să fie schimbată. Poate modifica anumite obiceiuri fără să fi dobândit dragoste pentru adevăr. Poate chiar să participe activ la viața religioasă fără să existe o apropiere reală de Hristos. Lucrarea Duhului Sfânt urmărește însă ceva mult mai profund: schimbarea dorințelor, a motivațiilor și a afecțiunilor inimii. Dumnezeu nu vrea doar ca omul să facă binele, ci să ajungă să iubească binele. Nu urmărește doar evitarea păcatului, ci dezvoltarea unei aversiuni reale față de păcat.

Lumina nu este însă primită de toți: „Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele" (Ioan 3:19). Drama nu este lipsa cunoașterii, ci a iubirii. Cine iubește întunericul respinge frumusețea luminii; cine iubește lumina se deschide transformării. Iubirea, nu informația, determină direcția inimii.

De aceea, iubirea pentru Hristos trebuie să fie supremă: „Cine iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine" (Matei 10:37). Nu pentru a micșora celelalte iubiri, ci pentru a le ordona.

Iubirea pentru Hristos trebuie să fie cea dintâi, ca să orienteze toate celelalte iubiri. Numai această iubire poate învinge frica, poate îndura pierderi, poate renunța la păcat și poate păzi poruncile fără cârtire.

8.2. Nașterea dragostei dintâi: începutul logodnei spirituale

După ce omul a auzit Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și a început să vadă frumusețea lui Hristos, lucrarea lui Dumnezeu înaintează către un pas decisiv: nașterea dragostei față de Hristos. Acesta este momentul în care adevărul nu mai este doar înțeles cu mintea, ci începe să câștige inima. Omul nu mai este doar informat despre Hristos, ci începe să fie atras de El.

Această etapă este de o importanță fundamentală, deoarece ea reprezintă trecerea de la simpla cunoaștere la relație. Mulți oameni pot acumula informații despre Domnul Isus. Pot cunoaște relatările Evangheliilor, pot înțelege anumite doctrine și pot participa la activități religioase. Totuși, toate acestea nu constituie încă o relație vie cu Hristos. Relația începe atunci când inima este câștigată de El.

Mulți admiră caracterul Domnului Isus, frumusețea vieții Sale, curăția, dragostea și desăvârșirea Lui morală, dar nu cred că sunt chemați să trăiască cum a trăit El ca să ajungă asemenea Lui. Ei consideră că aceste lucruri aparțin exclusiv naturii Sale dumnezeiești și că omul nu poate și nici nu este chemat să trăiască astfel. Din această cauză, deși Îl admiră, nu sunt fascinați de frumusețea Lui și nu sunt gata să plătească prețul unei relații depline cu El. Ei nu sunt cu adevărat atrași de frumusețea Lui în sensul de a dori să-I semene, ci privesc caracterul Său ca pe ceva imposibil de atins și fără legătură cu chemarea lor.

Acest lucru se vede și din felul în care oamenii aleg să-și rezolve problemele vieții. Cel care continuă să se bazeze pe mânie, pe răzbunare, pe forța omenească, pe dreptatea proprie sau pe alte metode firești arată că, în realitate, nu a fost cucerit de frumusețea caracterului lui Hristos. Dacă ar fi cu adevărat atras de El, ar dori să-I urmeze exemplul și să manifeste același duh de blândețe, iubire, răbdare și lepădare de sine.

Faptul că omul preferă în continuare căile firii dovedește că inima lui nu a fost încă câștigată de frumusețea Mirelui. Însă atunci când inima este cu adevărat cucerită de Hristos, omul nu doar admiră ceea ce este El, ci dorește

în mod natural să-L urmeze, să-I aparţină şi să fie asemenea Lui. Aceasta este dovada că relaţia a depăşit nivelul simplei aprecieri şi a intrat în sfera dragostei adevărate.

Acelaşi principiu poate fi observat şi în relaţiile umane, deoarece aşa am fost creaţi. Atunci când admirăm pe cineva şi suntem fascinaţi de acea persoană, se naşte în noi dorinţa de a-i semăna. În viaţa de zi cu zi, acest fenomen poate fi observat la mulţi tineri. Când sunt atraşi de o anumită persoană, aceasta devine pentru ei un model. Încep să o admire, să o urmărească şi să caute să o imite în tot ceea ce face, de la modul de îmbrăcăminte până la comportament, vorbire şi atitudine. Ei nu percep această imitare ca pe o obligaţie apăsătoare, ci ca pe o dorinţă care izvorăşte în mod natural din admiraţie şi atracţie.

În acelaşi fel se petrec lucrurile şi în relaţia cu Hristos. Când frumuseţea Lui cucereşte inima omului, dorinţa de a-I semăna apare în mod spontan. Ascultarea nu mai este motivată de teamă sau de simplul simţ al datoriei, ci de dragoste. Credinciosul doreşte să vorbească precum Hristos, să gândească precum Hristos, să reacţioneze precum Hristos şi să trăiască precum Hristos, deoarece inima lui a fost câştigată de Cel pe care- L iubeşte. Astfel, asemănarea cu Hristos nu este rezultatul unei constrângeri exterioare, ci rodul natural al unei relaţii de dragoste autentice cu El.

Scriptura descrie această relaţie prin imaginea logodnei. Apostolul Pavel spune: „V-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfăţişez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată" (2 Corinteni 11:2).

Această imagine nu este întâmplătoare. Dumnezeu nu compară relaţia dintre Hristos şi credincios cu o simplă relaţie administrativă sau juridică, ci cu una dintre cele mai apropiate şi mai profunde relaţii cunoscute între oameni. Logodna vorbeşte despre dragoste, afecţiune, dorinţă, fidelitate şi apartenenţă reciprocă.

Dar o logodnă nu poate exista fără dragoste. O persoană poate semna un contract fără să iubească. Poate respecta anumite reguli fără să iubească. Poate aparţine unei organizaţii fără să iubească. Însă nimeni nu intră într-o logodnă autentică fără ca inima să îi fie câştigată.

Acelaşi principiu se aplică şi în relaţia cu Hristos. Dumnezeu nu urmăreşte doar să obţină acceptarea intelectuală a unor adevăruri. El doreşte

să câştige inima omului pentru Fiul Său. Din acest motiv, după ce Hristos este făcut cunoscut şi frumuseţea Sa este descoperită, începe să se nască în suflet o afecţiune nouă faţă de El.

Omul începe să-L admire. Apoi începe să-L preţuiască. În cele din urmă începe să-L iubească. Această dragoste nu este produsă artificial şi nici nu poate fi impusă prin porunci. Ea apare ca răspuns firesc al unei inimi care a văzut şi a fost atras de frumuseţea lui Hristos.

Vedem această imagine şi în Vechiul Testament. În Ezechiel 16, Dumnezeu descrie relaţia Sa cu poporul Său folosind limbajul iubirii şi al legământului. După ce vorbeşte despre starea neputincioasă şi lipsită de merit a celui pe care l-a găsit, Domnul spune:

„Când am trecut pe lângă tine, M-am uitat la tine, şi iată că îţi venise vremea, vremea iubirii. Atunci Mi-am întins poala hainei peste tine, ţi-am acoperit goliciunea, ţi-am jurat credinţă, am făcut legământ cu tine, zice Domnul Dumnezeu, şi ai fost a Mea" (Ezechiel 16:8).

Este semnificativ faptul că Dumnezeu numeşte acest moment „vremea iubirii". Relaţia lui Dumnezeu cu omul începe când apare dragostea. Mai întâi apare legătura inimii şi apoi urmează toate celelalte aspecte ale vieţii împreună.

În acelaşi mod începe şi relaţia dintre Hristos şi sufletul omului. Există un moment în care omul încetează să privească la Hristos doar ca la un personaj al istoriei sau ca la subiectul unei doctrine şi începe să-L vadă ca pe Cel pe care îl doreşte, îl admiră şi îl iubeşte. Acesta este începutul logodnei spirituale.

Tocmai de aceea apostolii nu predicau doar adevăruri abstracte. Ei Îl prezentau pe Hristos ca oamenii să fie atraşi spre El. Scopul Evangheliei nu este doar să transmită informaţii, ci să conducă sufletul la Hristos.

Aici trebuie înţeleasă o ordine foarte importantă. Mulţi oameni presupun că omul primeşte mai întâi Cuvântul şi apoi ajunge să-L iubească pe Hristos. Scriptura arată însă că lucrurile sunt mai profunde.

Înainte ca omul să primească un cuvânt de la Hristos cu bucurie, în inima lui începe deja să se formeze o relaţie cu Hristos. Primirea Cuvântului este rezultatul unei atrageri lăuntrice produse de Dumnezeu şi al unei afecţiuni

care începe să se nască față de Hristos. Omul nu se bucură în primul rând de învățătura primită, ci de Cel de la care vine învățătura.

După cum un tânăr îndrăgostit ascultă cu plăcere cuvintele persoanei iubite, nu pentru că fiecare propoziție ar conține informații extraordinare, ci pentru că provin de la persoana iubită, tot astfel sufletul atras de Hristos începe să prețuiască glasul Lui.

Această comparație ne ajută să înțelegem mai bine cum lucrează Dumnezeu. În viața de fiecare zi, atunci când între doi tineri se naște o iubire autentică, aceasta este ușor de observat. Nimeni nu trebuie să îi convingă să vorbească unul cu altul. Nimeni nu trebuie să îi oblige să petreacă timp împreună. Nimeni nu trebuie să le explice importanța comunicării. Dragostea produce în mod natural dorința de apropiere. Ei caută să fie împreună. Se bucură când aud vocea celuilalt. Prețuiesc fiecare cuvânt. Găsesc plăcere în simpla prezență a persoanei iubite.

În mod asemănător se petrec lucrurile și în viața spirituală. Atunci când Hristos devine iubit de suflet, omul începe să găsească bucurie în prezența Lui. Rugăciunea nu mai este doar o datorie religioasă. Citirea Scripturii nu mai este doar un exercițiu intelectual. Cuvintele lui Hristos nu mai sunt doar informații. Toate acestea devin expresiile unei relații vii.

Această schimbare este una dintre cele mai importante dovezi ale lucrării lui Dumnezeu în inimă. De aceea, unul dintre primele semne ale apropierii reale de Dumnezeu este apariția dragostei pentru Hristos. Nu cantitatea de cunoștințe. Nu nivelul de activitate religioasă. Nu capacitatea de a explica doctrine. Ci dragostea.

În această etapă încă nu discutăm despre maturitate și nici despre roadele deplin dezvoltate ale vieții spirituale. Discutăm despre începutul relației. O sămânță nu produce într-o zi un copac matur. Mai întâi apare viața. Tot astfel, înainte de formarea deplină a caracterului lui Hristos, apare dragostea pentru Hristos.

Aceasta este ceea ce Scriptura numește adesea „dragostea dintâi". Este acea afecțiune proaspătă și sinceră care se naște atunci când omul Îl descoperă cu adevărat pe Domnul. Este bucuria întâlnirii cu Mirele. Este începutul relației de logodnă spirituală.

Este momentul în care sufletul începe să spună: „Vreau să-L cunosc.” „Vreau să-I aud glasul.” „Vreau să-I fiu plăcut.” „Vreau să fiu asemenea Lui.”

Acolo unde această dragoste începe să se aprindă, Dumnezeu a pus deja temelia pentru ceea ce urmează. Pentru că următorul pas va fi unul firesc: sufletul care Îl iubește pe Hristos va începe să primească cu bucurie cuvintele Lui.

Astfel, din dragostea pentru Mire se va naște primirea cu bucurie a glasului Mirelui, iar aceasta ne conduce la următoarea etapă a lucrării lui Dumnezeu în om.

8.3. O iubire care trebuie păzită: logodna cu Hristos

Apostolul Pavel descrie relația credinciosului cu Hristos în termeni de logodnă: „Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată” (2 Corinteni 11:2). Viața creștină este o relație de iubire. Numai iubirea păstrează credincioșia, numai iubirea păzește poruncile, numai iubirea duce la asemănare. Ascultarea din frică obosește; ascultarea din iubire transformă.

În același timp, Pavel avertizează asupra fragilității acestei iubiri: „Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Hristos” (2 Corinteni 11:3). Pericolul nu vine doar din păcatul evident, ci din deformarea subtilă a gândirii și a afecțiunii, care slăbește iubirea și mută centrul inimii.

Exemplul bisericii din Efes arată limpede această realitate. Domnul recunoaște osteneala, răbdarea și discernământul lor, faptul că i-au pus la încercare pe apostolii mincinoși, dar le spune: „Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi” (Apocalipsa 2:4). Ceea ce Pavel se temea să nu se întâmple în Corint se vede împlinit în Efes: nu atât adevărul a fost abandonat, cât afecțiunea. Inima s-a răcit, iar faptele nu mai izvorau din iubire, ci deveniseră expresii ale unei corectitudini fără căldură. Iubirea dintâi nu înseamnă intensitate emoțională, ci prioritatea Domnului Isus mai presus de toate – izvorul și motivația întregii vieți creștine.

Cântarea Cântărilor descrie iubirea adevărată ca fiind tare ca moartea: apele mari nu o pot stinge, râurile nu o pot îneca şi nicio bogăţie nu o poate cumpăra (Cântarea Cântărilor 8:6-7). Aceasta este iubirea trezită de contemplarea lui Hristos: o iubire care trece prin încercări, suferinţe şi pierderi fără să se stingă şi care păzeşte poruncile ca plăcere, nu ca robie. O asemenea iubire nu rămâne un sentiment vag, ci devine drum: ne conduce de la fascinaţie la urmare, de la dor la asemănare. Iar drumul acesta are un model, pe care îl vom urmări în capitolul 18.

8.4. Dragostea produce primirea cu bucurie a glasului Mirelui

După ce în inimă s-a născut dragostea faţă de Hristos, apare în mod firesc următorul pas: primirea cu bucurie a cuvintelor Sale. Acesta este unul dintre cele mai importante repere prin care poate fi verificată realitatea lucrării lui Dumnezeu în om. Dragostea adevărată nu rămâne doar la nivelul sentimentelor, ci dezvoltă o relaţie vie cu persoana iubită. Iar într-o astfel de relaţie, cuvintele celuilalt devin preţioase.

Acelaşi principiu există şi în relaţia cu Hristos. După ce sufletul a fost atras de frumuseţea Lui şi a început să-L iubească, cuvintele Sale nu mai sunt percepute ca simple porunci, doctrine sau reguli religioase. Ele devin cuvintele Mirelui. Omul nu se mai raportează la ele doar cu mintea, ci şi cu inima.

Tocmai acest lucru îl evidenţiază Domnul Isus în pilda semănătorului. Despre sămânţa căzută pe stâncă El spune: „Aceia care, când aud Cuvântul, îl primesc cu bucurie" (Luca 8:13). Chiar dacă această categorie de oameni nu a avut rădăcină şi nu a stăruit până la capăt, Domnul evidenţiază totuşi un principiu important: atunci când inima este deschisă faţă de Dumnezeu, Cuvântul este primit cu bucurie.

Această bucurie nu apare întâmplător. Ea nu este primul pas al lucrării lui Dumnezeu în om, ci rezultatul etapelor anterioare. Omul nu primeşte mai întâi Cuvântul cu bucurie şi abia apoi începe să-L iubească pe Hristos. Ordinea este inversă. Mai întâi este făcut cunoscut Hristos, apoi este descoperită frumuseţea Lui, după aceea se naşte dragostea faţă de El, iar această dragoste produce bucuria de a-I auzi glasul.

De aceea, omul nu se bucură în primul rând de învățătura primită, ci de Cel care vorbește. Un copil care își iubește tatăl ascultă cu plăcere ceea ce îi spune. O mireasă ascultă cu drag cuvintele mirelui. În mod asemănător, sufletul care a ajuns să-L iubească pe Hristos găsește plăcere în cuvintele Sale.

Tocmai aici apare una dintre cele mai clare dovezi ale nașterii care urmează să se producă. Există mulți oameni care apreciază anumite idei creștine. Le plac unele învățături biblice. Sunt impresionați de anumite valori morale. Dar aceasta nu este încă dovada unei relații cu Hristos.

Dovada începe să apară atunci când omul dezvoltă o afecțiune personală față de Domnul Isus. Din acel moment, cuvintele Lui nu mai sunt tratate ca niște afirmații impersonale. Ele devin expresia voii Celui iubit.

Aici începem să înțelegem adevăratul sens al ascultării creștine. Mulți oameni privesc ascultarea ca pe o obligație. O consideră o datorie rece și apăsătoare. Însă Domnul Isus o așază pe un fundament complet diferit. El spune: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele" (Ioan 14:15). Observăm că iubirea este prezentată ca rădăcină, iar ascultarea ca rod. Hristos nu pune poruncile înaintea relației, ci relația înaintea poruncilor.

Aceasta este o diferență fundamentală. În religie, omul încearcă adesea să asculte pentru a obține acceptare. În Evanghelie, omul ascultă pentru că a fost deja câștigat de Hristos. În religie, porunca și ascultarea este punctul de plecare. În Evanghelie, dragostea este punctul de plecare.

De aceea Domnul continuă și spune: „Cine nu Mă iubește nu păzește cuvintele Mele" (Ioan 14:24).

Prin aceste cuvinte, El mută atenția de la comportamentul exterior către starea inimii. Problema nu este în primul rând câte porunci cunoaște omul. Problema este dacă Îl iubește pe Hristos. Dacă iubirea există, ea va produce dorința de a asculta. Dacă iubirea lipsește, mai devreme sau mai târziu va apărea rezistența față de cuvintele Lui.

Aici poate fi descoperită și una dintre cele mai frecvente forme de înșelare spirituală. Mulți afirmă că Îl iubesc pe Domnul Isus, dar atunci când cuvintele Sale le ating voia proprie, interesele sau convingerile personale, încep să le explice, să le limiteze, să le adapteze sau să le ocolească.

Întrebarea nu este dacă omul face aceasta în mod conştient sau inconştient. Întrebarea este ce atitudine are faţă de glasul Mirelui. Cel care iubeşte cu adevărat caută să înţeleagă şi să primească ceea ce spune Cel iubit. Cel care nu iubeşte caută motive pentru a evita ceea ce îi este incomod.

O inimă care Îl iubeşte pe Hristos poate să nu fi ajuns încă la maturitate. Poate să nu fi înţeles încă toate adevărurile Scripturii. Poate să se afle încă într-un proces de creştere. Dar există ceva care o caracterizează: atunci când aude glasul Mirelui, răspunde cu bucurie şi disponibilitate.

Această atitudine este foarte importantă. Un copil nou-născut nu ştie tot ce îl vor învăţa părinţii în anii următori. Totuşi, există deja legătura vie dintre el şi părinţii săi. La fel, omul în care începe să lucreze viaţa lui Dumnezeu poate să nu cunoască încă toate implicaţiile Evangheliei. Dar dragostea pentru Hristos îl face să aibă o orientare clară a inimii: doreşte să asculte de El.

De aceea, atunci când un nou adevăr îi este descoperit din Scriptură, reacţia lui nu este împotrivirea, negocierea sau justificarea de sine. Reacţia lui este bucuria că a auzit încă o dată glasul Celui pe care Îl iubeşte. Această bucurie este unul dintre cele mai clare semne ale relaţiei de logodnă spirituală.

Imaginea este surprinsă foarte frumos de Ioan Botezătorul. Când oamenii începeau să meargă după Isus, Ioan nu a manifestat gelozie şi nici nemulţumire. El a spus: „Prietenul Mirelui, care stă şi-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul Mirelui; şi această bucurie, care este a mea, este deplină" (Ioan 3:29).

Această afirmaţie ne descoperă ceva esenţial despre relaţia cu Hristos. Glasul Mirelui produce bucurie în cei care Îl iubesc. Dacă simplul prieten al Mirelui se bucura atât de mult când auzea glasul Lui, cu cât mai mult trebuie să se bucure aceea care este chemată să fie Mireasa Lui.

Această sensibilitate faţă de glasul Mirelui este, la rândul ei, lucrarea Duhului. Domnul Isus a spus că Duhul adevărului „nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit" (Ioan 16:13). Duhul nu aduce un alt glas decât al lui Hristos; El face ca glasul lui Hristos să fie auzit, preţuit şi iubit. De aceea, acolo unde Duhul lucrează, cuvintele lui Hristos nu devin mai puţin importante, ci mai preţioase.

Prin urmare, înainte ca sămânța lui Dumnezeu să fie primită în mod roditor, există deja acest semn premergător: dragostea pentru Hristos produce bucuria de a-I auzi glasul.

Această bucurie nu este încă naşterea din Dumnezeu propriu-zisă, dar ea pregăteşte terenul pentru primirea seminţei dumnezeieşti. Inima care Îl iubeşte pe Hristos devine o inimă deschisă faţă de cuvintele Sale. Ea nu caută să aleagă ce acceptă şi ce respinge, ci este gata să primească tot ceea ce vine de la Cel iubit.

Astfel, dragostea devine poarta prin care sufletul ajunge la următoarea etapă a lucrării lui Dumnezeu: primirea seminţei dumnezeieşti, care este Cuvântul lui Dumnezeu.

Nu iadul, nu raiul, determina relația, ci iubirea...de detaliat ca concluzie

Partea a III-a – Naşterea din Dumnezeu: lucrarea Duhului Sfânt

9. Naşterea din Duh

9.1. O întrebare esenţială

Am văzut cum cheamă Dumnezeu: Îl face cunoscut pe Hristos, Îi descoperă frumuseţea, câştigă inima şi trezeşte iubirea. Acum ajungem la momentul în care, pe acest drum, omul primeşte viaţa lui Dumnezeu: naşterea din Dumnezeu. Aici se vede limpede partea Duhului Sfânt, pentru că Domnul Isus numeşte această naştere **„naşterea din Duh"** (Ioan 3:5-8).

Avem înaintea noastră o întrebare esenţială, de care depinde destinul veşnic al fiecărui om: Cum are loc naşterea din Dumnezeu?

Răspunsul nu trebuie să se bazeze pe presupuneri, sentimente sau convingeri personale, ci pe Cuvântul Scripturii, care oferă un răspuns cu claritate şi exactitate. Dumnezeu nu a lăsat această problemă în ceaţă şi nesiguranţă, ci ne-a oferit repere precise prin care fiecare om se poate cerceta pe sine pentru a vedea cum are loc naşterea din Dumnezeu şi cum viaţa nouă care izvorăşte din această naştere poate creşte doar în cadrul dat de Dumnezeu.

O astfel de verificare este esenţială, deoarece mulţi oameni ajung să se înşele singuri, confundând influenţa mediului religios, tradiţiile sau apartenenţa la o comunitate creştină cu realitatea naşterii din Dumnezeu. De multe ori, naşterea din nou este redusă la câteva lucruri simple: credinţa intelectuală în existenţa lui Hristos, acceptarea faptului că El a murit pentru păcatele noastre, rostirea unei rugăciuni de predare, o experienţă emoţională puternică trăită într-un anumit moment, botezul în apă, participarea regulată la serviciile religioase sau adoptarea unor practici creştine exterioare.

Mulţi consideră că, dacă au fost impresionaţi de un mesaj, au simţit o cercetare profundă, au luat o hotărâre religioasă sau şi-au schimbat anumite obiceiuri, acest lucru constituie în sine dovada naşterii din nou. Totuşi, Scriptura prezintă naşterea din nou ca pe o lucrare mult mai profundă şi mai

radicală a lui Dumnezeu. Ea nu este un eveniment izolat, produs instantaneu în afara oricărui context, ci împlinirea unei lucrări divine care presupune etape pregătitoare clare și necesare prin care Dumnezeu descoperă omului starea sa, îi câștigă inima și îl conduce la o transformare autentică.

Nașterea din nou reprezintă momentul în care această lucrare își atinge scopul, dând naștere unei vieți noi, manifestate printr-un caracter nou și prin asemănarea crescândă cu Hristos. Numai Scriptura poate demasca această înșelare și poate oferi certitudinea adevăratei stări spirituale.

De aceea, fiecare trebuie să se așeze înaintea Cuvântului lui Dumnezeu ca înaintea unei oglinzi și să se cerceteze cu sinceritate. Nu ceea ce credem despre noi înșine este decisiv, ci ceea ce spune Dumnezeu despre lucrarea Sa în om.

9.2. Nașterea din Duh: partea Duhului Sfânt

Domnul Isus îi spune lui Nicodim: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu" (Ioan 3:5). Și adaugă: „Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul" (Ioan 3:8). Nașterea din Dumnezeu nu este produsul unei hotărâri religioase, al unei ceremonii sau al unei emoții. Autorul ei este Duhul Sfânt. Omul aude, primește sau respinge, dar viața nouă nu o poate da decât Duhul.

Apostolul Pavel spune același lucru: Dumnezeu „ne-a mântuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt" (Tit 3:5). Iar Domnul Isus arată că Duhul nu lucrează despărțit de Cuvânt: „Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață" (Ioan 6:63). Duhul dă viața, iar Cuvântul lui Hristos este purtătorul acestei vieți. De aceea Scriptura poate spune, în același timp, că suntem „născuți din Duh" și că am fost „născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac" (1 Petru 1:23). Nu sunt două nașteri, ci una singură: Duhul naște prin Cuvânt.

Partea Duhului nu începe abia în clipa nașterii. Toți pașii acestui drum, atât cei pe care i-am urmărit, cât și cei care urmează, sunt lucrarea Lui. El Îl

face cunoscut pe Hristos prin cei care propovăduiesc Evanghelia „prin Duhul Sfânt trimis din cer" (1 Petru 1:12). El dovedește lumea vinovată „în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata" (Ioan 16:8). El Îl proslăvește pe Hristos, luând din ce este al Lui și descoperindu-ne (Ioan 16:14). El folosește Cuvântul ca pe o sămânță și ca pe o sabie (Efeseni 6:17). El dă viață celui care primește Cuvântul, iar după naștere mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu (Romani 8:16). Omul nu este însă pasiv: el aude, se lasă atras, iubește, se leapădă de sine și primește. Dumnezeu lucrează, iar omul răspunde – aceeași rânduială pe care o vom vedea și în creșterea credinciosului (capitolele 17 și 18).

Dumnezeu a lăsat în creație numeroase imagini care reflectă adevărurile Sale duhovnicești, iar una dintre cele mai clare este nașterea umană. Așa că pentru a înțelege corect acest subiect, este folositor să privim la paralela pe care Dumnezeu Însuși a așezat-o între nașterea naturală și nașterea spirituală.

După cum orice copil se naște dintre un bărbat și o femeie, primește viață, apoi este așezat în familia care l-a născut și crește până la maturitate, tot astfel, în planul lui Dumnezeu, există o naștere din Dumnezeu, o familie duhovnicească în care omul este născut prin Evanghelie și în care crește până la maturitatea spirituală.

10. Pocăința: Duhul dovedește lumea vinovată

10.1. Lumina care descoperă starea omului

Atunci când Hristos este descoperit inimii, omul nu vede doar frumusețea Lui, ci și propria stare. Aceeași lumină care atrage, descoperă. Domnul Isus a spus despre Duhul Sfânt: „Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata" (Ioan 16:8). Duhul nu descoperă păcatul pentru a-l zdrobi pe om, ci pentru a-l aduce la Hristos. Fără această lucrare, omul ar putea admira frumusețea lui Hristos fără să înțeleagă cât de departe este de ea.

Vedem aceasta chiar în ziua Cincizecimii. După ce Petru L-a vestit pe Hristos, ascultătorii „au rămas străpunși în inimă" și au întrebat: „Fraților, ce să facem?" (Faptele Apostolilor 2:37). Primul cuvânt al răspunsului lui Petru a fost: „Pocăiți-vă" (Faptele Apostolilor 2:38). Inima străpunsă nu este încă inima nouă, dar este inima care a încetat să se apere.

10.2. Ce este pocăința

Pocăința nu este doar părere de rău pentru urmările păcatului. Scriptura o descrie ca pe o întoarcere: „Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele" (Faptele Apostolilor 3:19). Omul care se pocăiește își schimbă direcția: se întoarce de la sine însuși la Dumnezeu, de la întuneric la lumină, de la propria voie la voia Lui. De aceea propovăduirea Domnului Isus a început cu aceste cuvinte: „S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie" (Marcu 1:15). Pocăința și credința merg împreună: omul se întoarce de la ceva și se încrede în Cineva.

Pavel face o deosebire clară între două feluri de întristare: „În adevăr, când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire și de care cineva nu se căiește niciodată, pe când întristarea lumii aduce moartea" (2 Corinteni 7:10). Întristarea lumii plânge pentru pierderile pe care le aduce păcatul; întristarea după voia lui Dumnezeu plânge pentru că păcatul L-a întristat pe Dumnezeu și a deformat chipul Său în om. Prima îl lasă pe om tot în centrul propriei vieți; a doua îl întoarce spre Dumnezeu.

Dumnezeu nu dispreţuieşte o astfel de inimă: „Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu dispreţuieşti o inimă zdrobită şi mâhnită” (Psalmul 51:17).

10.3. Bunătatea lui Dumnezeu îndeamnă la pocăinţă

Pocăinţa nu este produsă în primul rând prin frică, ci prin descoperirea bunătăţii lui Dumnezeu. Pavel întreabă: „Sau dispreţuieşti tu bogăţiile bunătăţii, îngăduinţei şi îndelungii Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăinţă?” (Romani 2:4). Aceasta se potriveşte întru totul cu felul în care cheamă Dumnezeu: El nu constrânge, ci atrage (capitolul 5). Omul care a văzut frumuseţea lui Hristos şi bunătatea Tatălui începe să-şi urască păcatul nu doar pentru că se teme de pedeapsă, ci pentru că păcatul îl desparte de Cel pe care a început să-L iubească.

Pilda fiului risipitor arată această întoarcere. Fiul „şi-a venit în fire” şi a zis: „Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu şi-i voi zice: «Tată, am păcătuit împotriva cerului şi împotriva ta»” (Luca 15:17-18). Nu a rămas doar la părere de rău: „s-a sculat şi a plecat la tatăl său” (Luca 15:20). Iar tatăl, care îl aştepta, „a alergat de a căzut pe grumazul lui şi l-a sărutat mult”. Pocăinţa este drumul înapoi spre casa Tatălui, iar Tatăl este Cel care aleargă în întâmpinarea celui care se întoarce.

10.4. Roade vrednice de pocăinţă

Pocăinţa adevărată nu rămâne o stare lăuntrică fără urmări. Ioan Botezătorul cerea: „Faceţi dar roade vrednice de pocăinţa voastră” (Luca 3:8), iar Pavel le propovăduia tuturor „să se pocăiască şi să se întoarcă la Dumnezeu şi să facă fapte vrednice de pocăinţa lor” (Faptele Apostolilor 26:20). Faptele nu produc pocăinţa, dar o dovedesc. Cel care s-a întors cu adevărat nu mai apără păcatul pe care l-a mărturisit, nu-l mai justifică şi nu-l mai ocroteşte.

Aici se vede legătura dintre pocăinţă şi primirea Cuvântului. Omul care nu s-a pocăit va primi Cuvântul selectiv, păstrând pentru sine zonele pe care nu vrea să le predea. Omul care s-a pocăit a renunţat la dreptul de a-şi apăra propria cale şi este pregătit să primească sămânţa lui Dumnezeu în

întregime. De aceea pocăința este pasul care deschide inima pentru Cuvântul care naşte din nou.

Chemarea la pocăință nu este rezervată unora: Dumnezeu „porunceşte acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască" (Faptele Apostolilor 17:30). Duhul descoperă, bunătatea lui Dumnezeu îndeamnă, iar omul este chemat să răspundă întorcându-se. Pe acest teren pregătit, Dumnezeu seamănă sămânța Sa.

11. Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu (Luca 8:11)

După ce Hristos a fost făcut cunoscut, după ce frumusețea Lui a fost descoperită, după ce în inimă s-a născut dragostea dintâi și după ce această dragoste a produs bucuria de a auzi glasul Mirelui, ajungem la un nou pas fundamental în înțelegerea nașterii din Dumnezeu: primirea Cuvântului lui Hristos.

Până aici am urmărit felul în care Dumnezeu pregătește inima omului. Am văzut cum Evanghelia îl conduce pe om la Hristos și cum Hristos câștigă inima omului. Însă acum trebuie să răspundem la o întrebare esențială: Ce conține sămânța prin care are loc nașterea din Dumnezeu?

După cum în orice naștere naturală există o sămânță, tot astfel și în nașterea spirituală trebuie să existe o sămânță. Nu există naștere din nimic. Viața apare întotdeauna printr-o sămânță care conține în ea însăși principiul vieții.

Scriptura afirmă acest adevăr cu foarte mare claritate. În Ioan 1:11-13 citim: „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu, născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu."

Aici ni se spune limpede că există o naștere care provine din om și o naștere care provine din Dumnezeu. Dacă vrem să înțelegem această naștere, trebuie să înțelegem natura seminței care o produce.

În același capitol, Ioan ne conduce spre răspuns atunci când spune: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu" (Ioan 1:1). Iar apoi adaugă: „Și Cuvântul S-a făcut trup" (Ioan 1:14).

Așadar, încă de la începutul Evangheliei după Ioan observăm o legătură profundă între Dumnezeu, Cuvânt și Hristos. Cuvântul nu este ceva separat de Dumnezeu, ci expresia Lui. Prin Cuvânt, Dumnezeu Se descoperă, Se face cunoscut și Își comunică viața.

Aceeaşi idee apare şi în Galateni 3:16, unde Pavel vorbeşte despre făgăduinţa făcută lui Avraam şi despre Sămânţa căreia i-a fost făcută făgăduinţa. El arată că această Sămânţă este Hristos.

Prin urmare, atunci când căutăm să identificăm sămânţa naşterii spirituale, ajungem inevitabil la Hristos şi la Cuvântul Lui.

Domnul Isus explică acest lucru într-un mod şi mai direct în pilda semănătorului. În Luca 8:5 El spune: „Semănătorul a ieşit să-şi semene sămânţa." Iar în versetul 11 oferă explicaţia: „Sămânţa este Cuvântul lui Dumnezeu."

Această afirmaţie este de o importanţă extraordinară. Ea ne arată că Dumnezeu nu produce naşterea din nou prin emoţii, prin experienţe mistice, prin tradiţii religioase sau prin apartenenţa la o comunitate religioasă. Sămânţa este Cuvântul lui Dumnezeu.

Sămânţa aceasta nu lucrează însă ca o simplă literă. Iacov spune că Dumnezeu, „de bunăvoia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului" (Iacov 1:18), iar Pavel numeşte Cuvântul „sabia Duhului" (Efeseni 6:17). Cuvântul este instrumentul Duhului: prin el Duhul pătrunde în inimă, descoperă, convinge şi dă viaţă. Duhul nu naşte omul ocolind Cuvântul, iar Cuvântul nu dă viaţă fără Duhul. Tocmai de aceea natura seminţei este atât de importantă.

Viaţa lui Dumnezeu este comunicată omului prin această sămânţă. Astfel devine foarte important să înţelegem ce se întâmplă atunci când omul primeşte Cuvântul. În pilda semănătorului, Domnul vorbeşte despre mai multe categorii de oameni care aud acelaşi Cuvânt. Diferenţa nu este în sămânţă, ci în terenul pe care aceasta cade.

Despre pământul bun Domnul spune: „Sămânţa care a căzut pe pământ bun sunt aceia care, după ce au auzit Cuvântul, îl ţin într-o inimă bună şi curată şi fac rod în răbdare."

Observăm câteva etape importante. Mai întâi omul aude. Apoi primeşte. După aceea păstrează. În cele din urmă rodeşte. Rodirea nu este începutul procesului, ci rezultatul lui. Totul începe prin primirea seminţei.

Aici trebuie făcută o observaţie foarte importantă. Primirea Cuvântului despre care vorbeşte Domnul Isus nu înseamnă simpla auzire a unor informaţii.

Mulţi oameni aud Evanghelia. Mulţi ascultă predici. Mulţi citesc Scriptura. Însă nu toţi primesc sămânţa. Domnul Isus face o diferenţă clară între a auzi şi a primi. Există oameni care aud, dar resping. Există oameni care aud, dar uită. Există oameni care aud, dar pun Cuvântul pe locul al doilea. Există oameni care aud, dar preferă propriile convingeri. Numai unii primesc cu adevărat sămânţa.

De aceea am văzut în capitolul 8 că dragostea faţă de Hristos este atât de importantă. Ea pregăteşte inima pentru primirea seminţei. Omul care Îl iubeşte pe Hristos nu priveşte Cuvântul ca pe o simplă informaţie. El îl primeşte ca pe glasul Celui pe care a ajuns să-L iubească.

Tocmai aici se întâlnesc dragostea şi sămânţa. **Iubirea deschide inima.** Cuvântul intră în inima deschisă. Iar prin această primire începe lucrarea naşterii spirituale.

Înţelegem acum de ce apostolii puneau atât de mare accent pe propovăduirea curată a Evangheliei. Ei ştiau că ceea ce este semănat în inimile oamenilor va determina natura vieţii care va apărea ulterior.

După cum ADN-ul din sămânţa naturală determină dezvoltarea viitoarei vieţi, tot astfel sămânţa lui Dumnezeu conţine în ea însăşi natura vieţii care urmează să se dezvolte.

Apostolul Ioan spune: „Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuieşte, pentru că sămânţa Lui rămâne în el.” (1 Ioan 3:9)

Observăm că accentul cade pe faptul că sămânţa rămâne în om. Ea nu trece doar pe lângă el. Nu îl vizitează pentru scurt timp. Nu produce doar o emoţie trecătoare. Ea rămâne. Ea continuă să lucreze. Ea continuă să influenţeze întreaga dezvoltare a vieţii noi.

De aceea Domnul Isus a spus: „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh şi viaţă.” (Ioan 6:63). Prin aceste cuvinte, El arată că mesajul Său nu este doar informaţie adresată minţii omului, ci poartă în sine lucrarea Duhului şi puterea de a transmite viaţa lui Dumnezeu celor care îl primesc prin credinţă. Cuvântul lui Hristos este sămânţa prin care Duhul Sfânt lucrează naşterea din nou şi dezvoltarea vieţii noi în credincios.

Astfel, atunci când sămânţa lui Dumnezeu rămâne în om, ea continuă să lucreze prin Cuvântul care este „duh şi viaţă”, formând treptat în credincios caracterul şi asemănarea lui Hristos.

După cum un copil poartă permanent în el codul genetic primit la concepţie, tot astfel cel născut din Dumnezeu poartă în el sămânţa lui Dumnezeu. În această sămânţă se află însăşi viaţa lui Dumnezeu.

În ea se găseşte, folosind limbajul figurat al analogiei biologice, „codul genetic” al naturii dumnezeieşti. Din această cauză, naşterea din Dumnezeu nu poate produce altceva decât o viaţă care va duce la asemănarea cu Hristos.

Poate exista imaturitate. Poate exista neştiinţă. Poate exista multă creştere de realizat. Dar direcţia vieţii este deja stabilită de natura seminţei. Un măr nu va produce niciodată un stejar. O sămânţă de grâu nu va produce porumb.

Tot astfel, sămânţa lui Dumnezeu produce oameni care sunt conduşi spre chipul lui Hristos. Acesta este unul dintre cele mai importante adevăruri ale naşterii din Dumnezeu. Naşterea spirituală nu este o simplă schimbare de statut religios. Nu este aderarea la o doctrină. Nu este înscrierea într-o comunitate.

Ea este comunicarea unei vieţi noi prin sămânţa lui Dumnezeu. Iar această sămânţă este Cuvântul lui Dumnezeu primit într-o inimă care a fost deja cucerită de Hristos.

În capitolul următor vom vedea cum trebuie primită această sămânţă şi de ce Scriptura acordă o importanţă atât de mare integrităţii Cuvântului.

12. Primirea Cuvântului: lepădarea de sine şi integritatea seminţei

12.1. Primirea Cuvântului şi lepădarea de sine

După ce am văzut că sămânţa prin care Dumnezeu produce naşterea din nou este Cuvântul lui Dumnezeu, ajungem la o întrebare extrem de importantă: cum este primită această sămânţă? Nu este suficient să ştim care este sămânţa. Trebuie să înţelegem şi condiţiile în care ea poate fi primită astfel încât să producă viaţă.

Domnul Isus nu spune doar că sămânţa este Cuvântul lui Dumnezeu, ci arată şi felul în care acesta trebuie primit. În pilda semănătorului, El vorbeşte despre cei care aud Cuvântul şi îl păstrează „într-o inimă bună şi curată" (Luca 8:15). Aşadar, problema nu este doar existenţa seminţei, ci şi starea inimii care o primeşte.

Tocmai aici apare unul dintre cele mai mari obstacole ale omului: propria sa voie. Încă de la căderea în păcat, omul doreşte să decidă singur ce este bine şi ce este rău. El nu se împotriveşte întotdeauna întregului Cuvânt al lui Dumnezeu. De multe ori acceptă o parte din el şi respinge o altă parte. Primeşte ceea ce îi convine şi înlătură ceea ce îi confruntă voia proprie.

Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi primit în acest fel. De aceea, înainte de a vorbi despre primirea seminţei, Domnul Isus vorbeşte despre lepădarea de sine. El spune: „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi şi să Mă urmeze" (Luca 9:23).

Lepădarea de sine nu este o cerinţă secundară a uceniciei. Ea stă chiar la începutul drumului. Motivul este simplu: omul nu poate primi întreaga sămânţă a lui Dumnezeu atât timp cât îşi păstrează dreptul de a decide ce acceptă şi ce respinge.

Atâta vreme cât eul rămâne pe tron, el va analiza fiecare cuvânt al lui Dumnezeu şi îl va judeca după propriile criterii. Va spune: „Acest lucru îl accept." „Acest lucru îl înţeleg." „Acest lucru mi se pare bun." „Dar acest lucru nu mi se pare potrivit."

În acel moment, omul nu se mai află sub autoritatea lui Dumnezeu, ci sub autoritatea propriei sale judecăţi. Tocmai aceasta a fost problema încă din

grădina Edenului. Omul a dorit să devină propriul său criteriu de evaluare a adevărului. A vrut să hotărască singur ce trebuie acceptat şi ce trebuie respins.

Însă naşterea din Dumnezeu nu poate începe pe acest fundament. Ea începe atunci când omul renunţă la dreptul de a se aşeza deasupra Cuvântului şi acceptă să se aşeze sub autoritatea lui.

Acesta este sensul profund al lepădării de sine. Mulţi o reduc la anumite sacrificii exterioare sau la renunţarea la anumite plăceri. În realitate, lepădarea de sine înseamnă ceva mult mai profund: renunţarea la propria suveranitate. Înseamnă recunoaşterea faptului că Hristos are dreptul să spună ce este adevărat, chiar şi atunci când omul nu înţelege deplin. Înseamnă acceptarea faptului că voia Lui este mai înaltă decât voia noastră. Înseamnă disponibilitatea de a spune: „Dacă Domnul a spus aceasta, vreau să o primesc, chiar dacă îmi este greu."

Aici se vede legătura dintre dragoste şi lepădarea de sine. Omul care nu Îl iubeşte pe Hristos va găsi întotdeauna motive pentru a respinge ceea ce îl incomodează. În schimb, omul care Îl iubeşte va fi dispus să renunţe la propria judecată pentru a primi cuvintele Lui.

O mireasă nu caută permanent argumente împotriva dorinţelor mirelui. Dragostea o face să acorde greutate cuvintelor lui. Tot astfel, dragostea pentru Hristos deschide inima spre primirea deplină a Cuvântului.

Din acest motiv, primirea seminţei nu este doar un act intelectual, ci un act de predare. Omul nu primeşte doar informaţii noi. Primeşte autoritatea lui Hristos asupra vieţii sale. Aceasta explică de ce Domnul Isus a pus atât de mult accent pe ascultare. În încheierea Predicii de pe Munte, El nu spune că omul înţelept este cel care doar aude cuvintele Sale. El spune: „De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele şi le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată" (Matei 7:24).

Diferenţa dintre cele două case din pildă nu era în auzire. Amândoi au auzit. Diferenţa era în primire. Unul a primit cuvântul ca autoritate. Celălalt l-a tratat doar ca informaţie.

Acelaşi principiu apare şi în Ioan 1:12: „Dar tuturor celor ce L-au primit..." Scriptura nu spune doar că L-au auzit. Nu spune doar că au aflat

despre El. Nu spune doar că au fost impresionaţi de El. Spune că L-au primit. Această primire implică deschiderea inimii faţă de Hristos şi autoritatea Lui.

De aceea, fiecare om trebuie să se cerceteze pe sine înaintea lui Dumnezeu. Nu doar să întrebe: „Am auzit Cuvântul?" Ci şi: „L-am primit cu adevărat?" „M-am aşezat sub autoritatea lui?" „Sunt dispus să accept tot ceea ce spune Hristos?" „Sau păstrez încă dreptul de a selecta doar ceea ce îmi convine?"

Aceste întrebări sunt esenţiale, deoarece naşterea din Dumnezeu nu începe prin primirea unei părţi din Cuvânt, ci prin primirea lui ca sămânţă dumnezeiască.

Iar această primire este posibilă numai atunci când iubirea pentru Hristos produce lepădarea de sine şi disponibilitatea de a spune „da" glasului Mirelui.

Prin urmare, înainte ca naşterea din Dumnezeu să aibă loc, există acest moment crucial în care omul renunţă la propria autoritate şi se predă autorităţii lui Hristos. Dragostea îl face să primească glasul Mirelui cu bucurie, iar lepădarea de sine îi permite să îl primească în întregime.

Numai o astfel de inimă este pregătită să primească sămânţa dumnezeiască şi să dea naştere vieţii care vine de la Dumnezeu.

De aceea, relaţia omului cu poruncile lui Hristos devine un test al relaţiei sale cu Hristos Însuşi. Nu perfecţiunea este pusă la încercare aici. Nu maturitatea. Nu puterea de a împlini totul instantaneu. Ci dispoziţia inimii. Respingerea învăţăturilor Lui arată că sămânţa nu a fost primită.

Tocmai aici poate fi verificată autenticitatea naşterii din nou. Dacă sămânţa Cuvântului a fost cu adevărat primită, omul va primi cu bucurie învăţăturile Domnului şi va avea dorinţa sinceră de a se supune lor, chiar dacă încă mai are multe slăbiciuni şi neputinţe.

În schimb, persoana care continuă să se împotrivească poruncilor lui Hristos, care se mânie în mod constant, care îşi justifică răzbunarea, ambiţia personală sau alte manifestări ale firii pământeşti, arată prin aceasta că nu a primit cu adevărat cu bucurie cuvintele Domnului. Problema nu este că mai greşeşte, **ci că nu apreciază învăţătura lui Hristos** pentru a o îmbrăţişa şi a o considera calea după care trebuie să-şi conducă viaţa.

Astfel, dovada naşterii din Dumnezeu nu se găseşte doar în ceea ce omul afirmă despre sine, ci şi în atitudinea sa faţă de învăţăturile lui Hristos. Primirea lor cu dragoste, bucurie şi dorinţa de a le împlini arată că sămânţa a prins rădăcină în inimă. Respingerea sau nesocotirea lor continuă faţă de ele descoperă faptul că inima nu a fost încă supusă domniei lui Hristos. Cel născut din Dumnezeu poate avea lupte, poate avea căderi şi poate trece prin perioade de creştere, dar direcţia inimii sale rămâne îndreptată spre Hristos şi spre cuvintele Lui. El recunoaşte în ele glasul Păstorului său şi doreşte să-L urmeze: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, şi ele vin după Mine" (Ioan 10:27).

12.2. Poate fi stricată sămânţa? Pericolul primirii selective a Cuvântului

După ce am văzut că naşterea din Dumnezeu are loc prin sămânţa dumnezeiască, care este Cuvântul lui Dumnezeu, şi după ce am înţeles că această sămânţă trebuie primită cu lepădare de sine şi cu bucurie, ajungem la o întrebare de o importanţă deosebită: poate fi sămânţa alterată fără consecinţe?

Altfel spus, dacă omul primeşte doar o parte din Cuvântul lui Dumnezeu şi respinge o altă parte, mai poate această sămânţă să producă viaţa pe care Dumnezeu a intenţionat-o?

Această întrebare este esenţială deoarece foarte mulţi oameni consideră că este suficient să accepte „în mare" mesajul Evangheliei. Ei cred că pot păstra acele învăţături care le plac şi le convin, în timp ce altele pot fi reinterpretate, modificate sau chiar înlăturate.

Însă Scriptura tratează această problemă într-un mod mult mai serios. Dacă sămânţa este Cuvântul lui Dumnezeu, atunci integritatea acestei seminţe devine de o importanţă vitală. Viaţa care urmează să apară depinde de natura seminţei primite.

Apostolul Pavel spune că el nu „strică" Cuvântul lui Dumnezeu (2 Corinteni 2:17). Sensul este profund. După cum un agricultor nu are dreptul să modifice sămânţa după bunul său plac, tot astfel nici omul nu are dreptul să modifice Cuvântul lui Dumnezeu.

Motivul este simplu: viaţa este conţinută în sămânţă. Dacă sămânţa este alterată, este afectată însăşi sursa vieţii.

Pentru a înţelege mai bine acest adevăr, putem privi din nou la lumea naturală.

Să ne imaginăm o boabă de fasole sănătoasă. La exterior ea pare simplă şi neînsemnată. Totuşi, în interiorul ei există germenele vieţii, împreună cu tot ceea ce este necesar pentru dezvoltarea viitoarei plante.

Dacă cineva ia un ac foarte fin şi deteriorează exact partea din sămânţă în care se află germenele, modificarea poate părea neînsemnată. La exterior diferenţa este aproape invizibilă. Nu s-a îndepărtat jumătate din sămânţă şi nici nu s-a schimbat aspectul ei general.

Cu toate acestea, viaţa nu va mai apărea. Diferenţa dintre sămânţa sănătoasă şi cea deteriorată poate părea foarte mică pentru ochiul omenesc, însă rezultatul final va fi complet diferit. Una produce viaţă, cealaltă nu.

Acelaşi principiu îl putem observa şi în dezvoltarea unui copil nenăscut. Dacă în perioada formării embrionului este afectată o componentă esenţială a dezvoltării sale, consecinţele pot fi majore, chiar dacă partea afectată pare foarte mică.

Aici învăţăm un principiu important: Viaţa cere integritate. Nu mărimea elementului eliminat este decisivă, ci importanţa lui pentru dezvoltarea vieţii.

Acelaşi lucru se aplică şi în domeniul spiritual.

Nu este necesar ca omul să respingă întreaga Scriptură pentru a împiedica lucrarea lui Dumnezeu. Este suficient să îşi rezerve dreptul de a selecta el însuşi ce primeşte şi ce respinge.

Problema nu constă în cantitatea de Cuvânt respinsă, ci în atitudinea inimii.

În momentul în care omul spune: „Acest cuvânt îl accept." „Pe acesta îl respect." „Dar acesta nu mi se pare aplicabil." „Acesta nu îl consider obligatoriu." „Acesta trebuie reinterpretat." În acel moment el nu mai stă sub autoritatea deplină a Cuvântului. El însuşi a devenit judecătorul Cuvântului.

Tocmai aceasta reprezintă esența problemei. Nu mai este vorba despre primirea seminței lui Dumnezeu, ci despre modificarea ei prin intervenția voii omenești.

De aceea apostolul Pavel avertizează în mod solemn că oamenii pot ajunge să primească „un alt Isus", „un alt duh" și „o altă evanghelie" (2 Corinteni 11:4).

Acest avertisment este extrem de important. Dacă adevărata Evanghelie poate fi înlocuită cu o altă evanghelie, atunci este evident că omul poate primi ceva care seamănă cu adevărul și totuși nu este adevărul.

Este semnificativ că, alături de „un alt Isus" și de „o altă evanghelie", Pavel vorbește despre „un alt duh". Duhul lui Dumnezeu este „Duhul adevărului" (Ioan 16:13) și naște prin „Cuvântul adevărului" (Iacov 1:18). El Îl descoperă pe Hristosul Scripturii și lucrează prin Evanghelia adevărată. Acolo unde sămânța este alterată și se vestește un alt Isus, rămâne deschis locul pentru un alt duh. De aceea integritatea Cuvântului nu este doar o chestiune de corectitudine doctrinară, ci o chestiune de viață.

La fel cum o sămânță deteriorată poate semăna cu una sănătoasă, o evanghelie alterată poate semăna cu Evanghelia adevărată.

De aceea, prima întrebare nu este dacă mesajul pare apropiat de Cuvânt, ci dacă este Cuvântul întreg. Problema devine și mai clară atunci când privim la învățăturile Domnului Isus.

În multe situații, oamenii nu resping în mod direct cuvintele Sale. Ei preferă să le explice astfel încât să nu mai fie obligați să le urmeze.

Domnul spune: „Să nu juraţi nicidecum." Dar omul caută excepții. Domnul spune: „Nu vă împotriviți celui ce vă face rău." Dar omul caută explicații. Domnul spune: „Iubiți pe vrăjmașii voștri." Dar omul caută limite. Domnul spune: „ Și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora." Dar omul caută motive pentru care porunca nu i s-ar aplica.

Observăm aici un tipar foarte periculos. Nu este respingerea directă a lui Hristos. Este ceva mai subtil. Omul afirmă că Îl respectă pe Hristos, dar își păstrează dreptul de a decide care dintre cuvintele Lui trebuie urmate.

În felul acesta, eul rămâne pe tron. Iar acolo unde eul rămâne pe tron, lepădarea de sine nu a avut loc încă în mod real. Tocmai de aceea Domnul Isus a aşezat lepădarea de sine la începutul uceniciei.

Omul nu poate primi întreaga sămânţă a lui Dumnezeu dacă păstrează pentru sine autoritatea finală.

În schimb, cel care Îl iubeşte pe Hristos spune: „Poate că încă nu înţeleg totul." „Poate că încă nu am puterea să trăiesc pe deplin acest adevăr." „Dar vreau să primesc ceea ce spune Domnul pentru că este glasul Lui." Aceasta este diferenţa esenţială.

Problema nu este dacă omul a ajuns deja la maturitate. Problema este dacă acceptă autoritatea Cuvântului. Aici se vede din nou legătura dintre dragoste şi primirea seminţei. Cel care Îl iubeşte pe Hristos nu caută să micşoreze cuvintele Lui. Nu caută să le golească de putere. Nu caută să le ocolească. Iubirea îl face să spună: „Dacă acest cuvânt vine de la Mirele meu, vreau să îl primesc."

Această atitudine se regăseşte în întreaga Scriptură. Mireasa din Cântarea Cântărilor spune: „Înebuneam, când îmi vorbea." (Cântarea Cântărilor 5:6), arătând cât de preţios era pentru ea glasul celui iubit. La fel, omul care Îl iubeşte pe Hristos nu rămâne indiferent când vorbeşte Domnul, ci este atras de cuvintele Lui şi le primeşte cu bucurie.

De aceea David putea spune: „Cât de dulci sunt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele! Mai dulci decât mierea în gura mea!" (Psalmul 119:103). În alt loc el mărturiseşte că judecăţile Domnului sunt „mai de preţ decât aurul, decât mult aur curat; mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri" (Psalmul 19:10).

Acesta este felul în care trebuie privit Cuvântul lui Hristos. El nu este doar o învăţătură corectă şi nici doar un set de porunci. Este glasul Mirelui către mireasa Sa. De aceea credinciosul care Îl iubeşte pe Hristos nu caută să selecteze ceea ce îi convine şi să respingă restul, ci preţuieşte fiecare cuvânt al Lui mai mult decât aurul, îl găseşte mai dulce decât mierea şi îl socoteşte mai necesar decât hrana zilnică.

Tocmai aceasta dovedește că sămânța este primită în întregime. Prin urmare, unul dintre cele mai importante teste ale cercetării de sine este acesta:

Primesc eu tot Cuvântul lui Dumnezeu sau doar partea care îmi convine?

L-am primit pe Hristos ca Domn, sau doar ca învățătorul ale cărui cuvinte le selectez după propriile criterii? M-am lepădat de mine însumi suficient de mult încât să spun „da" întregului glas al Mirelui?

Răspunsul la aceste întrebări este decisiv, deoarece Dumnezeu nu a promis viață unei semințe modificate de voința omului. El a promis viață numai Cuvântului Său primit în întregime, așa cum a fost dat.

De aceea, înainte de a discuta despre roadele nașterii din Dumnezeu, fiecare trebuie să se oprească și să se cerceteze: am primit eu sămânța întreagă sau am păstrat dreptul de a modifica ceea ce Dumnezeu a spus? Numai acolo unde Cuvântul este primit ca autoritate deplină poate începe adevărata lucrare a vieții dumnezeiești în om.

13. Naşterea din Dumnezeu: primirea vieţii dumnezeieşti

După ce am urmărit drumul parcurs până aici, putem înţelege mai clar ce este naşterea din Dumnezeu. Am văzut că Dumnezeu Îl face cunoscut pe Hristos, că descoperă frumuseţea Lui, că în inimă se naşte dragostea faţă de El, că această dragoste produce bucuria de a-I auzi glasul şi că omul ajunge să primească sămânţa dumnezeiască, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Acum ajungem în punctul central al întregii lucrări: naşterea din Dumnezeu propriu-zisă.

Mulţi oameni vorbesc despre naşterea din nou, însă nu întotdeauna înţeleg ce reprezintă ea în realitate. Unii o asociază cu o experienţă emoţională puternică. Alţii o confundă cu aderarea la o credinţă religioasă sau cu schimbarea anumitor obiceiuri. Scriptura însă vorbeşte despre ceva mult mai profund: comunicarea unei vieţi noi care vine de la Dumnezeu Însuşi.

Domnul Isus îi spune lui Nicodim: „Dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu" (Ioan 3:3). Mai târziu adaugă: „Ce este născut din carne este carne şi ce este născut din Duh este duh" (Ioan 3:6).

Prin aceste cuvinte, Domnul arată că există două categorii de viaţă. Există viaţa naturală, pe care omul o primeşte prin naşterea din părinţi, şi există viaţa spirituală, pe care omul o primeşte prin naşterea din Dumnezeu.

După cum naşterea naturală introduce copilul într-o nouă existenţă, tot astfel naşterea din Dumnezeu introduce omul într-o nouă viaţă. Aceasta înseamnă că naşterea din Dumnezeu nu este doar o îmbunătăţire a omului vechi. Dumnezeu nu repară vechea natură şi nu încearcă să o facă puţin mai bună. El comunică o viaţă nouă.

Tocmai aceasta explică de ce Scriptura vorbeşte despre o creaţie nouă. Apostolul Pavel spune: „Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă" (2 Corinteni 5:17). Nu spune că omul vechi a fost doar ajustat sau educat mai bine. El vorbeşte despre apariţia unei realităţi noi.

Această viaţă nouă este comunicată de Duhul Sfânt. Prin profetul Ezechiel, Dumnezeu făgăduise: „Vă voi da o inimă nouă şi voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră şi vă voi da o inimă de

carne. Voi pune Duhul Meu în voi şi vă voi face să urmaţi poruncile Mele şi să păziţi şi să împliniţi legile Mele" (Ezechiel 36:26-27). Observăm ordinea: Dumnezeu dă o inimă nouă, pune Duhul Său în om, iar rodul este umblarea în poruncile Lui. Naşterea din Duh nu este, aşadar, doar o schimbare de poziţie, ci aşezarea Duhului lui Dumnezeu în inima omului.

Această viaţă nouă îşi are originea în Dumnezeu. Aici trebuie să ne întoarcem la imaginea seminţei.

La baza unei naşteri omeneşti stă o sămânţă care conţine codul genetic al părinţilor. În această sămânţă se găseşte, într-o formă microscopică, întreaga informaţie necesară dezvoltării viitorului copil. Culoarea ochilor, caracteristicile părului, structura trupului şi toate celelalte trăsături sunt deja prezente în sămânţă sub forma informaţiei genetice. Tot ceea ce va deveni copilul mai târziu există deja acolo, în stare embrionară, urmând să se dezvolte treptat până la maturitate. Dacă o parte esenţială a acestei informaţii ar lipsi sau ar fi alterată, nu ar mai fi viaţă.

Din această cauză, copilul începe să manifeste caracteristici asemănătoare cu ale celor care i-au transmis viaţa.

În mod asemănător, la baza naşterii din Dumnezeu stă sămânţa lui Dumnezeu. Această sămânţă este Cuvântul lui Dumnezeu primit în întregimea lui. După cum sămânţa naturală conţine toate informaţiile necesare formării omului natural, tot astfel sămânţa dumnezeiască conţine tot ceea ce este necesar pentru formarea omului nou. În ea se află, în stare embrionară, chipul lui Hristos pe care Dumnezeu doreşte să-l formeze în cei născuţi din El.

Toate cuvintele Domnului, toate poruncile Lui, toate adevărurile descoperite de Dumnezeu sunt necesare acestei dezvoltări. Omul nou nu poate ajunge la maturitate dacă o parte a seminţei este înlăturată, modificată sau respinsă. După cum lipsa unor componente esenţiale ale codului genetic afectează pornirea vieţii naturale, tot astfel respingerea unei părţi a Cuvântului afectează pornirea vieţii spirituale. Dumnezeu nu a pus în Cuvânt lucruri neesenţiale. Fiecare adevăr îşi are locul său în formarea chipului lui Hristos. De aceea, sămânţa trebuie primită în întregime, deoarece întregul chip al Fiului trebuie să crească până la maturitate în cel născut din Dumnezeu.

Când spune că cel născut din Dumnezeu „nu păcătuieşte, pentru că sămânţa Lui rămâne în el” (1 Ioan 3:9), Ioan nu afirmă că omul devine instantaneu matur şi lipsit de orice slăbiciune. Contextul întregii Scripturi arată că noul credincios trebuie să crească. Însă Ioan subliniază un adevăr fundamental: în omul care s-a născut din Dumnezeu există acum o viaţă nouă, iar această viaţă îşi are originea în Dumnezeu.

Prin urmare, naşterea din Dumnezeu nu înseamnă doar iertarea păcatelor. Iertarea este extraordinar de importantă, însă ea nu reprezintă scopul final al lui Dumnezeu. Scopul lui Dumnezeu este să comunice propria Sa viaţă şi să formeze în om chipul Fiului Său.

De aceea, atunci când omul se naşte din Dumnezeu, el primeşte ceva ce nu a avut niciodată înainte: o nouă natură.

Înainte, putea să fie religios fără să-L iubească pe Hristos. Putea să respecte anumite reguli fără să dorească voia lui Dumnezeu. Putea să fie preocupat de siguranţa sa veşnică fără să fie atras de caracterul lui Hristos.

Acum însă apare ceva nou. Viaţa primită de la Dumnezeu începe să se îndrepte în mod natural spre Dumnezeu. După cum floarea se îndreaptă spre lumină, tot astfel viaţa dumnezeiască din om se îndreaptă spre Hristos.

Aici se află una dintre cele mai importante dovezi ale naşterii din Dumnezeu. Nu perfecţiunea instantanee. Nu absenţa tuturor slăbiciunilor. Nu maturitatea deplină. Ci prezenţa unei vieţi care răspunde la glasul lui Dumnezeu.

De aceea Domnul Isus spune: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, şi ele vin după Mine” (Ioan 10:27).

Observăm că El nu defineşte oaia prin cantitatea de cunoştinţe pe care o posedă şi nici prin nivelul maturităţii sale. El o defineşte prin relaţia ei cu glasul Păstorului. Un miel nou-născut nu ştie multe lucruri. Nu cunoaşte toate pericolele şi nici toate drumurile. Dar recunoaşte glasul păstorului şi îl urmează.

La fel se întâmplă şi în viaţa spirituală. Cel născut din Dumnezeu poate să nu fi înţeles încă toate adevărurile Scripturii. Poate să aibă încă multe neclarităţi şi multe domenii în care trebuie să crească. Totuşi, există deja în

el o atracție lăuntrică față de Hristos care îl face să spună da la cuvintele Lui. Aceasta este viața nouă.

În acest moment putem înțelege mai bine și cuvintele apostolului Ioan: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem" (1 Ioan 3:1). Naşterea din Dumnezeu nu este o figură de stil. Nu este doar un titlu juridic.

Este o realitate spirituală. Cel născut din Dumnezeu devine copil al lui Dumnezeu pentru că a primit viața care vine de la Dumnezeu.

Tot Duhul este Cel care confirmă această realitate în inima celui născut din nou: „Însuși Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu" (Romani 8:16). „Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: «Ava!», adică «Tată!»" (Galateni 4:6). Cel născut din Dumnezeu nu are doar un titlu nou; are în el Duhul Fiului, care îl învață să-L cunoască pe Dumnezeu ca Tată. Iar Scriptura spune limpede: „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui" (Romani 8:9). Nu există copil al lui Dumnezeu fără Duhul lui Dumnezeu.

Iar această viață poartă în ea însăși potențialul întregii dezvoltări viitoare. Din această sămânță vor apărea, la vremea potrivită, răbdarea, blândețea, dragostea și toate celelalte trăsături ale caracterului lui Hristos. Dar toate acestea încep aici, în momentul primirii vieții.

Naşterea din Dumnezeu reprezintă începutul unei existențe noi, întemeiate pe viața lui Dumnezeu primită prin sămânța care este Cuvântul lui Hristos.

14. Primirea Duhului Sfânt: botezul cu Duhul Sfânt

14.1. Ce urmărim şi cum cercetăm

Am văzut în capitolul anterior că Duhul Sfânt este Cel care naşte omul din Dumnezeu şi că El locuieşte în cei născuţi din nou. Rămâne să urmărim ce spune Scriptura despre felul în care Dumnezeu dă Duhul Sfânt şi despre felul în care omul Îl primeşte.

O învăţătură biblică se stabileşte pornind de la toate textele care vorbesc despre ea, citite în contextul lor şi în ordinea în care Dumnezeu le-a descoperit. Expresia „a boteza cu Duhul Sfânt" apare în Noul Testament de şapte ori:

- Matei 3:11, Marcu 1:8 şi Luca 3:16 – promisiunea lui Ioan Botezătorul;
- Ioan 1:33 – mărturia lui Ioan despre Isus ca „Cel ce botează cu Duhul Sfânt";
- Faptele Apostolilor 1:5 – promisiunea reînnoită de Domnul Isus înainte de înălţare;
- Faptele Apostolilor 11:16 – explicaţia lui Petru după cele întâmplate în casa lui Corneliu;
- 1 Corinteni 12:13 – învăţătura apostolului Pavel despre Trupul lui Hristos.

La aceste texte se adaugă cele care descriu, după Cincizecime, aceeaşi lucrare prin alte cuvinte: „făgăduinţa Tatălui", „darul Duhului Sfânt", „a primi Duhul", „a turna Duhul", „Duhul S-a coborât peste ei". Le vom urmări pe rând, în ordinea istorică: mai întâi promisiunea, apoi împlinirea ei la Cincizecime, apoi extinderea ei la toţi cei care cred şi, în sfârşit, explicaţia apostolică din epistole.

Vom vedea că Noul Testament prezintă primirea Duhului Sfânt ca pe o promisiune a lui Dumnezeu, împlinită în cei care, atraşi de frumuseţea lui Hristos, primesc cu credinţă şi cu bucurie Cuvântul Lui.

Înainte de a citi aceste texte, trebuie lămurite două lucruri: ce înseamnă cuvântul „botez" şi prin ce se deosebeşte botezul cu Duhul Sfânt de felul în care Duhul lucrase cu oamenii înainte de Cincizecime. Din lipsa acestei lămuriri se naşte, de cele mai multe ori, neclaritatea.

14.2. Ce înseamnă „a boteza”: cufundat în Duhul

Pentru mulţi oameni, cuvântul „botez” a devenit un termen religios, legat de o ceremonie, şi şi-a pierdut sensul lui simplu. De aceea, atunci când aud expresia „botezul cu Duhul Sfânt”, nu ştiu ce înseamnă de fapt. În limba în care a fost scris Noul Testament, verbul tradus prin „a boteza” (*baptizō*) nu era un cuvânt religios, ci unul obişnuit al vieţii de zi cu zi. El înseamnă „a cufunda”, „a scufunda”, „a introduce ceva cu totul într-un alt element”, astfel încât acel element să-l învăluie din toate părţile. Era folosit, de exemplu, despre o corabie care se scufunda.

Citite cu acest sens, cuvintele lui Ioan Botezătorul devin foarte limpezi. „Eu vă botez cu apă” înseamnă: „Eu vă cufund în apă.” „El vă va boteza cu Duhul Sfânt” înseamnă: „El vă va cufunda în Duhul Sfânt.” Verbul este acelaşi; se schimbă elementul (apa, respectiv Duhul Sfânt) şi se schimbă cel care botează. Ioan putea să-l cufunde pe om în apa Iordanului. Numai Hristos îl poate cufunda pe om în Duhul lui Dumnezeu.

Este important să observăm că Domnul Isus nu a spus doar: „Veţi primi Duhul Sfânt”, deşi aceasta era adevărat. El a păstrat expresia profetică a lui Ioan: „veţi fi botezaţi cu Duhul Sfânt”. De ce? Pentru că Dumnezeu voia să sublinieze nu doar primirea unui dar, ci schimbarea radicală a relaţiei dintre om şi Duhul Sfânt. În Vechiul Testament, Duhul lui Dumnezeu lucra cu oamenii, venea peste proroci, preoţi, judecători şi împăraţi, le dădea putere şi călăuzire, dar nu locuia în mod permanent în întregul popor al lui Dumnezeu. Duhul era cu ei şi peste ei, dar nu în ei în sensul nou-testamentar al cuvântului.

Duhul „cu” ucenicii şi Duhul „în” ucenici

Aceeaşi deosebire se vede la ucenicii Domnului Isus. Ei au cunoscut lucrarea Duhului încă înainte de Cincizecime. Domnul i-a chemat şi i-a trimis cu putere: „Apoi, Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi şi le-a dat putere să scoată duhurile necurate şi să tămăduiască orice fel de boală şi orice fel de neputinţă” (Matei 10:1). „Ei au plecat şi au mers din sat în sat, propovăduind Evanghelia şi săvârşind pretutindeni tămăduiri” (Luca 9:6). Mai târziu, cei şaptezeci trimişi de Domnul s-au întors „plini de bucurie” şi au zis: „Doamne, chiar şi dracii ne sunt supuşi în Numele Tău” (Luca 10:17).

Această putere nu venea din ei. Domnul Însuşi spune: „Dar dacă Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci Împărăţia lui Dumnezeu a venit peste voi" (Matei 12:28). Puterea pe care le-a dat-o ucenicilor era puterea aceluiaşi Duh. Ucenicii au primit, aşadar, Duhul de la Domnul Isus ca putere pentru slujire: prin El au scos draci, au vindecat bolnavi şi au vestit Evanghelia. Prin Duhul primiseră lumină, fuseseră atraşi la Hristos şi văzuseră puterea lui Dumnezeu lucrând. Duhul era cu ei.

Totuşi, aceşti ucenici, care scoseseră draci şi vestiseră Evanghelia, încă nu fuseseră cufundaţi în Duhul Sfânt. În seara dinaintea morţii Sale, Domnul le spune: „dar voi Îl cunoaşteţi, căci rămâne cu voi şi va fi în voi" (Ioan 14:17). Diferenţa dintre „cu voi" şi „în voi" este esenţială. Ucenicii Îl cunoşteau pe Duhul, pentru că Duhul era cu ei. Totuşi, Isus vorbeşte despre ceva viitor: Duhul urma să fie în ei. Nu era vorba doar de o influenţă exterioară sau de ajutoare ocazionale, ci de locuirea lăuntrică şi permanentă a Duhului în credincioşi. Aceasta s-a împlinit abia la Cincizecime, când au fost botezaţi cu Duhul Sfânt, aşa cum le spusese Domnul: „voi, nu după multe zile, veţi fi botezaţi cu Duhul Sfânt" (Faptele Apostolilor 1:5).

În acest sens trebuie înţelese şi cuvintele lui Ioan: „căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit" (Ioan 7:39). Aceasta nu înseamnă că Duhul Sfânt nu exista sau că nu lucrase niciodată înainte. Încă din primele pagini ale Scripturii, Duhul lui Dumnezeu este activ. El a vorbit prin proroci, i-a împuternicit pe slujitorii lui Dumnezeu şi a lucrat în inimile oamenilor. Ceea ce nu existase încă era noua stare inaugurată după glorificarea lui Hristos: revărsarea Duhului şi cufundarea credincioşilor în Duhul Sfânt. De aceea limbajul botezului era necesar. Dumnezeu nu voia să ne gândim doar la primirea unei influenţe divine, ci la introducerea noastră într-un nou mediu spiritual, în care Duhul ne înconjoară, ne umple şi locuieşte în noi.

Naşterea din Dumnezeu nu era posibilă înainte de aceasta. Omul nu putea fi născut din nou până când Hristos nu murise pentru păcat şi nu înviase. Petru spune că Dumnezeu „ne-a născut din nou, prin învierea lui Isus Hristos din morţi, la o nădejde vie" (1 Petru 1:3). Viaţa nouă vine din Hristos cel înviat şi proslăvit, iar Duhul care o aduce a fost turnat după înălţarea Lui (Faptele Apostolilor 2:33).

O dovadă puternică a acestei deosebiri se vede în viaţa lui Ioan Botezătorul. Despre el, îngerul spusese că „se va umple de Duhul Sfânt încă din pântecele maicii sale" (Luca 1:15), iar tatăl lui, Zaharia, „s-a umplut de Duhul Sfânt, a prorocit" (Luca 1:67). Duhul lucra cu putere prin ei, prin prorocie şi prin slujire. Totuşi, Domnul Isus spune despre Ioan: „Adevărat vă spun că, dintre cei născuţi din femei, nu s-a sculat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuşi cel mai mic în Împărăţia cerurilor este mai mare decât el" (Matei 11:11). Cel mai mare dintre proroci, plin de Duhul pentru lucrarea lui, nu a avut încă parte de ceea ce urma să primească cel mai mic dintre cei născuţi din Dumnezeu.

Scriptura deosebeşte, aşadar, două lucrări ale Duhului:

- **Duhul cu omul şi peste om.** Duhul vine peste om, îi dă putere, îl călăuzeşte şi vorbeşte prin el. Aşa a lucrat cu prorocii, judecătorii şi împăraţii din Vechiul Testament şi aşa a lucrat cu ucenicii trimişi de Domnul Isus. Această lucrare aduce putere, călăuzire şi prorocie, dar nu aduce naşterea din Dumnezeu.
- **Omul cufundat în Duhul şi Duhul în om.** Hristos îl cufundă pe om în Duhul Sfânt, iar Duhul intră să locuiască în el. Această lucrare aduce naşterea din Dumnezeu: duhul omului este adus la viaţă, iar omul devine copil al lui Dumnezeu. Ea a devenit posibilă numai după ce Hristos a murit, a înviat şi a fost proslăvit, şi a început la Cincizecime.

Ilustraţia corăbiei şi a submarinului. O corabie pluteşte pe apă şi este purtată de ea. Apa o susţine şi o duce înainte, dar corabia rămâne deasupra, la suprafaţă. Un submarin, în schimb, este cufundat cu totul în apă: apa îl înconjoară din toate părţile, iar el trăieşte şi se mişcă în ea. Aşa erau ucenicii înainte de Cincizecime. Duhul îi purta şi lucra prin ei ca un ajutor venit din afară, pentru lucrarea la care îi trimisese Domnul. De aceea, când i-a trimis, Domnul le-a putut spune: „nu voi veţi vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi" (Matei 10:20). Duhul urma să le dea cuvintele la vreme de nevoie, aşa cum apa poartă corabia, dar ei nu fuseseră încă cufundaţi în El. La Cincizecime, Hristos i-a cufundat în Duhul, ca pe un submarin în apă: de atunci au fost în Duhul, iar Duhul a locuit în ei.

Deosebirea aceasta are urmări practice. Puterea de a scoate draci, de a vindeca sau de a proroci nu este, în sine, dovada naşterii din Dumnezeu.

Domnul Isus a avertizat că unii Îi vor spune în ziua aceea că au prorocit şi au scos draci în Numele Lui, iar El le va răspunde: „Niciodată nu v-am cunoscut" (Matei 7:22-23; vezi secţiunea 31.5). Dovada naşterii din Dumnezeu este viaţa lui Hristos în om: Duhul care locuieşte în el şi roada pe care o aduce.

Lipsa înţelegerii acestor termeni biblici a produs adesea multă confuzie. Când sensul cuvintelor Scripturii este uitat, oamenii ajung să construiască doctrine pe baza terminologiei religioase moderne, nu pe baza sensului pe care îl aveau cuvintele pentru autorii inspiraţi. Astfel, unii au transformat botezul cu Duhul Sfânt într-o experienţă secundară, rezervată doar unor credincioşi speciali, iar alţii l-au despărţit complet de naşterea din nou. Alţii, dimpotrivă, au socotit că oricine a simţit puterea Duhului sau a lucrat prin El este, prin aceasta, născut din Dumnezeu.

Însă, după Cincizecime, Scriptura arată limpede că expresii precum **„a primi Duhul"**, **„a primi darul Duhului Sfânt"**, **„a fi pecetluit cu Duhul"**, **„Duhul a venit peste ei"** sau **„Duhul locuieşte în voi"** nu desemnează evenimente diferite de **„botezul cu Duhul Sfânt"**. Dimpotrivă, toate acestea sunt moduri diferite de a numi **aceeaşi lucrare unică de la începutul vieţii creştine**, privită din mai multe unghiuri.

Această unitate de sens se vede limpede din felul în care Dumnezeu lucrează în Noul Legământ faţă de Vechiul Legământ. Înainte de Cincizecime, Dumnezeu îşi trimitea Duhul temporar şi selectiv, venind când peste un proroc, când peste un judecător sau un împărat, pentru o anumită lucrare. După Cincizecime însă, Dumnezeu nu mai urmăreşte să lucreze doar episodic, vorbind când prin unul, când prin altul. Acum, prin botezul cu Duhul Sfânt, El **naşte din nou** pe fiecare credincios, aşezându-l definitiv în Trupul lui Hristos şi făcând din el o locuinţă permanentă a Duhului.

Prin urmare, a fi botezat cu Duhul Sfânt, a primi Duhul şi a fi născut din Duhul nu sunt trepte separate în timp, ci descriu aceeaşi realitate fundamentală: intrarea credinciosului în noua viaţă a legământului prin Duhul lui Dumnezeu. Când sensul termenilor este păstrat în contextul lor biblic, multe contradicţii aparente dispar de la sine.

Ilustraţia buretelui

Un burete uscat, cufundat într-un vas cu apă, se află în apă, iar apa intră în el şi urmează să îi umple fiecare por. Cele două lucruri nu se petrec

deodată: buretele este în apă şi apa intră în burete. Aşa descrie Scriptura şi botezul cu Duhul. Pe de o parte, credinciosul este „în Duhul": în Romani 8:9, textul grecesc spune literal „voi nu sunteţi în carne, ci în Duhul", iar Cornilescu traduce: „Voi însă nu mai sunteţi pământeşti, ci duhovniceşti." Pe de altă parte, Duhul este în credincios: „dacă Duhul lui Dumnezeu locuieşte în adevăr în voi" (Romani 8:9). Iar Pavel le alătură pe amândouă în acelaşi verset: „am fost botezaţi de un singur Duh..., şi toţi am fost adăpaţi dintr-un singur Duh" (1 Corinteni 12:13). Am fost cufundaţi în Duhul şi am băut din Duhul.

Noi în El şi El în noi

Ilustraţia buretelui ne conduce la unul dintre cele mai adânci adevăruri ale Scripturii: legătura dintre Dumnezeu şi credincios este reciprocă. Domnul Isus a spus: „În ziua aceea, veţi cunoaşte că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteţi în Mine şi că Eu sunt în voi" (Ioan 14:20). „Ziua aceea" este ziua în care avea să vină Mângâietorul făgăduit (Ioan 14:16-17). Prin Duhul, ucenicii urmau să fie în Hristos, iar Hristos în ei. Cufundarea în Duhul face ca omul să intre în El, iar Duhul să intre în om.

Duhul omului cufundat în Duhul lui Dumnezeu

Omul a fost creat cu un duh, prin care poate avea părtăşie cu Dumnezeu (1 Tesaloniceni 5:23). Despărţit de Dumnezeu, duhul omului rămâne fără viaţa lui Dumnezeu. Prin botezul cu Duhul Sfânt, duhul omului este cufundat în Duhul lui Dumnezeu şi adus într-o unire vie cu El: „Dar cine se lipeşte de Domnul este un singur duh cu El" (1 Corinteni 6:17). Pavel arată şi urmarea: „Şi dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morţii din pricina păcatului, dar duhul vostru este viu din pricina neprihănirii" (Romani 8:10). Duhul omului devine viu pentru că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în el. Aceasta este naşterea din Dumnezeu despre care am vorbit în capitolul 13: cufundat în Duhul, omul este „născut din Duh" (Ioan 3:6).

Unire, nu contopire

Această unire nu şterge persoana omului. Scriptura spune: „Însuşi Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu" (Romani 8:16). Sunt doi martori care vorbesc împreună: Duhul lui Dumnezeu şi duhul omului. Buretele rămâne burete şi apa rămâne apă, dar sunt nedespărţite. Modelul acestei unităţi este chiar legătura dintre Tatăl şi Fiul:

„Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu, în Tine, ca și ei să fie una în Noi" (Ioan 17:21). Tatăl și Fiul sunt două persoane și, totuși, unul este în celălalt. În această unitate îi aduce Duhul pe cei care cred.

Întâi cufundarea, apoi locuirea

Ordinea este importantă. Hristos ne cufundă în Duhul, iar urmarea este că Duhul rămâne în noi, asemănător apei care rămâne în burete. Am văzut că până la Cincizecime Duhul fusese „cu" ucenicii; după glorificarea lui Hristos avea să fie „în" ei (Ioan 14:17). Această trecere de la „cu voi" la „în voi" explică de ce Noul Testament vorbește despre botezul cu Duhul Sfânt. Credincioșii nu urmau doar să primească ajutorul Duhului, așa cum proorocii și împărații îl primiseră temporar în trecut, ci să fie introduși într-o nouă relație de locuire reciprocă: ei în Duhul și Duhul în ei.

De aceea apostolul Ioan poate scrie: „Cunoaștem că rămânem în El și că El rămâne în noi prin faptul că ne-a dat din Duhul Său" (1 Ioan 4:13). Darul Duhului este dovada că suntem în El și că El este în noi. Tot de aceea Pavel spune: „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui" (Romani 8:9). A fi al lui Hristos înseamnă a fi în El, iar a fi în El înseamnă a avea Duhul Lui în tine. Trupul credinciosului devine astfel „Templul Duhului Sfânt" (1 Corinteni 6:19). Nu doar vizitat de Duhul, nu doar ajutat de Duhul, ci locuit de Duhul. Aceasta este noutatea glorioasă a noului legământ și sensul profund al expresiei: „El vă va boteza cu Duhul Sfânt."

„Rămâneți în Mine." Cufundarea este lucrarea lui Hristos și se petrece o dată, la început. Rămânerea în El este chemarea credinciosului pentru fiecare zi: „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce rod dacă nu rămâneți în Mine" (Ioan 15:4). Mlădița este în viță, iar seva viței curge în mlădiță; din această legătură apare rodul. Domnul arată și cum se rămâne în El: „Cine păzește poruncile Lui rămâne în El și El, în el. Și cunoaștem că El rămâne în noi prin Duhul pe care ni L-a dat" (1 Ioan 3:24). Cufundarea în Duhul pune începutul acestei legături, rămânerea în El o păstrează și o adâncește, iar roada arată că omul rămâne în Hristos.

Ilustrația peștelui în apă. Apa nu este pentru pește un lucru pe care îl atinge din când în când, ci mediul în care trăiește. Scos din apă, nu mai poate trăi. A fi cufundat în Duhul înseamnă a fi mutat într-un nou mediu de viață.

Omul nu mai trăiește „în carne”, sub stăpânirea firii, ci „în Duhul”, sub stăpânirea lui Dumnezeu. De aceea Pavel poate spune: „Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul” (Galateni 5:25). Viața în Duhul nu este o experiență trăită o clipă, ci locul în care credinciosul trăiește de acum înainte.

Ilustrația are însă și o parte de avertizare. Așa cum peștele scos din apă moare, tot așa omul născut din Duhul nu poate trăi în afara Duhului. Viața lui nouă nu este o putere pe care o poartă singur, despărțit de Dumnezeu, ci viața Duhului în el. Dacă iese din Duhul și se întoarce să trăiască după firea pământească, viața aceasta se stinge: „umblarea după lucrurile firii pământești este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace” (Romani 8:6), iar „dacă trăiți după îndemnurile ei, veți muri, dar, dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi” (Romani 8:13). De aceea Scriptura poruncește: „Nu stingeți Duhul” (1 Tesaloniceni 5:19) și „Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării” (Efeseni 4:30). A stinge Duhul este ca și cum ai stinge lumina într-o cameră: omul nu rămâne într-o stare neutră, ci intră în întuneric. Domnul Isus a avertizat: „Umblați ca unii care aveți lumina, ca să nu vă cuprindă întunericul: cine umblă în întuneric nu știe unde merge” (Ioan 12:35). Iar despre cel care nu rămâne în viță spune: „Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă” (Ioan 15:6).

Ilustrația pânzei cufundate în vopsea. O pânză albă cufundată în vopsea nu rămâne doar acoperită la suprafață; vopseaua pătrunde în fiecare fir, iar pânza începe să poarte culoarea în care a fost cufundată. Tot așa, omul cufundat în Duhul Sfânt este adus sub lucrarea Lui, iar Duhul începe să-i pătrundă gândurile, dorințele și faptele. Culoarea pe care o lasă Duhul în om este roada Duhului: caracterul lui Hristos. Aceasta este ținta pentru care Hristos îl cufundă pe om în Duhul.

Ilustrația vaselor cufundate în mare. Dacă mai multe vase sunt cufundate în aceeași mare, toate se află în aceeași apă și sunt pline de aceeași apă. Deși diferă ca formă și mărime, apa din ele este aceeași. Astfel explică Pavel scopul botezului cu Duhul: „Noi toți... am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup” (1 Corinteni 12:13). Fie că sunt iudei sau greci, robi sau slobozi, având daruri diferite, toți au fost cufundați în același Duh și, de aceea, formează un singur trup, așa cum toate vasele sunt cufundate în

aceeaşi mare şi sunt parte a aceluiaşi întreg, adică sunt integrate în aceeaşi mare.

Sensul cuvântului ne mai arată un lucru. Omul este botezat de Domnul Isus. În textele despre botezul cu Duhul, verbul este la diateza pasivă: „veţi fi botezaţi" (Faptele Apostolilor 1:5), „am fost botezaţi" (1 Corinteni 12:13). Credinciosul primeşte, iar Hristos lucrează. Cufundarea în Duhul nu este ceva ce omul îşi procură, ci ceea ce face Hristos pentru cei care cred în El.

În toate textele, aşadar, Cel care botează este Domnul Isus Hristos, iar elementul în care botează este Duhul Sfânt. În textul grecesc, expresia din Evanghelii („cu Duhul Sfânt") şi cea din 1 Corinteni 12:13 („de un singur Duh") folosesc aceeaşi prepoziţie (en), care înseamnă şi „în". Este vorba de una şi aceeaşi lucrare – cufundarea omului în Duhul lui Dumnezeu –, privită o dată ca promisiune şi apoi ca realitate împlinită.

14.3. Promisiunea în Vechiul Testament

Darea Duhului Sfânt este o promisiune veche a lui Dumnezeu. Am văzut în capitolul 13 făgăduinţa dată prin Ezechiel: „Voi pune Duhul Meu în voi". Prin Isaia, Dumnezeu spusese: „Voi turna Duhul Meu peste sămânţa ta şi binecuvântarea Mea peste odraslele tale" (Isaia 44:3), iar prin Ioel: „După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură" (Ioel 2:28). În toate aceste texte, Cel care lucrează este Dumnezeu: El pune, El toarnă. Duhul Sfânt este darul Lui.

14.4. Promisiunea lui Ioan Botezătorul (Matei 3:11-12; Marcu 1:8; Luca 3:16-17)

Ioan Botezătorul este primul care vorbeşte despre botezul cu Duhul Sfânt. Cuvintele lui apar în toate cele trei Evanghelii sinoptice, ceea ce arată cât de important era acest anunţ pentru vestirea lui Mesia.

Matei 3:11: „Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăinţă; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, şi eu nu sunt vrednic să-I duc încălţămintea. El vă va boteza cu Duhul Sfânt..."

Ioan pune faţă în faţă două botezuri şi doi botezători. El botează „cu apă, spre pocăinţă"; Cel care vine după el va boteza „cu Duhul Sfânt". Botezul lui Ioan era pregătitor: chema poporul să se întoarcă la Dumnezeu şi să-şi

pregătească inima pentru Mesia. Botezul lui Mesia avea să aducă ceea ce botezul cu apă nu putea da: Duhul lui Dumnezeu. Accentul nu cade pe om, ci pe Cel care botează. Ioan nu le spune ascultătorilor ce trebuie să facă pentru a fi botezaţi cu Duhul, ci cine îi va boteza: „El vă va boteza."

Să observăm şi cui îi vorbeşte Ioan. Cuvântul „vă" se adresează mulţimilor care veneau la el. Luca subliniază acest lucru: „Ioan, drept răspuns, a zis tuturor" (Luca 3:16). Promisiunea nu este anunţată unui grup restrâns, ci poporului lui Dumnezeu ca întreg.

Este semnificativ că, atunci când Domnul Isus reia promisiunea înainte de înălţare, spune: „veţi fi botezaţi cu Duhul Sfânt" (Faptele Apostolilor 1:5). La fel face şi Petru când îşi aminteşte aceste cuvinte (Faptele Apostolilor 11:16).

Marcu 1:8: „Eu v-am botezat cu apă, dar El vă va boteza cu Duhul Sfânt."

Marcu redă anunţul în forma lui cea mai simplă. Contrastul are două trepte: „eu – cu apă; El – cu Duhul Sfânt". Botezul cu Duhul este prezentat ca lucrarea care Îl deosebeşte pe Mesia de orice alt trimis al lui Dumnezeu, chiar şi de cel mai mare dintre proroci.

Luca 3:16-17 repetă aceleaşi cuvinte ca Matei.

14.5. Mărturia din Evanghelia după Ioan (Ioan 1:29-34; 7:37-39; 16:7)

Ioan 1:33: „Eu nu-L cunoşteam, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă mi-a zis: «Acela peste care vei vedea Duhul coborându-Se şi oprindu-Se este Cel ce botează cu Duhul Sfânt.»"

Aici botezul cu Duhul nu mai este doar un eveniment viitor, ci semnul după care Mesia este recunoscut. Dumnezeu i-a dat lui Ioan un criteriu: Cel peste care Duhul Se va coborî şi Se va opri este „Cel ce botează cu Duhul Sfânt". În textul grecesc, „Cel ce botează" este un participiu prezent, care descrie o însuşire permanentă: a boteza cu Duhul ţine de identitatea lui Mesia. Mai întâi Duhul Se opreşte peste Hristos; apoi Hristos este Cel care Îl dă altora. Duhul pe care Îl dă este Duhul care a rămas peste El.

Este semnificativ că, în acelaşi pasaj, Ioan Îl prezintă pe Isus şi ca „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii" (Ioan 1:29). Cele două lucrări stau

una lângă alta: Mielul ridică păcatul, iar Acelaşi botează cu Duhul. Darul Duhului nu este o lucrare separată de mântuire, adăugată mai târziu, ci face parte din aceeaşi lucrare a lui Mesia pentru cei pe care îi răscumpără.

Ioan 7:37-39: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura. Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit."

Acest text explică două lucruri. Mai întâi, cine primeşte Duhul: „cei ce vor crede în El". Condiţia este credinţa în Hristos, iar imaginea folosită este cea a setei potolite: omul vine, bea, iar din inima lui curg râuri de apă vie. Apoi, de ce Duhul nu fusese încă dat: „fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit". Motivul aşteptării nu ţinea de starea spirituală a ucenicilor, ci de momentul din planul lui Dumnezeu. Duhul urma să fie dat după ce Hristos avea să moară, să învie şi să fie înălţat. De aceea Domnul le-a spus ucenicilor: „Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi" (Ioan 16:7).

14.6. „Făgăduinţa Tatălui": promisiunea reînnoită înainte de înălţare (Luca 24:49; Faptele Apostolilor 1:4-8)

Înainte de înălţare, Domnul a numit Duhul Sfânt „făgăduinţa Tatălui": „Şi iată că voi trimite peste voi făgăduinţa Tatălui Meu, dar rămâneţi în cetate până veţi fi îmbrăcaţi cu putere de sus" (Luca 24:49). Domnul le porunceşte ucenicilor să rămână în cetate şi să aştepte, iar aşteptarea lor se sprijină pe cuvântul Lui: ceea ce a făgăduit Tatăl se va împlini.

Domnul Isus reia cuvintele lui Ioan Botezătorul chiar înainte de înălţare. Luca redă astfel porunca dată ucenicilor: „le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aştepte acolo făgăduinţa Tatălui, «pe care», le-a zis El, «aţi auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veţi fi botezaţi cu Duhul Sfânt»" (Faptele Apostolilor 1:4–5).

Să observăm cum sunt legate aceste cuvinte. În aceeaşi frază, Domnul vorbeşte mai întâi despre „făgăduinţa Tatălui", apoi spune: „căci… veţi fi botezaţi cu Duhul Sfânt". Făgăduinţa Tatălui era chiar botezul cu Duhul Sfânt, iar botezul cu Duhul Sfânt era împlinirea făgăduinţei Tatălui.

Mai mult, prin aceste cuvinte Domnul Isus Se identifică drept Acela despre care vorbise Ioan Botezătorul. În esenţă, El spune: „Ioan v-a cufundat în apă, dar Eu vă voi cufunda în Duhul Sfânt." Această lucrare nu s-a limitat la ucenicii adunaţi în camera de sus. Ei au fost cei dintâi care au experimentat-o la Rusalii, dar acelaşi Domn a continuat să-i cufunde în Duhul Sfânt şi pe alţii. Casa lui Corneliu a fost cuprinsă de aceeaşi binecuvântare la vremea rânduită de Dumnezeu, iar cei aproape trei mii de oameni străpunşi în inimă în ziua Cincizecimii au primit acelaşi Duh când au crezut în Domnul Isus. De atunci, fiecare om care se întoarce cu adevărat la Hristos şi îşi pune credinţa în El este inclus în aceeaşi lucrare: Domnul Isus îl cufundă în Duhul Sfânt şi îl aşază în trupul Său. Diferite sunt momentele istorice şi împrejurările, dar Acela care botează este acelaşi, Duhul este acelaşi, iar rezultatul este acelaşi: credincioşii sunt uniţi cu Hristos şi unii cu alţii într-un singur trup.

Câteva versete mai departe, Domnul descrie aceeaşi lucrare în alte cuvinte: „Ci voi veţi primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi" (Faptele Apostolilor 1:8). Astfel expresiile „**Făgăduinţa Tatălui**", „**botezul cu Duhul Sfânt**" şi „**coborârea Duhului Sfânt peste voi**" sunt, aşadar, trei feluri de a numi aceeaşi lucrare divină. Toate trei urmau să se împlinească „nu după multe zile", în aceeaşi zi şi peste aceiaşi oameni. Ucenicii, cu care Duhul fusese până atunci, aveau să-L primească în ei, să fie botezaţi cu Duhul Sfânt, iar ca urmare a acestei lucrări să primească puterea necesară pentru a fi martorii lui Hristos. Am văzut mai sus că aceeaşi făgăduinţă fusese vestită de proroci (secţiunea 14.3).

Expresia „nu după multe zile" arată că promisiunea privea un eveniment apropiat şi precis, nu o stare pe care ucenicii trebuiau să o atingă. Iar Faptele Apostolilor 1:8 adaugă programul întregii cărţi: „şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria şi până la marginile pământului." Vom vedea că relatările care urmează despre darea Duhului urmează tocmai acest drum.

Ceea ce Dumnezeu promite, El împlineşte, pentru că este credincios cuvântului Său. Despre El este scris: „Dumnezeu nu este un om ca să mintă, nici un fiu al omului ca să-I pară rău. Ce a spus, oare nu va face? Ce a făgăduit, oare nu va împlini?" (Numeri 23:19). De aceea, cel care a auzit promisiunea se poate odihni în ea: „credincios este Cel ce a făcut făgăduinţa" (Evrei 10:23).

Prin urmare, există o singură făgăduinţă, pe care Domnul o numeşte în mai multe feluri.

După Faptele Apostolilor 1:5, expresia „a fi botezat cu Duhul Sfânt" mai apare în Noul Testament doar de două ori: în Faptele Apostolilor 11:16 şi în 1 Corinteni 12:13. Aceste două texte, pe care le vom privi în continuare, arată ce înseamnă ea.

14.7. Cincizecimea: ziua rânduită de Dumnezeu şi împlinirea făgăduinţei (Faptele Apostolilor 2)

Ucenicii au ascultat porunca Domnului şi au rămas în Ierusalim, aşteptând împlinirea făgăduinţei. „Toţi aceştia stăruiau cu un cuget în rugăciune şi în cereri" (Faptele Apostolilor 1:14). Era aşteptarea unor oameni care Îl iubeau pe Domnul şi se încredeau în cuvântul Lui.

Pentru a înţelege ce s-a întâmplat, trebuie observat că Duhul Sfânt nu a fost revărsat într-o zi oarecare. Dumnezeu nu a ales la întâmplare momentul revărsării Sale. Evenimentul a avut loc exact „în Ziua Cincizecimii" (Faptele Apostolilor 2:1), una dintre sărbătorile stabilite de Dumnezeu pentru Israel încă din vremea lui Moise.

În Vechiul Testament, Cincizecimea era sărbătoarea celor dintâi roade ale secerişului. După trecerea a cincizeci de zile de la aducerea snopului de pârgă înaintea Domnului, poporul aducea înaintea Lui primele roade ale recoltei (Levitic 23:15-17). Nimic din aceasta nu era întâmplător. După cum moartea Domnului Isus a avut loc în vremea Paştelui, deoarece El este adevăratul Miel Pascal, iar învierea Sa a coincis cu aducerea snopului de pârgă, deoarece El este „pârga celor adormiţi" (1 Corinteni 15:20), tot astfel revărsarea Duhului Sfânt a avut loc la Cincizecime, când Dumnezeu începea să adune primele roade ale noului Său popor. Cele aproape trei mii de suflete adăugate în acea zi (Faptele Apostolilor 2:41) reprezintă tocmai începutul marelui seceriş spiritual pe care Dumnezeu îl pregătise prin Hristos. Cincizecimea marca, prin urmare, începutul strângerii roadelor Evangheliei dintre oameni.

Ziua era, aşadar, rânduită de Dumnezeu cu multe secole înainte. Ucenicii ştiau că făgăduinţa se va împlini, pentru că Domnul o spusese, şi au aşteptat-o cu credinţă. Când a sosit ziua hotărâtă, Dumnezeu Şi-a împlinit cuvântul.

Faptele Apostolilor 2:1-3: „În Ziua Cincizecimii, erau toţi împreună în acelaşi loc. Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic şi a umplut toată casa unde şedeau ei. Nişte limbi ca de foc au fost văzute împărţindu-se printre ei şi s-au aşezat câte una pe fiecare din ei."

Împlinirea este este însoţită de semne care se aud şi se văd: sunetul venit din cer şi limbile ca de foc. Aceste semne marchează un început. Aşa cum la darea Legii pe Sinai Dumnezeu S-a arătat prin semne văzute şi auzite (Exodul 19:16-19), tot astfel începutul noului legământ, în care Duhul este pus în inima omului, este marcat prin semne venite din cer.

Faptele Apostolilor 2:4: „Şi toţi s-au umplut de Duh Sfânt şi au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească."

„Toţi" – nu unii dintre cei adunaţi. Luca numeşte împlinirea promisiunii „umplere cu Duh Sfânt". Limbile vorbite erau limbi pe care le înţelegeau oamenii veniţi la Ierusalim din alte neamuri: fiecare îi auzea vorbind în limba lui şi vestind „lucrurile minunate ale lui Dumnezeu" (Faptele Apostolilor 2:6-11). Chiar din prima zi, darul Duhului este legat de vestirea lui Dumnezeu către toate neamurile.

Faptele Apostolilor 2:16-17: „Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel: «În zilele de pe urmă», zice Dumnezeu, «voi turna din Duhul Meu peste orice făptură»."

Petru explică evenimentul prin Scriptură, nu prin experienţă. Ceea ce văd şi aud oamenii este împlinirea profeţiei lui Ioel. În Vechiul Testament, Duhul venea peste anumiţi oameni – proroci, judecători, împăraţi – pentru anumite lucrări. Acum Dumnezeu Îl toarnă „peste orice făptură": fii şi fiice, tineri şi bătrâni, robi şi roabe (Ioel 2:28-29). Noul legământ nu mai are o categorie de oameni care au Duhul şi alta care nu-L are.

Faptele Apostolilor 2:33: „Şi acum, odată ce S-a înălţat prin dreapta lui Dumnezeu şi a primit de la Tatăl făgăduinţa Duhului Sfânt, a turnat ce vedeţi şi auziţi."

Versetul acesta leagă toate firele de până acum. Hristos a fost proslăvit (Ioan 7:39), a primit de la Tatăl „făgăduinţa Duhului Sfânt" (Faptele Apostolilor 1:4) şi a turnat-o peste ai Săi. Cel care botează cu Duhul Sfânt

(Ioan 1:33) Şi-a făcut lucrarea. „Făgăduinţa Tatălui", „botezul cu Duhul Sfânt" şi „turnarea Duhului" sunt aceeaşi realitate.

Faptele Apostolilor 2:38-39: „Pocăiţi-vă – le-a zis Petru – şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veţi primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduinţa aceasta este pentru voi, pentru copiii voştri şi pentru toţi cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeul nostru."

Pentru ascultători, darul Duhului este legat de începutul vieţii lor cu Dumnezeu: pocăinţa, botezul în Numele lui Isus Hristos, iertarea păcatelor şi primirea Duhului stau împreună. Iar „**făgăduinţa aceasta**" – aceeaşi făgăduinţă a Tatălui, împlinită în ziua aceea – nu se opreşte la cei de faţă. Ea este pentru copiii lor şi pentru „toţi cei ce sunt departe", adică pentru toţi cei pe care îi va chema Dumnezeu. Măsura ei este chemarea lui Dumnezeu.

Făgăduinţa din Faptele Apostolilor 1:5 s-a împlinit la Cincizecime. Este semnificativ că Luca descrie acelaşi eveniment prin mai multe expresii. Domnul spusese: „veţi fi botezaţi cu Duhul Sfânt" (1:5) şi „Se va coborî Duhul Sfânt peste voi" (1:8). Când lucrul s-a întâmplat, Luca scrie că „toţi s-au umplut de Duh Sfânt" (2:4). Petru explică mulţimii că Hristos „a primit de la Tatăl făgăduinţa Duhului Sfânt" şi „a turnat ce vedeţi şi auziţi" (2:33), iar celor care se pocăiesc le spune: „veţi primi darul Sfântului Duh" (2:38). Botezul, coborârea, umplerea, turnarea, darul şi primirea nu sunt şase experienţe diferite, ci şase feluri de a numi aceeaşi lucrare a lui Dumnezeu.

După coborârea Duhului Sfânt, credincioşii nu au încetat să stăruiască în rugăciune: „Ei stăruiau în învăţătura apostolilor, în legătura frăţească, în frângerea pâinii şi în rugăciuni" (Faptele Apostolilor 2:42), deoarece rugăciunea este o parte firească şi permanentă a vieţii creştine.

Cincizecimea este, aşadar, ziua pe care Dumnezeu o rânduise pentru începerea noului seceriş şi pentru formarea Trupului lui Hristos prin Duhul Sfânt. Ea arată credincioşia lui Dumnezeu faţă de promisiunea Sa.

14.8. Cum au primit oamenii Duhul Sfânt în Faptele Apostolilor

Relatările despre darea Duhului din Faptele Apostolilor urmează drumul anunţat de Domnul în Faptele Apostolilor 1:8. Duhul este dat mai întâi iudeilor din Ierusalim (capitolul 2), apoi samaritenilor (capitolul 8),

apoi neamurilor, în casa lui Corneliu (capitolul 10), şi în sfârşit unor ucenici ai lui Ioan Botezătorul din Efes, care nu auziseră încă de lucrarea lui Isus (capitolul 19). La fiecare nou pas al Evangheliei, Dumnezeu arată că aceeaşi făgăduinţă ajunge la un nou grup de oameni.

Cartea Faptele Apostolilor relatează mai multe momente în care oamenii au primit Duhul Sfânt. Le vom privi pe rând, urmărind de fiecare dată trei lucruri: ce au auzit aceşti oameni, cum au răspuns şi ce a făcut Dumnezeu.

Cei trei mii din ziua Cincizecimii. Petru le-a vestit pe Isus din Nazaret, răstignit, înviat şi înălţat la dreapta lui Dumnezeu. Ascultătorii „au rămas străpunşi în inimă" şi au întrebat: „Fraţilor, ce să facem?" (Faptele Apostolilor 2:37). Petru le-a răspuns: „Pocăiţi-vă... şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veţi primi darul Sfântului Duh" (Faptele Apostolilor 2:38). Iar Luca scrie: „Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezaţi" (Faptele Apostolilor 2:41). Au auzit despre Hristos, inima le-a fost atinsă, au primit Cuvântul şi s-au pocăit, iar Dumnezeu le-a dat făgăduinţa Sa.

Samaritenii. Filip „le-a propovăduit pe Hristos", iar mulţimile „luau aminte cu un gând la cele spuse" de el, aşa că „a fost o mare bucurie în cetatea aceasta" (Faptele Apostolilor 8:5–8). Au crezut Evanghelia Împărăţiei şi au fost botezaţi (Faptele Apostolilor 8:12). Când apostolii din Ierusalim au auzit că „Samaria a primit Cuvântul lui Dumnezeu", i-au trimis pe Petru şi pe Ioan, care „s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt", apoi „au pus mâinile peste ei, şi aceia au primit Duhul Sfânt" (Faptele Apostolilor 8:14–17). Cuvântul primit cu bucurie a fost urmat de darul Duhului, dat prin slujirea apostolilor, care întărea astfel unitatea dintre credincioşii din Samaria şi Biserica din Ierusalim.

Pavel. Saul L-a întâlnit pe Hristos cel înviat pe drumul Damascului şi a întrebat: „Doamne, ce vrei să fac?" (Faptele Apostolilor 9:6). Cel care până atunci Îl prigonea s-a supus îndată glasului Său. După trei zile, Domnul l-a trimis la el pe Anania, care i-a spus: „Frate Saule, Domnul Isus, care ţi S-a arătat pe drumul pe care veneai, m-a trimis ca să capeţi vederea şi să te umpli de Duhul Sfânt" (Faptele Apostolilor 9:17). Inima cucerită de Hristos a primit cuvântul Lui, iar Dumnezeu i-a dat Duhul Său.

14.9. Casa lui Corneliu: „același dar" (Faptele Apostolilor 10:33-47; 11:15-18; 15:7-9)

Corneliu. Corneliu și cei din casa lui erau adunați ca să asculte: „Acum dar, toți suntem aici înaintea lui Dumnezeu, ca să ascultăm tot ce ți-a poruncit Domnul să ne spui" (Faptele Apostolilor 10:33). Petru le-a vestit pe Isus Hristos, iar „pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a coborât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul" (Faptele Apostolilor 10:44). O inimă deschisă, gata să primească tot ce spune Domnul, a auzit Evanghelia, iar Dumnezeu Și-a împlinit promisiunea.

Duhul vine peste Corneliu și casa lui în timp ce aceștia ascultau vestea că „oricine crede în El capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor" (Faptele Apostolilor 10:43). Nu există un interval între credință și darul Duhului, și nici o altă condiție decât primirea Cuvântului.

Faptele Apostolilor 10:45-47: credincioșii iudei „au rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a vărsat și peste neamuri. Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărind pe Dumnezeu." Iar Petru a întrebat: „Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia, care au primit Duhul Sfânt ca și noi?"

Aceleași cuvinte de la Cincizecime apar și aici: „darul Duhului Sfânt", „s-a vărsat", „au primit Duhul Sfânt". Pentru Petru, faptul că acești oameni primiseră Duhul era dovada că Dumnezeu îi primise. De aceea nimeni nu le mai putea refuza botezul cu apă.

Petru nu face distincție între „primirea Duhului Sfânt" și „botezul cu Duhul Sfânt". Vorbind despre casa lui Corneliu, el spune: „Și, cum am început să vorbesc, Duhul Sfânt S-a coborât peste ei ca și peste noi la început. Și mi-am adus aminte de vorba Domnului, cum a zis: «Ioan a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt»" (Faptele Apostolilor 11:15-16). Pentru Petru, coborârea Duhului peste Corneliu reprezenta împlinirea promisiunii despre botezul cu Duhul Sfânt. El descrie aceeași lucrare folosind expresii diferite și adaugă: „Deci, dacă Dumnezeu le-a dat același dar ca și nouă, care am crezut în Domnul Isus Hristos, cine eram eu să mă împotrivesc lui Dumnezeu?" (Faptele Apostolilor 11:17). Darul este același, iar condiția pe care o amintește Petru este credința.

Expresia „la început" (11:15) este importantă. Petru numește Cincizecimea începutul vieții lor în noul legământ, iar ceea ce s-a întâmplat la

Cezareea este, pentru neamuri, același început. Concluzia celor din Ierusalim confirmă acest lucru: „Dumnezeu a dat deci și neamurilor pocăință, ca să aibă viața" (Faptele Apostolilor 11:18). Darul Duhului este legat de pocăința care duce la viață, adică de începutul vieții în Hristos.

Faptele Apostolilor 15:8-9: „Și Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei și le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă. N-a făcut nicio deosebire între noi și ei, întrucât le-a curățit inimile prin credință."

La adunarea din Ierusalim, Petru explică aceeași întâmplare încă o dată. Darea Duhului este mărturia lui Dumnezeu că i-a primit pe cei dintre neamuri. Ea este legată de curățirea inimii „prin credință" și arată că Dumnezeu „n-a făcut nicio deosebire" între iudei și neamuri. În lumina cuvintelor Domnului din Faptele 1 și a interpretării lui Petru din Faptele 11, această dare a Duhului este tocmai botezul cu Duhul Sfânt. Cu alte cuvinte, atunci când Dumnezeu le-a dat Duhul Sfânt, ei au fost cufundați în Duhul Sfânt și au primit darul Duhului Sfânt. Nu este vorba despre experiențe diferite, ci despre aceeași lucrare privită din unghiuri diferite: Dumnezeu dă Duhul, Hristos botează cu Duhul, iar credinciosul este astfel cufundat în Duhul și primit în poporul lui Dumnezeu. Botezul cu Duhul Sfânt nu creează deosebiri între credincioși; dimpotrivă, este dovada că Dumnezeu nu face nicio deosebire între ei, deoarece tuturor le dă același Duh și pe toți îi cufundă în același Duh.

14.10. Ucenicii lui Ioan din Efes (Faptele Apostolilor 19:1-7)

Faptele Apostolilor 19:2-6: Pavel îi întreabă pe acei ucenici: „Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?" Observați că el nu îi întreabă: „Ați fost botezați cu Duhul Sfânt?" și nici: „Ați primit Duhul Sfânt după ce ați crezut?" Pentru Pavel, primirea Duhului Sfânt este realitatea esențială care însoțește credința în Hristos. Întrebarea lui presupune că, acolo unde există credință creștină autentică, există și primirea Duhului. El nu tratează botezul cu Duhul Sfânt și primirea Duhului Sfânt ca două experiențe distincte, separate în timp, ci ca două moduri de a descrie aceeași lucrare a lui Dumnezeu.

Răspunsul lor: „Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt", arată că ei cunoșteau doar „botezul lui Ioan". Pavel le explică atunci că Ioan îi îndemna pe oameni „să creadă în Cel ce venea după el, adică în Isus". Când au

auzit aceasta, „au fost botezaţi în Numele Domnului Isus”, iar după ce Pavel şi-a pus mâinile peste ei, „Duhul Sfânt S-a coborât peste ei şi vorbeau în alte limbi şi proroceau”. Aceşti oameni erau ucenici ai lui Ioan, care trăiau încă în aşteptarea lui Mesia; când au aflat că Mesia venise şi L-au primit, au primit şi Duhul Lui.

Este semnificativ faptul că Pavel vorbeşte despre primirea Duhului, în timp ce Domnul Isus vorbeşte despre botezul cu Duhul Sfânt, iar Luca descrie aceeaşi realitate ca fiind coborârea Duhului Sfânt peste credincioşi. Noul Testament nu prezintă aceste expresii ca pe nişte experienţe diferite prin care trebuie să treacă succesiv credinciosul, ci ca pe perspective diferite asupra aceleiaşi lucrări. A primi Duhul Sfânt înseamnă a primi darul Duhului Sfânt; a primi darul Duhului Sfânt înseamnă a fi botezat sau cufundat în Duhul Sfânt de către Hristos. Diferenţa este de accent şi de limbaj, nu de experienţă.

În unele dintre aceste relatări Luca menționează vorbirea în limbi (Faptele Apostolilor 2:4; 10:46; 19:6), în altele nu (Faptele Apostolilor 8:17; 9:17). Accentul lui nu cade pe manifestările care au însoţit evenimentul, ci pe faptul că acelaşi Duh a fost dat fiecărui grup nou care a primit Evanghelia, la începutul vieţii lor în Hristos. Fie că Luca vorbeşte despre primirea Duhului, despre darea Duhului, despre coborârea Duhului peste credincioşi sau despre botezul cu Duhul Sfânt, accentul rămâne acelaşi: toţi cei care cred în Hristos primesc acelaşi Duh şi sunt astfel introduşi în aceeaşi comunitate a noului legământ.

14.11. Modelul comun

În toate aceste exemple apare acelaşi drum. Hristos este vestit. Inima celui care ascultă este atinsă şi câştigată. Cuvântul este primit cu credinţă şi cu bucurie. Iar Dumnezeu dă Duhul Sfânt. Este drumul pe care l-am urmărit în capitolele anterioare: fascinaţia trezită de frumuseţea lui Hristos naşte iubirea, iar iubirea face ca glasul Mirelui să fie primit cu bucurie (capitolele 7 şi 8). Domnul Isus a legat El Însuşi aceste lucruri: „Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele. Şi Eu voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac” (Ioan 14:15–16). Iubirea primeşte cuvântul Lui, iar celui care îl primeşte Tatăl îi dă Duhul.

14.12. Cererea după Duhul Sfânt (Luca 11:13)

Domnul Isus spune: „Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!" (Luca 11:13).

Domnul vorbește aici despre Tatăl care dă cu bucurie și despre copilul care cere cu încredere. O asemenea cerere apare în viața omului care a înțeles lucrarea lui Dumnezeu.

Există oameni care aud Evanghelia doar în forma ei cea mai simplă și cred. Așa s-a întâmplat cu mulți dintre cei menționați în Faptele Apostolilor. Ei au primit Duhul Sfânt fără să cunoască în detaliu întreaga Sa lucrare. Există însă și oameni care ajung să înțeleagă mai profund planul lui Dumnezeu. Ei aud că scopul lui Dumnezeu este să-i facă asemenea lui Hristos. Înțeleg că nașterea din nou, înnoirea minții, biruința asupra păcatului, sfințirea, creșterea spirituală și ajungerea la statura de om mare în Hristos sunt lucrări realizate prin Duhul Sfânt. Înțeleg că Dumnezeu nu doar iartă păcatul, ci dorește să formeze în om caracterul Fiului Său. Un asemenea om poate ajunge să spună: „Doamne, dacă această lucrare este imposibilă fără Duhul Tău, atunci dă-mi Duhul Tău și lucrează în mine ceea ce Tu dorești să realizezi."

Aceasta este nevoia profundă a sufletului despre care vorbește Domnul. Este strigătul omului care a înțeles planul lui Dumnezeu și propria neputință de a-l împlini fără ajutor ceresc. El cere Duhul Sfânt pentru că a înțeles că fără Duhul Sfânt nu poate deveni ceea ce Dumnezeu l-a chemat să fie. Este cererea pe care am întâlnit-o în capitolul 2, în ilustrația tânărului care intră la facultatea de medicină: cel care vede măreția chemării și recunoaște că nu poate ajunge singur la statura lui Hristos dorește lucrarea Duhului Sfânt în viața sa.

În acest sens, Luca 11:13 vorbește despre dependența omului de lucrarea lui Dumnezeu în propria viață. Este cererea copilului care se încrede în Tatăl său și știe că Tatăl dă cu bucurie ceea ce a făgăduit.

14.13. Explicația apostolică: 1 Corinteni 12:13

Același adevăr apare în epistolele lui Pavel: „Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup" (1 Corinteni 12:13).

Faptele Apostolilor relatează *cum* a fost dat Duhul; epistolele explică *ce înseamnă* acest lucru. 1 Corinteni 12:13 este singurul text din epistole care foloseşte expresia „a fi botezat" cu Duhul, iar fiecare cuvânt din el are o greutate aparte:

- **„Noi toţi"** – Pavel se include pe sine şi îi include pe toţi credincioşii din Corint, fără excepţie. Aici intră chiar şi cei pe care, puţin mai înainte, îi numise „prunci în Hristos" şi „lumeşti" (1 Corinteni 3:1-3), ceea ce arată că acest botez nu este o răsplată pentru maturitate spirituală, ci temelia vieţii creştine.
- **„am fost botezaţi"** – verbul este la timpul trecut (în textul grecesc, aoristul *ebaptisthēmen*), indicând o acţiune încheiată. Pavel nu îi îndeamnă pe credincioşi să caute să fie botezaţi, ci le aminteşte un fapt istoric şi spiritual care s-a întâmplat deja cu fiecare dintre ei la întoarcerea la Dumnezeu.
- **„de un singur Duh" (în greacă: *en heni Pneumati* – „în un singur Duh")** – în traducerea Cornilescu apare prepoziţia „de", dar în originalul grecesc se foloseşte prepoziţia **en**, care înseamnă **„în"** (exact ca în expresiile „botezaţi *în* apă" sau „botezaţi *în* Hristos"). Această nuanţă este esenţială: Duhul Sfânt este chiar **mediul în care** suntem cufundaţi. Aşa cum un obiect cufundat în apă este înconjurat complet de ea, fiecare credincios a fost scufundat „în" acelaşi Duh Sfânt, devenind parte din trupul lui Hristos. Nu există un Duh pentru unii şi o altă măsură a Lui pentru alţii, ci toţi suntem cufundaţi în aceeaşi realitate spirituală.
- **„ca să alcătuim un singur trup"** – scopul botezului este aşezarea credinciosului în Trupul lui Hristos. Versetul anterior pregăteşte această idee: „după cum trupul este unul şi are multe mădulare..., tot aşa este şi Hristos" (1 Corinteni 12:12).
- **„fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi"** – botezul cu Duhul nu împarte credincioşii în categorii, ci şterge deosebirile care îi despărţeau înainte.
- **„şi toţi am fost adăpaţi dintr-un singur Duh"** – imaginea băuturii aminteşte de cuvintele Domnului din Ioan 7:37-39: „să vină la Mine şi

să bea". Cei care au venit la Hristos şi au crezut au băut din acelaşi Duh, care locuieşte acum în ei.

Nu unii. Nu cei care ocupă funcţii. Nu cei care vorbesc în limbi. Ci „noi toţi" care la început sunt prunci în Hristos.

Contextul confirmă această înţelegere. În acelaşi capitol, Pavel arată că Duhul împarte darurile „fiecăruia în parte cum voieşte" (1 Corinteni 12:11) şi întreabă: „Oare toţi sunt apostoli? ... Toţi vorbesc în alte limbi? Toţi tălmăcesc?" (1 Corinteni 12:29-30). Răspunsul aşteptat este „nu". Toţi au fost botezaţi de un singur Duh, dar nu toţi au acelaşi dar. Botezul este comun tuturor; darurile sunt împărţite diferit.

În acelaşi verset, Scriptura defineşte foarte clar şi scopul botezului cu Duhul Sfânt. Scopul nu este vorbirea în limbi. Scopul nu este ocuparea unei funcţii. Scopul nu este formarea unei elite spirituale. Scopul este introducerea credinciosului în Trupul lui Hristos şi unirea tuturor mădularelor sub aceeaşi Căpetenie, Hristos. Aşa cum am văzut în capitolul 21, mai întâi omul este făcut mădular al Trupului, iar abia apoi Dumnezeu îi încredinţează diferite lucrări şi daruri: întâi vine naşterea, prin primirea Duhului Sfânt şi apoi darurile Duhului; întâi apartenenţa la Trup, apoi slujirea Trupului.

14.14. Celelalte mărturii apostolice: Duhul primit la începutul vieţii în Hristos

Şi alte texte din epistole descriu aceeaşi lucrare, fără să folosească verbul „a boteza", dar cu acelaşi conţinut: Duhul este dat tuturor celor care cred, la începutul vieţii lor în Hristos.

Romani 8:9: „Voi însă nu mai sunteţi pământeşti, ci duhovniceşti, dacă Duhul lui Dumnezeu locuieşte în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui." Scriptura nu cunoaşte un om care să fie al lui Hristos fără să aibă Duhul lui Hristos. A avea Duhul şi a fi al lui Hristos sunt nedespărţite.

Galateni 3:2, 14: Duhul este primit „prin auzirea credinţei", iar Hristos ne-a răscumpărat „pentru ca, prin credinţă, noi să primim Duhul făgăduit". Cuvântul „făgăduit" ne trimite înapoi la „făgăduinţa Tatălui" din Faptele Apostolilor 1:4.

Efeseni 1:13-14: „Şi voi, după ce aţi auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), aţi crezut în El şi aţi fost pecetluiţi cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit şi care este o arvună a moştenirii noastre." Ordinea este: au auzit, au crezut, au fost pecetluiţi – adică au fost cufundaţi în Duhul. Din nou apare cuvântul „făgăduit". Pecetea arată că omul aparţine lui Dumnezeu, iar arvuna garantează moştenirea care urmează.

Tit 3:5-6: Dumnezeu „ne-a mântuit... prin spălarea naşterii din nou şi prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belşug peste noi prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru". Verbul „a vărsa" este acelaşi cuvânt folosit la Cincizecime („a turnat", Faptele Apostolilor 2:33). Turnarea Duhului prin Isus Hristos este legată direct de naşterea din nou.

14.15. Botezat în Hristos, botezat în Duhul: un singur botez, la începutul vieţii (Romani 6:3-4; Galateni 3:27; Efeseni 4:5; 1 Petru 3:21)

Apostolul Pavel vorbeşte despre botez şi în alte trei texte. În ele nu mai spune „cu Duhul", ci arată ce se întâmplă cu omul botezat: Romani 6:3-4, Galateni 3:27 şi Efeseni 4:5. Toate trei vorbesc despre un singur botez, iar acesta este botezul cu Duhul Sfânt: cufundarea prin care Hristos îl scoate pe om din lumea veche şi îl aşază în El.

Romani 6:3-4: cufundaţi în Hristos şi în moartea Lui. „Nu ştiţi că toţi câţi am fost botezaţi în Isus Hristos am fost botezaţi în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropaţi împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morţi prin slava Tatălui, tot aşa şi noi să trăim o viaţă nouă" (Romani 6:3-4). Pavel nu spune că am fost botezaţi în apă, ci „în Isus Hristos". Omul este cufundat în Hristos Însuşi. Iar cufundarea în Hristos are două urmări: omul moare împreună cu El şi învie împreună cu El. „Omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El" (Romani 6:6), pentru ca „noi să trăim o viaţă nouă" (Romani 6:4).

Galateni 3:27: îmbrăcaţi cu Hristos. „Toţi care aţi fost botezaţi pentru Hristos v-aţi îmbrăcat cu Hristos" (Galateni 3:27). Cornilescu traduce „pentru Hristos", dar în textul grecesc stă prepoziţia *eis*, care arată intrarea înăuntrul a ceva: „botezaţi în Hristos". Versetul dinainte arată cine sunt aceşti oameni: „Căci toţi sunteţi fii ai lui Dumnezeu prin credinţa în Hristos Isus" (Galateni

3:26). Tot în acest capitol, Pavel spune că Duhul este primit „prin auzirea credinţei" (Galateni 3:2, 14). Omul cufundat în Hristos este învăluit de El din toate părţile, ca de o haină. Când oamenii se uită la el, trebuie să-L vadă pe Hristos. Urmarea este aceeaşi ca în 1 Corinteni 12:13: „Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod" (Galateni 3:28).

Efeseni 4:5: un singur botez. „Este un singur trup, un singur Duh, după cum şi voi aţi fost chemaţi la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez" (Efeseni 4:4-5). Pavel enumeră realităţile care îi unesc pe toţi credincioşii: un trup, un Duh, o nădejde, un Domn, o credinţă, un botez, un Dumnezeu şi Tată. Toate sunt lucrări ale lui Dumnezeu în om. Între ele, „un singur botez" este cufundarea în acel „singur Duh", prin care toţi au fost aşezaţi în acel „singur trup". Este exact ce spune Pavel în 1 Corinteni 12:13 (secţiunea 14.13). Scriptura nu cunoaşte mai multe botezuri (cufundări) care să-i despartă pe credincioşi în categorii, ci un botez (o singură cufundare) care îi uneşte într-un singur trup, sub un singur Domn.

Acelaşi botez, nu altul. Aceste trei texte şi 1 Corinteni 12:13 descriu aceeaşi lucrare:

- toate vorbesc despre o cufundare „în": în Duhul, în Hristos, în trup;
- toate îi privesc pe toţi credincioşii: „noi toţi", „toţi câţi", „toţi care";
- toate au aceeaşi urmare: unirea cu Hristos şi intrarea în Trupul Lui, unde nu mai este nici iudeu, nici grec.

Hristos şi Trupul Său sunt una: „după cum trupul este unul şi are multe mădulare..., tot aşa este şi Hristos" (1 Corinteni 12:12). A fi cufundat în Duhul într-un singur trup şi a fi cufundat în Hristos înseamnă una şi aceeaşi lucrare.

Botezat în Hristos = botezat în Duhul: un singur botez, la începutul vieţii. Scriptura spune într-un loc „botezaţi în Isus Hristos" (Romani 6:3; Galateni 3:27) şi în altul „botezaţi de un singur Duh", adică, în textul grecesc, „în un singur Duh" (1 Corinteni 12:13). Nu sunt două botezuri, ci unul singur, privit din două părţi. Hristos este Cel care botează, iar Duhul este elementul în care botează; cufundat în Duhul, omul este cufundat în Hristos şi în Trupul Lui. **Cele două afirmaţii spun acelaşi lucru: a fi botezat în Hristos înseamnă a fi botezat în Duhul.** Iar acest unic botez are loc o singură dată, **la începutul vieţii în Hristos**, pentru toţi cei care cred. Nu există un botez

„în Hristos” la convertire și un alt botez „în Duhul” mai târziu. Există „un singur botez” (Efeseni 4:5): în Hristos și în Duhul, deodată.

Diferit de botezul în apă. Ioan Botezătorul pusese deja față în față cele două botezuri: „Eu vă botez cu apă... El vă va boteza cu Duhul Sfânt” (secțiunea 14.4). Botezul în apă îl face un om; botezul cu Duhul îl face numai Hristos. Apa atinge trupul. Ea nu poate pune un om înăuntrul lui Hristos, nu poate răstigni omul cel vechi și nu poate da o viață nouă. Un om poate fi cufundat în apă și poate ieși din apă așa cum a intrat; mulți au fost botezați în apă și trăiesc mai departe după mersul lumii. Cel cufundat în Duhul nu mai iese la fel. Romani 6 descrie o moarte reală față de păcat și o viață reală pentru Dumnezeu. Acestea sunt lucrarea Duhului, nu a apei. De aceea textele acestea nu vorbesc despre ce face apa, ci despre ce face Hristos prin Duhul Său.

1 Petru 3:21: botezul care mântuiește. Apostolul Petru pornește de la corabia lui Noe, în care opt suflete „au fost scăpate prin apă” (1 Petru 3:20), și scrie: „Icoana aceasta închipuitoare vă mântuiește acum pe voi, și anume botezul, care nu este o curățire de întinăciunile trupești, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Hristos” (1 Petru 3:21). Petru spune despre botez ceea ce spune Pavel în Romani 6 și în Galateni 3: acest botez îl mântuiește pe om. Dar el însuși lămurește despre ce botez vorbește. Nu este „o curățire de întinăciunile trupești”, adică nu este ceea ce face apa pe trupul omului, ci o lucrare înăuntrul omului: „un cuget curat înaintea lui Dumnezeu”. Și arată de unde vine puterea acestui botez: „prin învierea lui Isus Hristos”. Este aceeași înviere împreună cu care omul este cufundat ca să trăiască „o viață nouă” (Romani 6:4) și prin care Dumnezeu „ne-a născut din nou” (1 Petru 1:3).

Acest cuget curat nu și-l face omul singur. Omul nu vine înaintea lui Dumnezeu cu o inimă curățită de el însuși, pentru că nimeni nu își poate curăți inima; numai Dumnezeu o poate face. Petru însuși a mărturisit aceasta la Ierusalim, vorbind despre cei din casa lui Corneliu: „Și Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei și le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă. N-a făcut nicio deosebire între noi și ei, întrucât le-a curățit inimile prin credință” (Faptele Apostolilor 15:8-9; secțiunea 14.9). Când a dat Duhul Sfânt, Dumnezeu le-a curățit inimile. Inima este curată pentru că Dumnezeu o

curăţă, prin credinţă, atunci când îl cufundă pe om în Duhul. De aici vine „cugetul curat înaintea lui Dumnezeu" din 1 Petru 3:21: nu din ce aduce omul, ci din ce face Dumnezeu în el.

Versetul acesta este adevărat numai în sensul cufundării în Duhul. Dacă ar vorbi despre apă, oricine intră în apă ar trebui să fie mântuit. Însă mulţi intră în apă fără o convertire adevărată şi ies din ea aşa cum au intrat. Simon vrăjitorul „a crezut şi, după ce a fost botezat, nu se mai despărţea de Filip" (Faptele Apostolilor 8:13), dar Petru i-a spus: „Tu n-ai nici parte, nici sorţ în toată treaba aceasta, căci inima ta nu este curată înaintea lui Dumnezeu" (Faptele Apostolilor 8:21). Fusese în apă, dar inima lui nu fusese curăţită de Dumnezeu şi nu avea un cuget curat înaintea Lui; era „plin de fiere amară şi în lanţurile fărădelegii" (Faptele Apostolilor 8:23). Apa nu l-a mântuit şi nu l-a îmbrăcat cu Hristos. Botezul care mântuieşte este cel prin care omul este cufundat în Hristos şi îmbrăcat cu El (Galateni 3:27), moare faţă de păcat şi învie la o viaţă nouă (Romani 6:3-4) şi primeşte de la Dumnezeu o inimă curăţită şi un cuget curat înaintea Lui (Faptele Apostolilor 15:9; 1 Petru 3:21). Acesta este botezul pe care numai Hristos îl face: cufundarea în Duhul.

Ilustraţia buretelui: părăsirea unei lumi şi intrarea în alta. Când un burete uscat este cufundat în apă, se vede un lucru simplu: din el ies bule de aer. Porii lui erau plini de aer; apa intră şi aerul iese. Buretele părăseşte o lume, aerul în care stătea, şi intră în alta, apa. Cele două nu pot umple porii în acelaşi timp: pe măsură ce intră apa, iese aerul. Aşa este cufundarea în Duhul. Omul trăia „după mersul lumii acesteia" (Efeseni 2:2), iar lumea îi umplea gândurile, dorinţele şi obiceiurile. Cufundat în Duhul, el este scos din această lume şi mutat în alta: „El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului şi ne-a strămutat în Împărăţia Fiului dragostei Lui" (Coloseni 1:13). Ceea ce îl umplea înainte iese afară, iar viaţa Duhului intră. „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi" (2 Corinteni 5:17).

„Voi în Mine şi Eu în voi": duhul în Duhul şi Duhul în duhul. Buretele din apă ne mai arată un lucru. Când stă în apă, nu doar buretele este în apă, ci şi apa este în burete. Apa îl învăluie din afară şi îl umple pe dinăuntru. Buretele este în apă şi apa este în burete. Aşa a vorbit Domnul Isus despre ziua în care ucenicii aveau să primească Duhul: „În ziua aceea, veţi cunoaşte

că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteţi în Mine şi că Eu sunt în voi" (Ioan 14:20). Voi în Mine şi Eu în voi. Omul este cufundat în Duhul, iar Duhul locuieşte în om. Duhul omului este în Duhul lui Dumnezeu, iar Duhul lui Dumnezeu este în duhul omului. Pavel spune acelaşi lucru: „Voi însă nu mai sunteţi pământeşti, ci duhovniceşti, dacă Duhul lui Dumnezeu locuieşte în adevăr în voi" (Romani 8:9). În textul grecesc stă: „voi nu sunteţi în carne, ci în Duh, dacă Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi." Omul este în Duhul, pentru că Duhul este în el. Cele două merg împreună şi nu pot fi despărţite. „Cine se lipeşte de Domnul este un singur duh cu El" (1 Corinteni 6:17). Iar Ioan arată după ce se cunoaşte această unire: „Cunoaştem că rămânem în El şi că El rămâne în noi prin faptul că ne-a dat din Duhul Său" (1 Ioan 4:13).

Ilustraţia peştelui: moartea faţă de vechiul mediu. Peştele trăieşte în apă; apa este lumea lui. Scos din apă, el moare faţă de mediul lui: nu mai respiră din el şi nu mai trăieşte din el. Aşa era omul în lume: lumea era mediul din care respira şi din care trăia. Cufundarea în Hristos îl scoate din acest mediu, iar faţă de lume el a murit. Pavel spune: „Dacă aţi murit împreună cu Hristos faţă de învăţăturile începătoare ale lumii, de ce, ca şi cum aţi trăi încă în lume, vă supuneţi la porunci ca acestea...?" (Coloseni 2:20). Iar despre sine mărturiseşte că se laudă cu „crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită faţă de mine, şi eu faţă de lume" (Galateni 6:14).

Spre deosebire de peşte însă, omul nu rămâne doar mort. El este înviat într-un mediu nou: „fiind îngropaţi împreună cu El prin botez şi înviaţi în El şi împreună cu El prin credinţa în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morţi" (Coloseni 2:12). Moare faţă de lume şi învie în Hristos. Din acel moment, Duhul este mediul în care trăieşte (secţiunea 14.2).

Legea este aceeaşi în ambele sensuri: cine trece dintr-un mediu în altul moare faţă de cel dintâi. Cel cufundat în Duhul a murit faţă de lume. Dacă s-ar întoarce să trăiască în lume, ar muri faţă de Duhul, asemenea peştelui scos din apă (secţiunea 14.2). De aceea Pavel întreabă: „Noi, care am murit faţă de păcat, cum să mai trăim în păcat?" (Romani 6:2), şi porunceşte: „Tot aşa şi voi înşivă socotiţi-vă morţi faţă de păcat şi vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru" (Romani 6:11).

Ioan 15: rămâneţi în Mine. Cel cufundat în Hristos este chemat să rămână în El. Domnul Isus a spus aceasta limpede în pilda viţei: „Eu sunt

adevărata Viță și Tatăl Meu este Vierul. Pe orice mlădiță care este în Mine și n-aduce rod, El o taie, și pe orice mlădiță care aduce rod, o curățește, ca să aducă și mai mult rod" (Ioan 15:1-2). „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce rod dacă nu rămâneți în Mine" (Ioan 15:4).

Mlădița nu are viață în ea însăși. Tot ce are vine din viță: seva, puterea, frunza și rodul. Ea nu se chinuie ca să aducă rod; ea rămâne lipită de viță, iar rodul vine din viața care curge prin ea. „Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce multă roadă, căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic" (Ioan 15:5). A rămâne în Hristos înseamnă a trăi zi de zi din El: El este singura sursă de viață, singura putere și singura înțelepciune a omului. Domnul arată și cum se rămâne în El. Mai întâi, prin Cuvântul Lui: „Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele..." (Ioan 15:7). Apoi, prin ascultarea din dragoste: „Rămâneți în dragostea Mea. Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui" (Ioan 15:9-10). Omul rămâne în Hristos când Cuvântul lui Hristos rămâne în el și când ascultă de El din dragoste, așa cum Fiul a ascultat de Tatăl.

Domnul adaugă și avertizarea: „Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă, apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc și ard" (Ioan 15:6). Mlădița tăiată nu se usucă într-o clipă. Câteva zile frunzele ei rămân verzi și pare că trăiește încă. Dar seva nu mai curge prin ea, și se usucă. Este aceeași lege ca la peștele scos din apă: cine iese din mediul vieții lui moare. Cine nu rămâne în Hristos este tăiat și aruncat afară.

Obligația: să trăim cum a trăit El. Din această unire vine și o obligație. Ioan scrie: „Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus" (1 Ioan 2:6). Ioan spune „trebuie". Mlădița aduce rodul viței ei. Cine este în Hristos și are pe Hristos în el trăiește cum a trăit Hristos, pentru că viața Lui curge prin el. Umblarea lui este umblarea lui Hristos: în ascultare de Tatăl, în dragoste, în curăție, în smerenie, în slujirea altora. Cel îmbrăcat cu Hristos (Galateni 3:27) Îl arată pe Hristos în felul în care trăiește. Mărturisirea „rămân în El" se dovedește prin umblare.

Scopul: o viaţă nouă. Cufundarea nu se opreşte la moarte. Ţinta ei este viaţa nouă: „tot aşa şi noi să trăim o viaţă nouă” (Romani 6:4). Aceasta este viaţa Duhului în om, care se vede în roada Duhului (Galateni 5:22-23). Omul cufundat în Hristos s-a îmbrăcat cu Hristos, iar ceea ce se vede pe el trebuie să fie Hristos.

Toate acestea au loc la începutul vieţii de credinţă: moartea faţă de lume, învierea în Hristos, îmbrăcarea cu Hristos, intrarea în Trupul Lui, Hristos în noi şi noi în El. Acestea sunt începutul vieţii noi, pentru toţi cei care cred. Din acea clipă, viaţa omului nu mai este în lume, ci în Hristos: „Căci voi aţi murit, şi viaţa voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3:3). Ca buretele în apă, viaţa credinciosului este învăluită de Hristos şi umplută de El.

„Un singur botez” înseamnă, aşadar, **un singur botez, în Hristos şi în Duhul, la începutul vieţii**: o singură moarte faţă de lume, o singură înviere în Hristos şi o singură intrare în Trupul Lui. După ea urmează rămânerea în El, umblarea în viaţa cea nouă, aşa cum a umblat El, şi umplerea neîncetată cu Duhul (secţiunea 14.16).

14.16. Un singur botez, umpleri repetate

Scriptura deosebeşte limpede între botezul cu Duhul Sfânt şi umplerea cu Duhul. Botezul este descris totdeauna ca un eveniment petrecut o singură dată, la început, şi comun tuturor credincioşilor: „noi toţi... am fost botezaţi” (1 Corinteni 12:13). Umplerea cu Duhul, dimpotrivă, este un proces continuu şi o experienţă care se repetă.

Putem înţelege această diferenţă printr-o imagine simplă: **un burete cufundat în apă**. În clipa în care buretele este scufundat sub apă, el este deja în întregime în elementul apei – acesta este **botezul**. Totuşi, faptul că este sub apă nu înseamnă că fiecare por al lui s-a îmbibat instantaneu şi deplin cu ea. Pentru toţi credincioşii este nevoie de un timp şi de o deschidere continuă pentru a se lăsa pătrunşi de Duhul, a ajunge plini de Duh şi a rămâne plini în umblarea de zi cu zi (de aceea ni se porunceşte: „fiţi plini de Duh”, Efeseni 5:18 – adică *lăsaţi-vă umpluţi neîncetat*).

Pe lângă această umplere zilnică şi treptată, Scriptura arată că există şi o umplere specială, dată de Dumnezeu unor credincioşi într-un anumit

moment, pentru a-Şi arăta puterea într-o lucrare precisă. De pildă, aceiaşi ucenici care „s-au umplut de Duh Sfânt" la Cincizecime (Faptele Apostolilor 2:4) sunt descrişi din nou, după un timp, într-un moment de criză şi mărturie: „toţi s-au umplut de Duhul Sfânt şi vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală" (Faptele Apostolilor 4:31).

Botezul cu Duhul Sfânt este, aşadar, lucrarea unică prin care Hristos îl aşază pe credincios în Trupul Său şi îi dă Duhul Său. Umplerea cu Duhul priveşte atât viaţa de zi cu zi a celui care a primit deja Duhul – o viaţă trăită sub stăpânirea Lui, în care „buretele" se îmbibă tot mai mult de prezenţa Sa –, cât şi echiparea cu putere pentru lucrarea pe care Dumnezeu i-o dă de făcut la un moment dat (vezi şi secţiunea 32.3).

14.17. Sinteza: ce învaţă Scriptura despre primirea Duhului şi botezul cu Duhul Sfânt

Din toate textele cercetate reies următoarele concluzii:

1. **Botezul cu Duhul Sfânt este lucrarea lui Hristos.** El este „Cel ce botează cu Duhul Sfânt" (Ioan 1:33); omul nu şi-l poate da singur.

2. **Este deosebit de lucrarea Duhului peste oameni înainte de Cincizecime.** Înainte, Duhul venea peste proroci şi era cu ucenicii, dându-le putere, călăuzire şi prorocie (Matei 10:1; Luca 1:67; Ioan 14:17). Prin botezul cu Duhul, omul este cufundat în Duhul, Duhul locuieşte în el, iar omul este născut din Dumnezeu. Aceasta a fost posibilă numai după ce Hristos a fost proslăvit (Ioan 7:39).

3. **Este împlinirea „făgăduinţei Tatălui".** „Făgăduinţa Tatălui", „botezul cu Duhul Sfânt", „coborârea Duhului", „turnarea Duhului", „darul Duhului Sfânt" şi „primirea Duhului" sunt, după Cincizecime, nume diferite pentru aceeaşi lucrare (Faptele Apostolilor 1:4-8; 2:33, 38; 10:45-47; 11:15-17).

4. **Este dat celor care cred, prin credinţă.** „Cei ce vor crede în El" (Ioan 7:39); „care am crezut în Domnul Isus Hristos" (Faptele Apostolilor 11:17); „prin auzirea credinţei" (Galateni 3:2).

5. **Are loc la începutul vieţii în Hristos.** Petru îl numeşte „la început" (Faptele Apostolilor 11:15), iar epistolele vorbesc despre el la timpul trecut,

ca despre ceva ce s-a întâmplat deja cu toţi credincioşii (1 Corinteni 12:13; Efeseni 1:13; Tit 3:5-6).

6. **Este pentru toţi cei chemaţi de Dumnezeu.** „Făgăduinţa aceasta este pentru voi... şi pentru toţi cei ce sunt departe" (Faptele Apostolilor 2:39); „noi toţi" (1 Corinteni 12:13).

7. **Scopul lui este aşezarea credinciosului în Trupul lui Hristos.** „Ca să alcătuim un singur trup" (1 Corinteni 12:13).

8. **Botezul în Hristos este botezul în Duhul: un singur botez, la începutul vieţii.** Este cufundarea în Hristos: moarte faţă de lume şi viaţă nouă. „Toţi câţi am fost botezaţi în Isus Hristos am fost botezaţi în moartea Lui" (Romani 6:3); „v-aţi îmbrăcat cu Hristos" (Galateni 3:27). Omul moare faţă de lumea veche şi învie împreună cu Hristos, ca să trăiască „o viaţă nouă" (Romani 6:4).

9. **Este unul singur şi uneşte.** „Un singur Duh..., un singur botez" (Efeseni 4:4-5); Dumnezeu „n-a făcut nicio deosebire" (Faptele Apostolilor 15:9).

10. **Darurile care urmează sunt împărţite diferit.** Toţi au fost botezaţi de un singur Duh, dar Duhul dă darurile „fiecăruia în parte cum voieşte" (1 Corinteni 12:11, 29-30).

11. **Viaţa de după el este o viaţă plină de Duhul.** Botezul se petrece o dată; umplerea cu Duhul este o poruncă pentru fiecare zi (Efeseni 5:18).

Modelul biblic este consecvent: Hristos este vestit, inima este câştigată, Cuvântul este primit cu credinţă şi cu bucurie, iar Dumnezeu dă Duhul Sfânt. Dumnezeu promite, omul crede, iar Dumnezeu împlineşte. Duhul Sfânt este darul pe care Tatăl îl dă tuturor celor care cred în Fiul Său şi Îl iubesc.

Aşezate împreună, textele duc la o concluzie simplă. Botezul cu Duhul Sfânt este lucrarea lui Hristos, făgăduită de Ioan şi de Domnul Însuşi. El este aceeaşi lucrare cu primirea Duhului Sfânt în noul legământ, privită din partea Celui care o face: omul primeşte Duhul, iar Hristos este Cel care îl botează cu Duhul. Scopul acestei lucrări este aşezarea credinciosului în Trupul lui Hristos, iar de ea au parte toţi cei născuţi din Dumnezeu. Corintenii fuseseră cu toţii botezaţi de un singur Duh, deşi nu toţi vorbeau în limbi (1 Corinteni

12:30). Vorbirea în limbi rămâne unul dintre darurile pe care Duhul le împarte „cum voieşte” (1 Corinteni 12:11).

Ţinta finală a lui Dumnezeu este formarea unor fii şi fiice care să ajungă la „înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos”. Pentru aceasta dă El Duhul Său.

Cu acest temei biblic putem privi acum la locul în care Duhul Sfânt îl aşază pe cel născut din nou: familia lui Dumnezeu, Biserica.

15. Aşezaţi în familia lui Dumnezeu: Biserica

15.1. Un nou-născut are nevoie de o familie

Am văzut încă de la început că planul lui Dumnezeu urmează o ordine: naştere, familie şi maturizare (capitolul 2). Un copil nu este născut ca să rămână singur. Odată născut, el este aşezat într-o familie care îl hrăneşte, îl ocroteşte, îl învaţă şi îl creşte. Tot astfel, cel născut din Dumnezeu nu este lăsat izolat, ci este aşezat în familia lui Dumnezeu.

Scriptura leagă această aşezare direct de lucrarea Duhului: „Noi toţi, în adevăr, am fost botezaţi de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup" (1 Corinteni 12:13). Acelaşi Duh care naşte îl introduce pe credincios în Trupul lui Hristos. Pavel le scrie efesenilor: „Aşadar, voi nu mai sunteţi nici străini, nici oaspeţi ai casei, ci sunteţi împreună-cetăţeni cu sfinţii, oameni din casa lui Dumnezeu" (Efeseni 2:19). Iar lui Timotei îi vorbeşte despre „casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul şi temelia adevărului" (1 Timotei 3:15).

15.2. Biserica din Ierusalim: viaţa noului popor

Cei trei mii din ziua Cincizecimii nu au rămas fiecare cu propria experienţă. Scriptura spune: „Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezaţi; şi în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete" (Faptele Apostolilor 2:41). Şi imediat adaugă: „Ei stăruiau în învăţătura apostolilor, în legătura frăţească, în frângerea pâinii şi în rugăciuni" (Faptele Apostolilor 2:42). Nou-născuţii au fost aşezaţi de la început sub învăţătura apostolilor şi în părtăşia fraţilor.

Tot Scriptura arată cine îi adaugă: „Şi Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiţi" (Faptele Apostolilor 2:47). Biserica nu este o organizaţie la care omul aderă prin propria hotărâre, ci familia în care Dumnezeu îi aşază pe cei pe care i-a născut.

15.3. Hrană, îngrijire şi creştere

Un nou-născut are nevoie de hrana potrivită: „Şi, ca nişte prunci născuţi de curând, să doriţi laptele duhovnicesc şi curat, pentru ca prin el să creşteţi spre mântuire" (1 Petru 2:2). Petru nu spune că naşterea este de ajuns, ci că

pruncul trebuie să crească. Iar hrana lui este Cuvântul, aceeaşi sămânţă prin care a fost născut.

Pavel descrie lucrarea sa printre tesaloniceni cu limbajul unei familii: „Dimpotrivă, ne-am arătat blânzi în mijlocul vostru, ca o doică ce-şi creşte cu drag copiii" (1 Tesaloniceni 2:7) şi „am fost pentru fiecare din voi ca un tată cu copiii lui: vă sfătuiam, vă mângâiam şi vă adeveream să vă purtaţi într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la Împărăţia şi slava Sa" (1 Tesaloniceni 2:11-12). Cei maturi îi îngrijesc pe cei mici până când Hristos ia chip în ei (Galateni 4:19). Este rânduiala pe care o vom urmări pe larg atunci când vom vorbi despre lucrarea comună a Duhului Sfânt şi a trimişilor lui Dumnezeu (capitolul 20).

În această familie, fiecare mădular primeşte şi dă: „Din El, tot trupul, bine închegat şi strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură, îşi primeşte creşterea potrivit cu lucrarea fiecărei părţi în măsura ei şi se zideşte în dragoste" (Efeseni 4:16). Creşterea nu este o lucrare izolată, ci una care are loc în Trup.

15.4. Nimeni nu creşte singur

De aceea Scriptura îndeamnă: „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste şi la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alţii, şi cu atât mai mult, cu cât vedeţi că ziua se apropie" (Evrei 10:24-25). Cel care se rupe de familia lui Dumnezeu se rupe de rânduiala prin care Dumnezeu a hotărât să-l crească.

Această familie nu este însă un scop în sine. Ea este locul în care se desfăşoară creşterea. Ţinta rămâne aceeaşi: „să creştem în toate privinţele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos" (Efeseni 4:15). Naşterea dă viaţa, Duhul locuieşte în cel născut, iar familia lui Dumnezeu este cadrul în care această viaţă creşte până la statura de om mare.

16. Cercetare personală: semnele naşterii din nou

16.1. Viaţă şi maturitate: exemplul Corintului

Un exemplu foarte grăitor îl găsim în biserica din Corint. Citind primele capitole ale epistolei, observăm că aceşti credincioşi aveau încă multe probleme. Existau între ei certuri, dezbinări şi manifestări fireşti.

Totuşi, apostolul Pavel nu le contestă naşterea spirituală. El îi numeşte fraţi. Îi numeşte sfinţi. Recunoaşte lucrarea lui Dumnezeu în ei. Problema lor nu era lipsa vieţii, ci lipsa maturităţii. Ei erau copii care trebuiau să crească. Această observaţie este extrem de importantă pentru înţelegerea naşterii din Dumnezeu.

Mulţi oameni caută dovada naşterii spirituale exclusiv în nivelul actual de maturitate. Scriptura însă ne învaţă că există o diferenţă între viaţă şi maturitate. Un nou-născut nu este un om matur, dar este viu. Un copil nu are încă puterea şi capacitatea unui adult, dar posedă aceeaşi natură umană.

În mod asemănător, cel născut din Dumnezeu poate să nu manifeste încă plinătatea caracterului lui Hristos, dar posedă deja viaţa care îl va conduce spre această maturitate. Credinciosul din Corint era firesc în multe privinţe şi avea nevoie de creştere, însă în el exista viaţa dumnezeiască. Tocmai de aceea Pavel îl mustră, îl îndeamnă şi îl cheamă la maturitate. Dacă viaţa nu ar fi existat, nu ar fi fost posibilă nici această creştere.

Pe de altă parte, există şi o altă categorie de oameni. Aceştia pot fi religioşi de zeci de ani, pot cunoaşte foarte bine Scriptura, pot ocupa poziţii de responsabilitate, pot predica altora şi pot fi apreciaţi pentru cunoştinţele lor. Totuşi, dacă inima lor nu a fost câştigată de Hristos, dacă nu există în ei dragoste pentru Persoana Lui şi atracţie faţă de glasul Lui, toate aceste lucruri nu constituie dovada naşterii din Dumnezeu. Omul poate avea multă religie şi deloc viaţă dumnezeiască. Poate vorbi despre Hristos fără să-L iubească şi poate predica despre El fără să fie atras de frumuseţea caracterului Său.

De aceea, criteriul fundamental nu este nici vechimea în credinţă şi nici lucrarea religioasă pe care o desfăşoară cineva. Întrebarea esenţială este dacă viaţa lui Dumnezeu este prezentă în acel om. Credinciosul din Corint

avea multe lipsuri, dar avea viaţă. În schimb, un om religios poate părea matur în exterior şi poate impresiona prin cunoştinţele sale, dar dacă nu iubeşte pe Hristos şi nu doreşte să-I aparţină şi să-I semene, problema lui nu este lipsa maturităţii, ci lipsa vieţii.

De aceea, dovada fundamentală a naşterii din Dumnezeu nu este că omul a ajuns deja la desăvârşire. Dovada este că în el există viaţa care îl face să răspundă lui Hristos. El iubeşte glasul Lui. Primeşte cu bucurie cuvintele Lui. Doreşte să-I placă. Doreşte să-I urmeze exemplul. Doreşte să fie asemenea Lui.

Această orientare nouă a inimii nu este produsul educaţiei religioase şi nici rezultatul unei simple decizii omeneşti. Ea este expresia vieţii dumnezeieşti care a început să lucreze în om.

16.2. Cercetare personală: au apărut aceste lucruri în viaţa ta?

Toţi aceşti paşi pot fi cercetaţi înaintea lui Dumnezeu. Nu pentru a ne compara cu alţii, ci pentru a vedea dacă viaţa Lui a început cu adevărat în noi:

- Mi-a fost prezentat Hristosul Scripturii şi L-am văzut aşa cum Îl descoperă Evanghelia, sau doar o imagine adaptată dorinţelor mele?
- A fost inima mea câştigată de frumuseţea Lui, sau m-am apropiat de Dumnezeu doar din frică ori pentru beneficiile mântuirii?
- Primesc cu bucurie glasul Lui, chiar şi atunci când cuvintele Lui îmi confruntă voia?
- Am primit Cuvântul întreg, sau îmi păstrez dreptul de a alege ce primesc şi ce resping?
- Mărturiseşte Duhul în mine că sunt copil al lui Dumnezeu şi se vede în viaţa mea o direcţie nouă, îndreptată spre Hristos?

Cel născut din Dumnezeu a primit viaţa, a primit Duhul Sfânt şi a fost aşezat în familia lui Dumnezeu. Acum începe drumul pentru care toate acestea au fost date: creşterea „până vom ajunge toţi la unirea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos” (Efeseni 4:13). Partea următoare urmăreşte cum se desfăşoară această creştere.

Partea a IV-a – Creşterea spre statura de om mare

17. Duhul care îndeamnă şi călăuzeşte

După ce am văzut în ce scop este dat Duhul Sfânt, este necesar să înţelegem corect ce înseamnă „puterea" pe care El o aduce în viaţa credinciosului. De-a lungul timpului, mulţi au asociat această putere cu manifestări spectaculoase, vindecări, minuni, experienţe neobişnuite sau stări emoţionale intense. Totuşi, atunci când analizăm întreaga mărturie a Scripturii, observăm că accentul este aşezat în altă parte.

Domnul Isus le-a spus ucenicilor: „Ci voi veţi primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi" (Faptele Apostolilor 1:8).

Această promisiune trebuie înţeleasă în armonie cu întreaga lucrare a Duhului prezentată în Scriptură. Puterea Duhului Sfânt nu este o energie impersonală care invadează omul şi îi suspendă voinţa. Nu este o stare de extaz şi nici o forţă misterioasă care îl face pe om sfânt fără participarea lui. Duhul Sfânt nu înlocuieşte responsabilitatea omului, ci îl ajută să o împlinească.

Puterea Lui se manifestă în primul rând prin luminarea minţii, cercetarea inimii, îndemnarea spre bine şi călăuzirea pe calea voii lui Dumnezeu. El îi arată omului ce este plăcut lui Dumnezeu, îl avertizează atunci când se abate, îl îndeamnă spre ceea ce este drept şi îi descoperă în permanenţă modelul lui Hristos.

Aceasta explică de ce Scriptura vorbeşte despre posibilitatea de a ne împotrivi lucrării Duhului. Apostolul Pavel scrie: „Să nu întristaţi pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu" (Efeseni 4:30), iar în alt loc: „Nu stingeţi Duhul" (1 Tesaloniceni 5:19).

Dacă lucrarea Duhului ar fi o forţă irezistibilă care controlează omul, aceste avertismente nu ar avea sens. Faptul că El poate fi întristat sau stins arată că lucrează într-o relaţie vie cu omul, iar omul rămâne responsabil de felul în care răspunde îndemnurilor Sale.

Duhul lui Dumnezeu nu obligă, ci călăuzește. Nu constrânge, ci convinge. Nu anulează voința omului, ci îi descoperă voia lui Dumnezeu și îl îndeamnă să o urmeze.

Din acest motiv, adevărata dovadă a lucrării Duhului nu este intensitatea unei experiențe emoționale, ci felul în care omul răspunde călăuzirii primite. Lucrarea Lui devine vizibilă atunci când credinciosul alege adevărul în locul minciunii, dreptatea în locul nedreptății, smerenia în locul mândriei și ascultarea în locul răzvrătirii.

Apostolul Pavel descrie această realitate astfel: „Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului" (Romani 8:1).

Observăm că accentul nu cade pe manifestări exterioare, ci pe două moduri diferite de a trăi: după îndemnurile firii sau după îndemnurile Duhului. Viața spirituală se desfășoară tocmai în această zonă a alegerii. Duhul îndeamnă într-o direcție, iar firea într-alta. Credinciosul este chemat să urmeze ceea ce îi descoperă Duhul lui Dumnezeu.

Astfel, partea Duhului și partea omului trebuie înțelese distinct. Duhul Sfânt luminează, convinge, îndeamnă și călăuzește. Omul ascultă, se supune, se leapădă de sine și umblă în direcția arătată de Dumnezeu. Confuzia dintre aceste două responsabilități a produs de multe ori așteptarea greșită că Dumnezeu va face în locul omului ceea ce Dumnezeu i-a poruncit omului să facă.

De exemplu, într-un conflict, firea îl împinge pe om spre mânie, replică aspră, răzbunare sau îndreptățire de sine. În același timp, Duhul Sfânt aduce în mintea credinciosului învățătura lui Hristos: „Nu te împotrivi răului", „iubește-ți vrăjmașii", „fii blând și smerit cu inima". El îl îndeamnă să privească la Domnul Isus și parcă îi spune: „Uite cum ar fi făcut Hristos în această situație." Dacă omul se smerește, se leapădă de sine și renunță la impulsul firii, Duhul continuă să-l călăuzească pas cu pas. Astfel, mânia este înlocuită cu îndelunga răbdare, asprimea cu blândețea, iar conflictul devine o ocazie de biruință spirituală. Nu pentru că Duhul a ascultat în locul omului, ci pentru că omul a urmat îndemnul Duhului.

Duhul Sfânt nu ascultă în locul nostru. Nu se leapădă de sine în locul nostru. Nu ia decizii morale în locul nostru. El ne arată voia lui Dumnezeu și

ne călăuzește spre împlinirea ei, însă alegerea ascultării rămâne responsabilitatea noastră.

În această lumină trebuie înțeleasă și creșterea spirituală. Maturizarea nu este rezultatul unei puteri misterioase care transformă automat caracterul omului, ci rezultatul unei umblări zilnice în care credinciosul răspunde tot mai consecvent îndemnurilor Duhului. Pe măsură ce ascultarea devine un mod de viață, caracterul lui Hristos se formează tot mai clar în el.

Așadar, puterea promisă de Dumnezeu nu este, în esență, puterea de a impresiona, de a produce experiențe extraordinare sau de a manifesta capacități neobișnuite. Ea este puterea prin care Dumnezeu călăuzește omul spre adevăr, neprihănire și ascultare. Este puterea discretă, dar profundă, prin care Duhul Sfânt lucrează continuu în conștiință, în minte și în inimă, conducând credinciosul pas cu pas pe drumul asemănării cu Hristos. Astfel se naște adevărata biruință creștină: nu prin anularea voinței omului, ci prin colaborarea dintre lucrarea Duhului Sfânt și ascultarea celui care alege să urmeze calea arătată de Dumnezeu.

În același sens trebuie înțeleasă și îndemnul apostolului Pavel: „Întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui" (Efeseni 6:10). Puterea lui Dumnezeu nu este prezentată aici ca o energie care lucrează independent de participarea credinciosului, ci prin armura spirituală pe care acesta este chemat să o ia asupra sa. Pavel nu spune că Dumnezeu îmbracă omul fără voia lui, ci: „Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu" (Efeseni 6:11). Credinciosul trebuie să aleagă adevărul, neprihănirea, Evanghelia păcii, credința și toate celelalte elemente ale acestei armuri.

Este semnificativ că dintre toate componentele armurii, una singură este numită armă ofensivă: „sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu" (Efeseni 6:17). Duhul Sfânt nu luptă în locul credinciosului, ci îi pune la dispoziție Cuvântul lui Dumnezeu, prin care poate discerne minciuna, poate respinge ispita și poate birui atacurile celui rău. Domnul Isus Însuși ne-a oferit modelul acestei lupte atunci când, ispitit de Satan în pustie, a răspuns de fiecare dată cu: „Este scris". Biruința nu a venit prin manifestări spectaculoase, ci prin ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu.

Sabia Duhului este, prin urmare, Cuvântul lui Dumnezeu folosit de Duhul Sfânt în situațiile concrete ale vieții. Cuvântul descoperă voia lui Dumnezeu

şi arată ce este bine şi ce este rău, iar Duhul Sfânt îl aduce în mintea şi în conştiinţa credinciosului atunci când acesta se confruntă cu ispite, încercări sau decizii morale. Atunci când omul este provocat să răspundă răului cu rău, Duhul Sfânt îi aduce aminte ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu şi îl îndeamnă să răspundă cu bine. Atunci când este ispitit să mintă, să înşele sau să se răzbune, Duhul îi descoperă voia lui Dumnezeu cuprinsă în Scriptură şi îl călăuzeşte pe calea ascultării. Dacă omul alege să urmeze acest îndemn, Duhul Sfânt îl conduce practic în aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu în situaţia respectivă.

Astfel, sabia Duhului nu este doar Cuvântul lui Dumnezeu cunoscut intelectual, ci Cuvântul lui Dumnezeu adus la viaţă de Duhul Sfânt, aplicat în conştiinţă şi transpus în ascultare. Biruinţa asupra lui Satan nu constă în manifestări exterioare de putere, ci în păzirea Cuvântului lui Dumnezeu sub călăuzirea Duhului Sfânt. Prin aceasta credinciosul respinge minciuna prin adevăr, răzbunarea prin iertare, ura prin dragoste şi răul prin bine, urmând exemplul Domnului Isus, care a biruit ispitele lui Satan rămânând supus Cuvântului lui Dumnezeu.

De aceea, apostolul Pavel spune: „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruie răul prin bine" (Romani 12:21). Aceasta este una dintre cele mai profunde manifestări ale puterii lui Dumnezeu în om. Firea pământească doreşte să răspundă răului cu rău, însă Duhul Sfânt îl îndeamnă să urmeze exemplul lui Hristos. Când credinciosul ascultă de acest îndemn şi foloseşte „sabia Duhului", el obţine adevărata biruinţă asupra celui rău.

În felul acesta, lucrarea Duhului Sfânt rămâne în perfectă armonie cu scopul prezentat în capitolul 2: formarea lui Hristos în om. El nu este dat pentru a înlocui ascultarea, ci pentru a o face posibilă prin îndemnare, călăuzire şi descoperirea voii lui Dumnezeu prin Cuvânt. Acesta este modul prin care Dumnezeu conduce pe ai Săi de la naşterea din nou până la maturitatea spirituală.

Tocmai de aceea, prezenţa Duhului Sfânt nu trebuie căutată în primul rând în manifestări exterioare, ci în lucrarea Sa lăuntrică de călăuzire. Dacă, într-un moment de conflict, nu există în conştiinţa noastră îndemnul spre blândeţe, iertare şi lepădare de sine, dacă nu răsună în mintea noastră învăţătura lui Hristos care spune să nu ne împotrivim răului, să iubim şi să

iertăm, atunci nu trebuie să ne înşelăm singuri crezând că suntem conduşi de Duhul Sfânt. Duhul lui Dumnezeu îl conduce întotdeauna pe om în aceeaşi direcţie în care a umblat Domnul Isus. El aminteşte cuvintele lui Hristos, descoperă voia lui Dumnezeu şi îndeamnă spre ascultare. Iar atunci când omul se smereşte şi urmează această călăuzire, caracterul lui Hristos începe să se formeze tot mai clar în viaţa sa. Acesta este semnul adevăratei lucrări a Duhului: nu doar existenţa unor experienţe spirituale, ci transformarea omului după chipul şi exemplul Domnului Isus Hristos.

18. Partea omului: lepădarea de sine, smerenia, atitudinea de rob şi frica de Domnul

18.1. Ce face ca lucrarea Duhului să înainteze?

După ce am văzut scopul Duhului Sfânt şi natura puterii Sale, rămâne o întrebare importantă: **ce anume permite acestei lucrări să înainteze în viaţa credinciosului?**

Mulţi oameni înţeleg chemarea lui Dumnezeu, cunosc adevărul Scripturii şi chiar recunosc necesitatea transformării, dar nu toţi înaintează în aceeaşi măsură pe calea maturizării spirituale. Diferenţa nu este dată de nivelul cunoştinţelor, de vechimea în credinţă sau de existenţa anumitor experienţe religioase, ci de răspunsul pe care omul îl oferă lui Dumnezeu. Dumnezeu nu forţează transformarea nimănui. El luminează, convinge, îndeamnă şi călăuzeşte, însă omul trebuie să accepte această lucrare şi să umble în lumina pe care a primit-o.

Acest răspuns nu începe însă cu un efort al voinţei, ci cu o privire. Înainte ca omul să se lepede de sine, să se smerească şi să se dea pe sine lui Dumnezeu, trebuie să fi văzut ceva care să-l atragă. Am văzut în Partea a II-a calea inimii: frumuseţea lui Hristos fascinează inima; fascinaţia trezeşte iubirea; iubirea naşte dorinţa de a fi asemenea Lui. În acest capitol urmărim felul în care această dorinţă se arată în viaţă: prin lepădare de sine, smerenie, atitudinea de rob şi frica sfântă de Domnul.

18.2. Modelul: Fiul înaintea Tatălui

Pentru a ajunge să avem caracterul lui Hristos, suntem chemaţi să privim cu atenţie la viaţa Lui pe pământ şi la felul în care S-a raportat la Tatăl. Nu privim ca simpli observatori, ci ca ucenici care, văzând şi admirând modul în care a trăit El, doresc să trăiască asemenea Lui. Contemplarea vieţii Sale nu este un exerciţiu teoretic, ci unul care aduce schimbare. Ceea ce admirăm cu adevărat ne atrage, iar ceea ce ne atrage începe treptat să ne modeleze în viaţa de zi cu zi.

Frumuseţea lui Hristos nu se evidenţiază doar în noblețea caracterului, ci şi în relaţia Sa plină de afecţiune şi supunere faţă de Tatăl. Relaţia cu Tatăl reprezintă centrul şi culmea frumuseţii Sale morale. Temelia acestei relaţii

era iubirea – o iubire curată, manifestată prin lepădare de sine, smerenie, ascultare de rob, frică sfântă şi bucuria de a împlini voia Tatălui. El Însuşi mărturiseşte: „Eu iubesc pe Tatăl şi fac aşa cum Mi-a poruncit Tatăl" (Ioan 14:31).

Aceasta este axa nevăzută a întregii Sale vieţi: iubirea ca motivaţie şi ascultarea ca expresie a iubirii. Ceea ce pentru El era bucurie trebuie să devină şi pentru noi bucurie şi, în acelaşi timp, posibilitate, pentru că aceeaşi iubire stă la temelia relaţiei noastre cu Fiul. Atunci când iubirea este izvorul, a trăi cum a trăit El nu mai este povară, ci plăcere, după cum era şi plăcerea Lui să facă voia Tatălui: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Şi Legea Ta este în fundul inimii mele" (Psalmul 40:8).

Scriptura nu ne lasă să privim această viaţă doar ca pe un exemplu frumos, ci ne cheamă să o urmăm: „Hristos a suferit pentru voi şi v-a lăsat o pildă, ca să călcaţi pe urmele Lui" (1 Petru 2:21); „Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască şi el cum a trăit Isus" (1 Ioan 2:6). În viaţa Fiului se văd patru trăsături care dau formă concretă iubirii Sale faţă de Tatăl: lepădarea de sine, smerenia, atitudinea de rob şi frica de Domnul. Ele sunt, în acelaşi timp, calea pe care sunt chemaţi să meargă fiii.

18.3. Lepădarea de sine

Prima dintre aceste trăsături – şi temelia tuturor celorlalte – este lepădarea de sine. Lepădarea de Sine a marcat întreaga viaţă a Domnului Isus. Se vede limpede în cuvintele Sale: „Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând şi tot ce face Tatăl, face şi Fiul întocmai" (Ioan 5:19). Aici este exprimată renunţarea totală la propria iniţiativă şi dependenţa completă de Tatăl – esenţa adevăratei lepădări de sine. Aceeaşi realitate este descrisă în Filipeni 2, unde se arată că El „S-a dezbrăcat pe Sine Însuşi" (Filipeni 2:7), coborând de bunăvoie din slava cerească pentru a Se identifica pe deplin cu oamenii.

Domnul Isus ne oferă nu doar exemplul lepădării de sine, ci şi chemarea clară adresată tuturor celor care vor să-I fie ucenici: „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi şi să Mă urmeze" (Luca 9:23). Aceasta este aceeaşi cale a dependenţei şi supunerii pe

care El a trăit-o față de Tatăl și pe care trebuie s-o trăim și noi, fiind frații Lui, născuți din același Tată.

Pentru om, lepădarea de sine înseamnă renunțarea la autonomia mândră și la pretinsul drept de a decide independent de Cuvântul lui Dumnezeu. Această renunțare nu ne micșorează, ci ne face disponibili pentru ca viața Lui să vină în noi. Când „eul" nu mai este centrul, Duhul Sfânt Se face lucrător și învățător înăuntrul nostru – acesta fiind semnul că am devenit fii.

18.4. Smerenia: umil și supus instrucțiunilor desăvârșite ale Domnului

A doua trăsătură, care dă formă concretă lepădării de sine, este smerenia. Smerenia Domnului Isus este una dintre cele mai luminoase frumusețe ale Lui și temelia vieții noi. El spune: „Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi: judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis" (Ioan 5:30). Vedem aici esența acestei smerenii: dependența totală și bucuroasă de Tatăl, trăind clipă de clipă în voia Lui – o supunere născută din iubire, nu din constrângere.

Această smerenie se vede în supunerea Lui deplină față de Dumnezeu: „În smerenia Lui, judecata I-a fost luată" (Faptele Apostolilor 8:33). Nu a căutat îndreptățirea din partea oamenilor, ci, „când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri și, când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător" (1 Petru 2:23). Aici strălucește adevărata smerenie: umilință înaintea lui Dumnezeu, tăcere fără amărăciune și încredere fără rezerve în hotărârea Lui. Filipeni 2 completează această imagine: „S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce" (Filipeni 2:8). Supunerea Domnului Isus nu a fost un gest ocazional, ci expresia constantă a inimii Sale iubitoare.

Pentru om, smerenia nu este o coborâre care înjosește, ci o așezare în adevăr: recunoașterea dependenței de Dumnezeu și acceptarea supunerii față de El și față de cei pe care El i-a rânduit pentru creșterea noastră. Omul smerit este umil și supus instrucțiunilor Domnului, pentru că știe că acestea sunt desăvârșite: „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor" (Psalmul 19:7). Așa cum un copil trebuie să renunțe la presupunerile lui

pentru a primi reguli reale, tot astfel nimeni nu poate modifica principiile lui Dumnezeu pentru creştere. După cum regulile aritmeticii rămân neschimbate, tot aşa legile lui Dumnezeu sunt nealterabile. Smeritul nu caută să le ajusteze după propriile dorinţe, ci se lasă condus de ele, ştiind că tocmai aceste instrucţiuni perfecte îl vor duce la asemănarea cu Hristos.

Scriptura arată limpede că această smerenie este cerută tuturor celor ce doresc să-L urmeze pe Domnul: „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriţi" (Iacov 4:6). Aceasta este o regulă spirituală neschimbătoare. Harul nu curge în inimi închise, ci în cele care se pleacă înaintea Lui, recunoscându-şi nevoia şi dependenţa – exact cum a trăit Fiul. Psalmul 25 spune acelaşi lucru: „El face pe cei smeriţi să umble în tot ce este drept. El învaţă pe cei smeriţi calea Sa" (Psalmul 25:9). Prin urmare, chemarea la smerenie nu este o cerinţă abstractă, ci invitaţia de a intra pe calea harului, a călăuzirii şi a intimităţii cu Dumnezeu. Smerenia este solul în care prind rădăcini ascultarea, blândeţea şi răbdarea – florile caracterului Domnului.

18.5. Atitudinea de rob

A treia trăsătură care luminează viaţa Domnului Isus – şi care arată până unde merge smerenia – este viaţa de rob pe care El Şi-a asumat-o din iubire. Viaţa Lui se sprijină pe această realitate: „M-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis" (Ioan 6:38). Domnul Isus a venit în lume luând de bunăvoie poziţia Robului: „S-a dezbrăcat pe Sine Însuşi şi a luat un chip de rob" (Filipeni 2:7). El nu a fost nici constrâns, nici obligat, ci a îmbrăcat robia ca expresie a dăruirii Sale desăvârşite.

Legea descria robul care, la sfârşitul anilor de slujire, putea pleca liber, dar alegea să rămână: „Dacă robul va zice: «Eu iubesc pe stăpânul meu... şi nu vreau să ies slobod», atunci stăpânul lui să-l ducă înaintea lui Dumnezeu, să-l apropie de uşă sau de stâlpul uşii şi stăpânul lui să-i găurească urechea cu o sulă, şi robul să rămână pentru totdeauna în slujba lui" (Exodul 21:5-6). Psalmul pune aceeaşi imagine în gura Celui care vine să facă voia lui Dumnezeu: „Tu nu doreşti nici jertfă, nici dar de mâncare, ci Mi-ai străpuns urechile" (Psalmul 40:6). Asemenea robului care, din dragoste pentru stăpânul său, îşi oferea viaţa pentru totdeauna, Fiul Şi-a oferit întreaga fiinţă

Tatălui. Aceasta era identitatea Lui pe pământ: Robul care trăia pentru voia Tatălui. Iar dacă aceasta a fost poziția Fiului, aceasta este și chemarea fiilor care vor să-I semene.

Eliberat de robia păcatului, credinciosul este chemat să se ofere de bunăvoie ca rob al lui Dumnezeu și al neprihănirii: „dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați" (Romani 6:13); „prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii" (Romani 6:18); „acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața veșnică" (Romani 6:22). Aceasta nu înseamnă pierderea libertății, ci descoperirea adevăratei libertăți. A te oferi rob lui Dumnezeu înseamnă a-ți pune voința, inima și umblarea sub conducerea Lui; a renunța la autonomia păcătoasă pentru ascultarea care duce la viață și sfințire. Este alegerea robului care își dă urechea la ușă: aleg de bunăvoie să aparțin unui Stăpân bun. Nu este constrângere, ci alegere; nu pierdere, ci consacrare. În limbajul Legii, robul din iubire își dă urechea să fie străpunsă; în limbajul Evangheliei, fiul își dă inima. Aici se formează caracterul stabil: credincioșia în lucrurile mici, perseverența în ascultare și curăția motivațiilor.

18.6. Frica sfântă de Domnul

A patra trăsătură, strâns unită cu robia, este frica de Domnul – atmosfera interioară a unei inimi care trăiește mereu înaintea Tatălui. Despre Mesia, profetul Isaia scrie: „Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul. Plăcerea Lui va fi frica de Domnul" (Isaia 11:2-3). Iar Epistola către Evrei spune că, în zilele vieții Sale pământești, Fiul a fost ascultat „din pricina evlaviei Lui" și că, „măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit" (Evrei 5:7-8).

Frica Domnului Isus nu era teamă, ci o venerație curată și profundă, o sensibilitate sfântă față de prezența Tatălui și voia Lui. Această frică sfântă era plăcerea Lui, nu povara Lui, căci Îi păstra inima în ascultare, Îi păzea viața de cel mai mic compromis și Îi menținea conștiința deschisă și curată înaintea Tatălui. Așa a trăit Fiul – nu cu îndrăzneala firii, ci cu delicatețea unei inimi care Îl cinstea pe Dumnezeu în fiecare pas.

Trebuie făcută aici o distincție clară. Există o frică pe care dragostea o alungă: „În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica, pentru că frica are cu ea pedeapsa" (1 Ioan 4:18). Este frica sclavului care se teme de pedeapsă, frica despre care am spus mai sus că obosește, pentru că ascultarea autentică nu este produsă de frică sau de presiune, ci de iubire. Frica de Domnul nu este această frică. Ea nu este teama de pedeapsă, ci frica pe care a avut-o Fiul Însuși: teama sfântă de a nu-L întrista pe Tatăl, de a nu încălca Cuvântul Lui, de a nu ieși de sub privirea Lui. Prima frică îl îndepărtează pe om de Dumnezeu; a doua îl ține aproape de El. Prima este opusul iubirii; a doua este forma pe care o ia iubirea înaintea unui Dumnezeu sfânt. De aceea Scriptura spune: „Frica de Domnul este curată și ține pe vecie" (Psalmul 19:9).

Pentru om, frica de Domnul este stilul de viață al celui ce trăiește conștient în prezența lui Dumnezeu. Nu este neliniște, ci venerație bucuroasă; nu apăsare, ci claritate morală. „Frica de Domnul este începutul înțelepciunii; toți cei ce o păzesc au o minte sănătoasă" (Psalmul 111:10). Este începutul înțelepciunii pentru că naște în om o atitudine care îl face capabil să vadă realitatea așa cum o vede Dumnezeu. Este primul pas în care omul încetează să fie centrul propriei existențe și Îl lasă pe Dumnezeu să fie. Din această așezare lăuntrică izvorăște discernământul: capacitatea de a deosebi binele de rău, ceea ce este plăcut lui Dumnezeu de ceea ce doar pare bun. Începutul înțelepciunii nu este acumularea de informații, ci începutul transformării caracterului – o schimbare călăuzită de Cuvântul lui Dumnezeu.

Frica de Domnul este, în esență, teama sfântă de a nu încălca Cuvântul Lui. Este dorința fermă de a rămâne sub autoritatea Scripturii, sensibilitatea la glasul Duhului și respectul profund față de tot ce a rostit Dumnezeu. De aceea Domnul spune: „Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de Cuvântul Meu" (Isaia 66:2). Asemenea oameni își așază viața nu după impulsuri, ci după Cuvântul lui Hristos. Și tot lor le este făgăduită apropierea de Dumnezeu: „Cine este omul care se teme de Domnul? Aceluia Domnul îi arată calea pe care trebuie s-o aleagă... Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El" (Psalmul 25:12,14). Această frică sfântă ne ține departe de compromis, ne dă finețea de a deosebi binele și ne păstrează aproape de Tatăl. În ea, voia lui Dumnezeu

încetează a fi un obstacol şi devine plăcerea noastră – plăcerea fiilor care îşi cunosc Tatăl, aşa cum a fost plăcerea Fiului.

18.7. Partea omului în planul lui Dumnezeu

Aşadar, transformarea caracterului nostru capătă contur concret prin patru mişcări ale inimii, toate izvorâte din iubire:

- **Lepădarea de sine** – renunţarea la autonomia mândră şi la dreptul de a decide independent de Cuvântul lui Dumnezeu.
- **Smerenia** – aşezarea în adevăr: umilinţa înaintea lui Dumnezeu şi supunerea faţă de instrucţiunile Lui desăvârşite, care ne conduc la asemănarea cu Hristos.
- **Atitudinea de rob** – dăruirea de bunăvoie a voinţei: „mă pun sub domnia Lui".
- **Frica de Domnul** – viaţa trăită conştient înaintea lui Dumnezeu, cu teama sfântă de a nu încălca Cuvântul Lui, care devine plăcere, nu povară.

Acestea nu sunt merite prin care omul ar câştiga lucrarea lui Dumnezeu şi nici o încercare de a se transforma singur. Am văzut că Duhul Sfânt nu înlocuieşte responsabilitatea omului, ci îl ajută să o împlinească. Dumnezeu cheamă, naşte din nou, luminează şi călăuzeşte; omul răspunde prin iubire, iar iubirea se arată prin lepădare de sine, smerenie, robie de bunăvoie şi frică sfântă. Aceasta este partea omului în planul lui Dumnezeu.

Această parte se trăieşte zi de zi. Fiecare adevăr înţeles cere un răspuns. Fiecare lumină primită cere o alegere. Fiecare îndemn al Duhului solicită o reacţie. Pe măsură ce omul răspunde, capacitatea lui de a înţelege voia lui Dumnezeu se dezvoltă şi mai mult. În schimb, refuzul repetat produce împietrire. Atunci când omul refuză ceea ce Dumnezeu îi arată, sensibilitatea spirituală începe să scadă – nu pentru că Dumnezeu încetează să vorbească, ci pentru că omul devine tot mai puţin receptiv la ceea ce aude. Din acest motiv, progresul spiritual nu este determinat în primul rând de cantitatea de informaţie acumulată, ci de măsura în care adevărul cunoscut este pus în practică.

Astfel se explică de ce doi oameni pot auzi aceleaşi adevăruri şi pot participa la aceleaşi activităţi spirituale, dar să ajungă la rezultate foarte

diferite. Unul răspunde îndemnurilor Duhului şi înaintează, iar celălalt amână, negociază sau respinge ceea ce a înţeles. Diferenţa nu constă în ceea ce au auzit, ci în ceea ce au făcut cu ceea ce au auzit.

În felul acesta, „obligativitatea" din 1 Ioan 2:6 se arată ca mecanism al iubirii: ea ne scoate din comoditate şi ne aşază pe calea formării. Când ne lepădăm de sine, începe adevărata şcoală; când ne supunem Lui, învăţăm cu adevărat să ne zidim caracterul după al Său; când ne oferim ca robi, se fixează loialitatea; când umblăm în frica Domnului, se curăţă privirea lăuntrică. La capătul acestor paşi, repetaţi zi de zi, nu stă epuizarea, ci asemănarea. Nu mimăm gesturile Lui, ci ne facem părtaşi firii Lui, lucrată în noi de Duhul, prin Cuvânt şi ascultare.

Adevărata noutate a vieţii creştine nu este un decor pios, ci inima transformată. A trăi „cum a trăit El" nu înseamnă a bifa reguli, ci a fi plămădiţi după chipul Lui, până când intenţiile, reflexele, alegerile, felul de a iubi şi de a suferi poartă amprenta lui Hristos. Iar când această lucrare prinde contur, se vede nobleţea cerului trăită pe pământ: o viaţă simplă, curată, fără ostentaţie, dar plină de Hristos.

Prin toate acestea devine limpede că versetul din 1 Ioan 2:6 nu exprimă doar o sugestie spirituală, ci legea fundamentală a vieţii creştine: viaţa în Hristos nu începe decât acolo unde omul, fascinat de viaţa lui Hristos, se angajează să trăiască aşa cum a trăit El. Nu doar credinţa în El aprinde viaţa, ci umblarea pe urmele Lui; nu doar admiraţia faţă de frumuseţea caracterului Său pune începutul naşterii din nou, ci primirea modului Lui de viaţă – lepădarea de sine, smerenia liniştită, oferirea ca rob, frica sfântă şi ascultarea. Dacă nu călcăm pe urmele Lui, nu rămânem în El; iar dacă nu rămânem în El, nu se poate vorbi de viaţă. Adevărata viaţă începe în clipa în care inima spune: „Vreau să trăiesc cum a trăit Domnul Isus, fiindcă iubesc felul în care El a trăit."

Astfel, factorul care declanşează şi menţine înaintarea în viaţa spirituală nu este frica de iad, oportunismul, sau căutarea unei experienţe aparte, ci iubirea pentru Hristos, trezită de frumuseţea Lui şi arătată prin lepădare de sine, smerenie, robie de bunăvoie şi frică sfântă. Acolo unde există această dispoziţie a inimii, lucrarea Duhului Sfânt găseşte terenul în care poate rodi şi poate conduce credinciosul spre maturitatea pentru care a fost chemat.

Aici începe lucrarea Duhului: iubirea care se naşte în inimă faţă de caracterul lui Hristos şi faţă de felul în care El a trăit în relaţia cu Tatăl creează spaţiul în care Duhul poate lucra. Acolo unde există iubire, Duhul găseşte loc să transforme; unde există atracţie sinceră, acolo există şi puterea de a deveni asemenea Lui. Privirea îndreptată spre Hristos aprinde viaţa lăuntrică; iubirea deschide inima; iar Duhul modelează, transformă şi schimbă totul „din slavă în slavă".

19. Transformarea din slavă în slavă

Dacă în capitolele anterioare am urmărit chemarea lui Dumnezeu, naşterea din Dumnezeu, primirea Duhului Sfânt, puterea Lui care îndeamnă şi călăuzeşte, iubirea trezită de frumuseţea lui Hristos şi partea omului – lepădarea de sine, smerenia, robia din iubire şi frica de Domnul –, ajungem acum la esenţa lucrării pe care Duhul Sfânt o desfăşoară în viaţa credinciosului: transformarea lăuntrică după chipul lui Hristos.

Apostolul Pavel descrie această lucrare printr-o imagine deosebit de profundă:

„Noi toţi privim cu faţa descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului şi suntem schimbaţi în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului" (2 Corinteni 3:18).

Acest verset descoperă nu doar faptul transformării, ci şi modul în care ea se realizează. Credinciosul nu este chemat să se transforme singur şi nici să-şi construiască prin efort propriu un caracter asemănător cu al lui Hristos. Transformarea este lucrarea Duhului Sfânt, care foloseşte contemplarea lui Hristos pentru a modela viaţa celui credincios.

Imaginea este aceea a unei oglinzi. În Hristos vedem modelul desăvârşit al omului pe care Dumnezeu l-a avut în vedere de la început. Privind la El descoperim nu doar frumuseţea caracterului Său, ci şi diferenţele dintre ceea ce suntem şi ceea ce trebuie să devenim. Astfel, fiecare adevăr pe care îl înţelegem despre Hristos devine o nouă ocazie pentru Duhul Sfânt de a lucra în noi.

Această transformare este progresivă. Pavel spune că ea are loc „din slavă în slavă". Dumnezeu nu schimbă întreaga fiinţă într-o singură clipă, ci conduce credinciosul printr-un proces continuu de creştere şi maturizare. Aşa cum un copil nu devine adult într-o zi, tot astfel caracterul lui Hristos se formează treptat.

De aceea, credinciosul nu trebuie să fie descurajat atunci când observă că mai există domenii în care are nevoie de schimbare. Faptul că transformarea este progresivă nu reprezintă un semn al eşecului, ci dovada că Dumnezeu lucrează într-o ordine stabilită de El. Important nu este cât de

departe a ajuns omul în comparaţie cu alţii, ci dacă înaintează în direcţia arătată de Dumnezeu.

În acelaşi timp, această creştere nu are o ţintă neclară. Scopul nu este să devenim mai religioşi, mai activi sau mai apreciaţi de oameni, ci să fim transformaţi „în acelaşi chip al Lui". Modelul nu este un lider spiritual, o tradiţie religioasă sau o cultură confesională, ci Hristos Însuşi.

Pe măsură ce credinciosul Îl cunoaşte mai bine pe Hristos prin Scriptură, începe să admire ceea ce admiră Hristos, să iubească ceea ce iubeşte Hristos şi să respingă ceea ce Hristos respinge. Astfel, transformarea nu se produce prin constrângere exterioară, ci prin schimbarea treptată a inimii şi a valorilor lăuntrice.

În acest proces, Duhul Sfânt lucrează asemenea unui sculptor care îndepărtează treptat tot ceea ce nu aparţine imaginii finale. El descoperă mândria, egoismul, neiertarea, iubirea de lume sau alte trăsături care nu sunt compatibile cu caracterul lui Hristos. Nu pentru a condamna, ci pentru a transforma.

Credinciosul este chemat să coopereze cu această lucrare prin sinceritate şi ascultare. Ori de câte ori Dumnezeu descoperă o zonă care trebuie schimbată, omul poate fie să accepte lumina primită, fie să se împotrivească ei. Transformarea înaintează acolo unde adevărul este primit şi aplicat.

În felul acesta, viaţa creştină devine un proces continuu de apropiere de modelul divin. Cu cât omul umblă mai mult cu Dumnezeu, cu atât caracterul lui Hristos devine mai vizibil în vorbire, în atitudine, în relaţiile cu ceilalţi şi în modul de a privi viaţa.

Aceasta este adevărata dovadă a maturizării spirituale. Nu acumularea de informaţii religioase, nu vechimea în credinţă şi nici existenţa unor experienţe deosebite, ci creşterea asemănării cu Hristos. Omul matur spiritual este omul în care gândirea, valorile şi reacţiile lui Hristos devin tot mai evidente.

Transformarea urmărită de Dumnezeu nu se limitează la corectarea unor comportamente exterioare. Ea pătrunde în profunzimea fiinţei, acolo

unde se formează motivațiile, dorințele și alegerile. Dumnezeu nu dorește doar fapte diferite, ci o inimă diferită.

De aceea, lucrarea Duhului Sfânt reprezintă centrul întregului proces de restaurare început de Dumnezeu. El a produs viața nouă la nașterea din Dumnezeu, El călăuzește credinciosul pe calea ascultării, iar acum El continuă să modeleze caracterul până când chipul lui Hristos devine tot mai clar.

Astfel se împlinește scopul pentru care omul a fost chemat încă de la început. Nu doar să fie iertat, nu doar să cunoască adevărul, ci să fie transformat după chipul Fiului lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea cea mai profundă a Duhului Sfânt și ținta spre care converge întregul plan al lui Dumnezeu pentru viața credinciosului.

20. Lucrarea comună a Duhului Sfânt şi a trimişilor lui Dumnezeu

Pentru atingerea acestui scop, Dumnezeu nu lucrează doar în mod lăuntric în inima credinciosului, prin îndemnurile şi călăuzirea Duhului Sfânt. La începutul umblării sale cu Dumnezeu, omul nu are încă maturitatea şi discernământul necesare pentru a deosebi întotdeauna glasul Duhului Sfânt de alte glasuri, cu atât mai mult cu cât Satan însuşi „se preface într-un înger de lumină" (2 Corinteni 11:14). De aceea, în înţelepciunea Sa, Dumnezeu a prevăzut pentru Biserică nu numai lucrarea tainică a Duhului în inimile credincioşilor, ci şi mijloace exterioare de ajutor, călăuzire şi protecţie. El a aşezat slujitori pentru creşterea şi îndrumarea sfinţilor şi a dat diferite manifestări şi lucrări ale Duhului pentru zidirea, întărirea şi păzirea Bisericii în adevăr.

Acestea nu au fost rânduite ca un scop în sine, ci ca instrumente prin care Dumnezeu lucrează la zidirea Trupului lui Hristos şi la maturizarea credincioşilor. Pentru a le înţelege corect rolul, trebuie să le privim prin prisma scopului pe care l-am văzut deja: formarea lui Hristos în credincioşi şi zidirea Bisericii Sale. Numai după ce înţelegem această ţintă putem înţelege şi locul darurilor în planul lui Dumnezeu.

Pentru a înţelege darurile Duhului Sfânt, trebuie să pornim de la planul lui Dumnezeu, nu de la daruri (capitolul 4).

Pentru a cerceta acest subiect cu ordine, vom urma firul pe care îl urmează şi Scriptura. Vom vedea mai întâi cum lucrează Dumnezeu la zidirea Bisericii prin Duhul Sfânt, împreună cu oamenii pe care El îi trimite, de la apostoli până la păstori şi învăţători (în acest capitol). Pe acest temei vom privi la darurile Duhului: locul lor în planul lui Dumnezeu, importanţa lor şi scopul pentru care au fost date (capitolul 21). Vom privi apoi biserica din Corint, care „nu ducea lipsă de niciun fel de dar" într-o perioadă în care părintele ei duhovnicesc nu se afla în mijlocul ei (capitolul 22), şi dezordinea care a apărut atunci când pruncii în Hristos au folosit greşit aceste daruri, mai ales vorbirea în limbi (capitolul 23). Urmează locul vorbirii în limbi şi al tălmăcirii în rânduiala lui Dumnezeu (capitolul 24) şi, în final, ce rămâne valabil astăzi din semnele şi darurile primului secol (capitolul 25).

Învăţăturile străine de Scriptură care au apărut din înţelegerea greşită a acestor adevăruri sunt analizate separat, în Partea a VI-a.

20.1. „Împreună lucrători cu Dumnezeu" (1 Corinteni 3)

Pentru a înţelege corect locul darurilor duhovniceşti, trebuie mai întâi să înţelegem rânduiala pe care Dumnezeu a stabilit-o pentru zidirea Bisericii. Dumnezeu nu lucrează prin manifestări izolate, independente sau lipsite de ordine, ci printr-un plan bine definit, având ca scop formarea lui Hristos în credincioşi şi aducerea lor la maturitate spirituală.

În 1 Corinteni 3, Pavel descrie această lucrare cu două imagini: ogorul şi clădirea. „Cine este Pavel? Şi cine este Apolo? Nişte slujitori ai lui Dumnezeu prin care aţi crezut; şi fiecare, după puterea dată lui de Domnul. Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească" (1 Corinteni 3:5-6). Apoi adaugă: „Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteţi ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu" (1 Corinteni 3:9).

Această afirmaţie este extrem de importantă, deoarece mută atenţia de la lucrător la Proprietar. Corintenii nu erau ogorul lui Pavel, ci ogorul lui Dumnezeu. Nu erau clădirea lui Pavel, ci clădirea lui Dumnezeu. Pavel era un lucrător folosit pentru o perioadă de timp în ogorul lui Dumnezeu şi pe şantierul lui Dumnezeu. De aceea spune: „aşa că nici cel ce sădeşte, nici cel ce udă nu sunt nimic, ci Dumnezeu, care face să crească" (1 Corinteni 3:7).

Observăm astfel că zidirea Bisericii nu este lucrarea Duhului Sfânt separat de oameni şi nici lucrarea oamenilor separat de Duhul Sfânt, ci o lucrare comună. Dumnezeu trimite oameni care sădesc, udă, pun temelia şi zidesc, iar Duhul Sfânt este Cel care dă viaţă, face să crească şi duce lucrarea mai departe. Domnul Isus a spus: „Eu voi zidi Biserica Mea." El nu a delegat această responsabilitate în mod absolut unor oameni, ci a rămas El Însuşi Marele Ziditor. Oamenii trimişi de El sunt „împreună lucrători" cu Dumnezeu; Duhul Sfânt, trimis de Tatăl şi de Fiul, continuă lucrarea Marelui Ziditor.

20.2. Temelia apostolică: „întâi apostoli"

În aceeaşi lucrare, Pavel îşi descrie rolul astfel: „După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, eu, ca un meşter-zidar înţelept, am pus temelia, şi un altul clădeşte deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădeşte

deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, şi care este Isus Hristos" (1 Corinteni 3:10-11).

Observăm că apostolul nu descrie lucrarea sa ca fiind una secundară sau opţională, ci ca lucrarea prin care este pusă temelia. Fără temelie nu poate exista zidire. O casă fără temelie este imposibilă. În acelaşi fel, o biserică fără temelia pusă de un om trimis de Dumnezeu îşi pierde însăşi explicaţia existenţei sale ca Trup al lui Hristos.

Aceeaşi ordine apare în toate textele în care Pavel vorbeşte despre slujbele din Biserică. În Efeseni 4:11-13, el arată că Dumnezeu a dat Bisericii apostoli, proroci, evanghelişti, păstori şi învăţători „pentru desăvârşirea sfinţilor", până când toţi vor ajunge „la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos". În 1 Corinteni 12:28 scrie: „Şi Dumnezeu a rânduit în Biserică întâi apostoli, al doilea proroci, al treilea învăţători; apoi pe cei ce au darul minunilor, apoi pe cei ce au darurile vindecărilor, ajutorărilor, cârmuirilor şi vorbirii în felurite limbi." Iar în Efeseni 2:20 Biserica este descrisă ca fiind zidită pe temelia apostolilor.

Faptul că apostolul este aşezat primul în rânduiala lui Dumnezeu nu este o întâmplare. Prima slujbă prin care începe zidirea unei biserici este slujba apostolică. Înainte de a exista păstori, învăţători sau alte lucrări locale, trebuie să existe cineva trimis de Dumnezeu care să vestească Evanghelia, să facă ucenici şi să pună temelia pe care va fi zidită comunitatea. Pavel insistă asupra acestui „întâi apostoli" nu pentru a le acorda apostolilor o poziţie de onoare, ci pentru că fără punerea temeliei nu poate exista zidirea sănătoasă a Trupului lui Hristos. Observăm că Dumnezeu începe cu apostolii şi abia apoi vorbeşte despre daruri. Aceasta nu este o simplă enumerare, ci descoperă ordinea divină a zidirii Bisericii: mai întâi este temelia, apoi creşterea pe temelie; mai întâi sunt cei trimişi să planteze, să înveţe şi să păzească adevărul, apoi sunt darurile care contribuie la zidirea trupului. Toate celelalte slujbe şi toate celelalte daruri îşi găsesc locul numai după ce această temelie a fost pusă.

Dacă vrăjmaşul doreşte să nu se zidească o clădire, el nu începe cu acoperişul, ci cu fundaţia. Dacă temelia este ignorată, ascunsă sau înlăturată din conştiinţa Bisericii, întreaga zidire devine vulnerabilă. După cum spunea Pavel: „ca un meşter-zidar înţelept, am pus temelia" (1 Corinteni 3:10). Când

până și ideea unei lucrări care pune temelii este privită cu suspiciune doar pentru că poartă numele pe care i-l dă Scriptura, atenția se mută inevitabil de la rânduiala stabilită de Dumnezeu la forme de zidire care nu mai înțeleg rolul temeliei.

20.3. Cine este apostolul

Pentru a evita o neînțelegere frecventă, trebuie clarificat ce este un apostol. Cuvântul „apostol" înseamnă simplu „trimis". Apostolul este un om ajuns la o anumită maturitate, trimis de Dumnezeu să vestească Evanghelia, să facă ucenici, să întemeieze trupul lui Hristos și să pună temelia învățăturii lui Hristos într-un loc unde aceasta nu exista mai înainte.

O biserică nu apare singură și nici nu se naște din structuri administrative sau din manifestări spirituale spontane. Ea își are începutul în lucrarea lui Dumnezeu prin oameni trimiși de El. Apostolul pune temelia lui Hristos, transmite învățătura primită de la Domnul, naște prin Evanghelie și formează primii ucenici. Despre această lucrare Pavel scrie: „Căci chiar dacă ați avea zece mii de învățători în Hristos, totuși n-aveți mai mulți părinți; pentru că eu v-am născut în Hristos Isus, prin Evanghelie" (1 Corinteni 4:15).

Pavel nu se prezintă aici ca un simplu predicator care a trecut prin cetate și a ținut câteva predici, ci ca un părinte duhovnicesc prin care Dumnezeu a dat naștere unei comunități noi. El a adus Evanghelia, a pus temelia lui Hristos, a format primii ucenici și a vegheat asupra creșterii lor spirituale. Fără această lucrare de naștere și zidire nu poate exista o biserică în sens biblic al cuvântului, deoarece orice zidire trebuie să aibă mai întâi o temelie, iar orice familie duhovnicească trebuie să aibă un părinte care să nască prin Evanghelie pe cei ce vor deveni mădulare ale Trupului lui Hristos.

Apostolii din primul secol au avut un rol unic în transmiterea revelației Noului Testament și în punerea temeliei inițiale a Bisericii. Însă faptul că temelia revelației a fost pusă nu înseamnă că Dumnezeu a încetat să mai trimită oameni pentru vestirea Evangheliei, formarea de ucenici și întemeierea de biserici. Dacă am susține că, după moartea apostolilor, nu mai există oameni trimiși de Dumnezeu pentru această lucrare, atunci ar trebui să concluzionăm că însăși porunca Domnului Isus din Matei 28:19-20 și-a încetat valabilitatea odată cu moartea celor doisprezece și a lui Pavel.

Dar Domnul a spus: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile." Această însărcinare nu a fost limitată la primul secol, deoarece toate neamurile nu au fost ucenicizate atunci. Ea rămâne valabilă până la revenirea lui Hristos. Din acest motiv, Dumnezeu continuă să trimită lucrători care vestesc Evanghelia, fac ucenici și întemeiază biserici. Ori de câte ori o comunitate nouă ia naștere prin propovăduirea Evangheliei și este zidită pe temelia lui Hristos, vedem aceeași lucrare de întemeiere pe care Scriptura o asociază cu slujba apostolică.

Nu este greu de observat că una dintre cele mai mari pierderi ale creștinismului modern este dispariția aproape completă a înțelegerii acestei lucrări. Deși Scriptura așază apostolul ca fiind „primul" în rânduiala slujirilor din Biserică, în multe locuri lucrarea apostolică a fost împinsă în afara vieții practice a bisericii și redusă la ceva ce ar fi aparținut exclusiv primului secol.

În felul acesta, atenția s-a mutat de la temelie la ceea ce se construiește pe temelie. Mai mult decât atât, astăzi este contestată însăși existența unei lucrări apostolice autentice. Mulți acceptă existența bisericilor, a organizațiilor și a structurilor religioase, dar resping tocmai lucrarea prin care Dumnezeu întemeiază și zidește Biserica Sa.

Rezultatul este că, în locul temeliei puse de Hristos prin apostoli, au apărut adesea temelii puse de oameni. Tradițiile omenești, sistemele religioase, ambițiile personale, autoritatea instituțională sau modelele împrumutate din lume au luat locul lucrării Duhului Sfânt. Deși poartă numele de biserică, multe dintre aceste construcții nu reflectă modelul văzut în Noul Testament, deoarece nu sunt zidite pe temelia apostolilor și profeților, având ca piatră din capul unghiului pe Isus Hristos (Efeseni 2:20).

Acolo unde temelia este schimbată, întreaga construcție este afectată. De aceea problema nu este doar absența apostolilor, ci faptul că în locul temeliei lui Hristos s-au ridicat alte temelii. Scriptura avertizează că „nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos" (1 Corinteni 3:11). Ori de câte ori oamenii înlocuiesc această temelie cu propriile lor sisteme, ei nu mai zidesc lucrarea lui Dumnezeu, ci propriile lor construcții religioase.

Paradoxal, mulți acceptă lucrarea, dar resping numele pe care Scriptura i-l dă. Nu este o problemă dacă cineva spune că merge într-o localitate unde

nu există o biserică, vestește Evanghelia, face ucenici, formează o adunare și pune bazele unei lucrări noi. O asemenea activitate este considerată legitimă și necesară. Însă dacă aceeași activitate este identificată cu lucrarea apostolică descrisă în Noul Testament, reacția multora se schimbă imediat. A spune astăzi că ai împlinit o lucrare apostolică este adesea privit ca o pretenție exagerată sau chiar ca o formă de mândrie spirituală. Astfel, lucrarea este acceptată, dar denumirea ei biblică este respinsă.

Această schimbare nu este lipsită de consecințe. În modelul Noului Testament, mai întâi apare omul trimis de Dumnezeu, apoi apare biserica, iar după aceea sunt rânduiți prezbiteri și alte slujiri pentru îngrijirea turmei. În multe contexte moderne, ordinea este inversată: accentul cade pe structuri, comitete, organizații și centre de coordonare, iar lucrarea celui care pune temelia devine aproape invizibilă. În loc ca atenția să fie îndreptată spre cel trimis de Dumnezeu pentru nașterea unei lucrări noi, ea este mutată spre mecanismele care administrează lucrarea după ce aceasta există deja.

Dacă vrăjmașul dorește să lovească în zidire, nu începe cu acoperișul, ci cu fundația. De aceea, una dintre cele mai eficiente strategii a fost mutarea atenției de la lucrarea care pune temelia la structurile care funcționează pe temelia deja pusă. Când apostolia este împinsă în trecut, iar rolul celui trimis de Dumnezeu este înlocuit în conștiința oamenilor cu modele exclusiv administrative, biserica ajunge să vorbească mult despre organizare și foarte puțin despre nașterea spirituală a unei lucrări. Se acceptă existența clădirii, dar se uită de temelie; se acceptă rezultatul, dar se pierde din vedere lucrarea prin care Dumnezeu a adus acel rezultat la existență.

Tocmai de aceea este necesar să redescoperim locul pe care Scriptura îl acordă apostolului în rânduiala Bisericii. Nu pentru a înălța oameni, ci pentru a recunoaște felul în care Dumnezeu a ales să înceapă zidirea casei Sale. Orice zidire sănătoasă începe cu o temelie sănătoasă, iar în planul lui Dumnezeu cel trimis să pună această temelie apare înaintea celor chemați să zidească mai departe pe ea.

20.4. Slujbele date Bisericii: de la apostoli la păstori și învățători

Apostolul nu lucrează singur. „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru

desăvârşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos" (Efeseni 4:11-12). Fiecare dintre aceste slujbe are locul ei în aceeaşi lucrare de zidire:

- Apostolii pun temelia lucrării, aşa cum am văzut mai sus (secţiunile 20.2–7.3).
- Prorocii întăresc şi confirmă lucrarea lui Dumnezeu.
- Evangheliştii predică Evanghelia.
- Păstorii şi învăţătorii hrănesc şi maturizează turma.

Atunci când lucrarea se aşază într-un loc, Dumnezeu lucrează mai întâi prin cei care pun temelia şi nasc bisericile prin Evanghelie. Însă atunci când părintele duhovnicesc nu mai poate fi prezent în mijlocul familiei pe care a născut-o, sunt rânduiţi îngrijitori care să vegheze asupra ei şi să continue lucrarea începută. Pavel a procedat astfel în bisericile pe care le-a întemeiat, trimiţând lucrători credincioşi precum Tit şi Timotei pentru a întări credincioşii, a pune prezbiteri în rânduială şi a veghea asupra turmei. De asemenea, este scris că Duhul Sfânt a rânduit prezbiteri pentru supravegherea şi păstorirea bisericii din Efes (secţiunea 20.6). Toţi aceşti slujitori sunt „împreună lucrători cu Dumnezeu": ei sădesc, udă, pun temelia, zidesc, hrănesc şi păstoresc, dar Dumnezeu este Cel care face să crească.

20.5. Ţinta comună: „orice om desăvârşit în Hristos Isus"

Lucrarea apostolului nu se opreşte la începutul unei biserici. Pavel explică scopul chemării sale astfel: „Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi... Pe El Îl propovăduim noi şi sfătuim pe orice om şi învăţăm pe orice om în toată înţelepciunea, ca să înfăţişăm pe orice om desăvârşit în Hristos Isus" (Coloseni 1:25-28).

Aşadar, apostolul nu este trimis doar să înceapă o lucrare, ci să conducă oamenii spre desăvârşirea în Hristos. Acesta este exact scopul pentru care Dumnezeu a rânduit slujbele în Biserică: „pentru desăvârşirea sfinţilor... până vom ajunge toţi la unirea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos" (Efeseni 4:12-13). Iar aceasta este şi ţinta lucrării Duhului Sfânt, pe care am urmărit-o în capitolele 17–19: formarea lui Hristos în credincios şi transformarea lui „din slavă în slavă" (2 Corinteni 3:18).

Aici se vede armonia întregii lucrări. Apostolul propovăduieşte, sfătuieşte şi învaţă „ca să înfăţişeze pe orice om desăvârşit în Hristos”; Duhul Sfânt luminează, convinge, călăuzeşte şi transformă pentru ca Hristos să ia chip în credincios; slujitorii şi darurile sunt date „pentru desăvârşirea sfinţilor”. Nu sunt trei lucrări diferite, ci una singură: aducerea fiilor lui Dumnezeu la maturitate. Scopul principal nu este existenţa darurilor sau a manifestărilor spirituale în sine, ci maturizarea credincioşilor. Slujbele sunt primul instrument prin care Dumnezeu lucrează această maturizare, iar darurile sunt instrumente suplimentare prin care această lucrare este susţinută.

Ordinea zidirii este, aşadar, clară:

- Hristos este Capul Bisericii.
- Apostolii sunt trimişi să vestească Evanghelia, să facă ucenici şi să pună temelia unei lucrări noi.
- Apoi sunt păstorii, prorocii, învăţătorii, prin care credincioşii cresc până la maturitatea deplină în Hristos.
- Duhul Sfânt luminează, convinge, călăuzeşte şi transformă pentru ca Hristos să ia chip în credincios.

Abia după prezentarea acestei rânduieli Pavel începe să vorbească despre diversitatea darurilor. Acestea nu sunt fundamentul Bisericii şi nici instrumentele prin care Dumnezeu stabileşte autoritatea spirituală, ci mijloace prin care Trupul este ajutat să crească.

20.6. Rânduiala creşterii: cel matur îl formează pe cel imatur

În Noul Testament, Biserica nu este prezentată ca o organizaţie religioasă, o instituţie sau o simplă adunare de credincioşi, ci ca o familie duhovnicească. În această familie există părinţi, tineri şi prunci. Există oameni care nasc prin Evanghelie, oameni care cresc şi se maturizează şi oameni care au nevoie de îndrumare până ajung la statura deplină a lui Hristos.

Ordinea normală a creşterii este ca cel matur să-l înveţe pe cel imatur. Autorul Epistolei către Evrei arată că există un timp în care credincioşii ar trebui să ajungă ei înşişi învăţători, însă observă că mulţi aveau încă nevoie să fie învăţaţi „cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu” (Evrei

5:12). După cum un copil are nevoie să fie îndrumat de părintele său, nu părintele de copil, tot astfel un credincios aflat la începutul vieții spirituale are nevoie de călăuzirea celor maturi până când ajunge el însuși la maturitate.

De aceea, atunci când apostolul se află încă în mijlocul bisericii pe care Dumnezeu l-a trimis să o zidească, autoritatea învățăturii și a călăuzirii spirituale rămâne la el. Exact aceasta a fost situația lui Pavel în bisericile pe care le-a întemeiat. El îi numea pe credincioși copiii săi în credință, deoarece prin Evanghelie îi născuse pentru Hristos. Pavel primise Evanghelia prin descoperirea lui Isus Hristos și fusese trimis de Dumnezeu tocmai pentru a o face cunoscută bisericilor. De aceea, atunci când era prezent și învăța adunarea, mesajul lui Dumnezeu era deja comunicat în mod direct, clar și inteligibil. În acest sens, prezența unui „Pavel" reprezenta deja o expresie a călăuzirii lui Dumnezeu pentru adunare.

Acest principiu poate fi observat clar în lucrarea lui Pavel la Efes. El a rămas acolo ani de zile în mijlocul credincioșilor, i-a învățat, i-a păstorit și le-a vestit întregul plan al lui Dumnezeu. După aceea, Duhul Sfânt a rânduit prezbiteri pentru supravegherea și continuarea lucrării. Modelul prezentat de Scriptură nu este dependența permanentă de intervenții extraordinare, ci creșterea credincioșilor prin învățătura sănătoasă și prin slujitorii puși de Dumnezeu în Biserică. Dumnezeu nu lasă niciodată Biserica fără călăuzire: atunci când există apostoli, evangheliști, păstori, învățători și prezbiteri maturi, El îi folosește pentru hrănirea și creșterea bisericii.

În această perioadă de creștere și formare, Dumnezeu poate împărți diferite daruri necesare zidirii trupului, însă acestea nu sunt acordate pentru a răsturna ordinea deja stabilită. Ar fi contradictoriu ca niște credincioși aflați încă la stadiul de „prunci în Hristos" să devină, prin vorbirea în limbi și tălmăcire, principala sursă de corectare și îndrumare pentru apostolul care i-a născut prin Evanghelie și i-a învățat adevărul lui Dumnezeu. Desigur, Dumnezeu poate vorbi și poate folosi pe oricine dorește. Aceasta nu înseamnă însă răsturnarea rânduielii pe care El Însuși a stabilit-o în Biserică. Darurile au fost date pentru zidire, nu pentru inversarea raportului dintre cei maturi (părinți) și cei imaturi (prunci). Dacă un apostol precum Pavel ar fi trebuit să depindă permanent de mesaje venite prin credincioși încă

neformați, atunci însăși lucrarea de zidire pe care Dumnezeu o încredinţase apostolilor, păstorilor şi învăţătorilor şi-ar fi pierdut rostul.

Prin urmare, lucrarea Duhului Sfânt şi lucrarea celor trimişi de Dumnezeu nu sunt în concurenţă, ci în armonie. Aceeaşi ţintă, „orice om desăvârşit în Hristos Isus", este urmărită de apostolul care învaţă şi de Duhul care transformă. Darurile completează această lucrare, dar nu o înlocuiesc. Scopul nu este ca pruncul să rămână permanent dependent de intervenţii extraordinare şi nici să devină autoritatea celui care l-a crescut spiritual, ci să ajungă la aceeaşi maturitate spre care este chemat întregul Trup al lui Hristos, capabil să facă „orice gând rob ascultării de Hristos" (2 Corinteni 10:5) şi să contribuie, la rândul lui, la zidirea altora.

21. Darurile Duhului: locul, importanţa şi scopul lor

Pe fundalul lucrării comune a Duhului şi a trimişilor lui Dumnezeu, putem acum privi la darurile Duhului: locul lor în planul lui Dumnezeu, importanţa lor şi scopul pentru care au fost date.

21.1. Locul darurilor: mijloace, nu scop

Pentru a înţelege corect rolul darurilor spirituale, este necesar să le privim în lumina scopului pentru care au fost oferite. Dumnezeu nu le-a dat ca scop în sine, ci ca mijloace prin care lucrează la formarea şi maturizarea copiilor Săi. Apostolul Pavel arată că manifestările Duhului sunt date „spre folosul altora" (1 Corinteni 12:7), iar valoarea lor este legată de folosul pe care îl aduc bisericii.

Prin urmare, darurile trebuie înţelese în raport cu scopul pentru care au fost date. Aşa cum uneltele sunt folositoare prin lucrarea pe care o realizează, tot astfel darurile îşi găsesc rostul în zidirea bisericii şi în creşterea credincioşilor. Atunci când sunt aşezate în locul rânduit de Dumnezeu, ele contribuie la împlinirea scopului urmărit de Duhul Sfânt: formarea unui popor care să reflecte tot mai mult caracterul lui Hristos.

Noul Testament nu prezintă darurile ca destinaţie finală, ci ca mijloace. Destinaţia este maturitatea. Destinaţia este asemănarea cu Hristos. Destinaţia este zidirea Trupului lui Hristos. Prin urmare, nu este suficient să constatăm că darurile există; trebuie să înţelegem şi de ce au fost date. Nu este suficient să admirăm unealta; trebuie să vedem şi construcţia pentru care a fost oferită. Altfel riscăm să mutăm atenţia de la scop la mijloc, de la Hristos la manifestare, de la zidire la experienţă şi de la maturitate la fenomen.

21.2. Importanţa darurilor

Faptul că darurile sunt mijloace nu le micşorează importanţa, ci o defineşte. Darurile vin de la Dumnezeu şi au un loc stabilit de El în viaţa Bisericii. Ele sunt expresia harului lui Dumnezeu şi a grijii Lui faţă de Biserică: prin ele, Dumnezeu ajută, întăreşte, învaţă, mângâie şi zideşte pe ai Săi. Pavel nu disprețuiește darurile şi nu le interzice; el le dedică trei capitole întregi (1

Corinteni 12–14) şi îi îndeamnă pe credincioşi: „Urmăriţi dragostea. Umblaţi şi după darurile duhovniceşti, dar mai ales să proroci ţi” (1 Corinteni 14:1).

Tocmai pentru că darurile vin de la Dumnezeu, ele trebuie folosite în scopul pentru care El le-a dat. Valoarea unui dar nu stă în caracterul lui spectaculos, ci în zidirea pe care o produce. Darul folosit după voia lui Dumnezeu contribuie la creşterea Trupului lui Hristos; acelaşi dar, rupt de scopul său şi pus în locul ţintei de a deveni ca Hristos, devine o piedică. De aceea, importanţa darurilor nu poate fi înţeleasă decât în interiorul planului lui Dumnezeu, alături de lucrarea Duhului în fiecare credincios şi de lucrarea slujitorilor pe care El i-a aşezat în Biserică.

21.3. Scopul darurilor: câteva principii

Scopul pentru care Dumnezeu a dat darurile poate fi rezumat în câteva principii.

21.4. Unelte pe şantierul lui Dumnezeu

Darurile nu sunt medalii acordate pentru performanţă spirituală şi nici dovezi că un credincios este mai valoros decât altul. Ele pot fi comparate cu uneltele necesare construirii unei clădiri. Atunci când se construieşte o casă, un muncitor primeşte o lopată, altul un ciocan, altul o mistrie, altul un metru de măsurat. Niciunul nu poate spune că este mai important deoarece a primit un anumit instrument. Nu muncitorul îşi alege unealta şi nici nu o primeşte ca pe o recompensă pentru meritele sale. Cel care conduce lucrarea împarte uneltele după nevoile construcţiei şi ştie exact cui să-i încredinţeze fiecare instrument.

Dacă împărţirea uneltelor ar fi făcută după dorinţa sau cererea muncitorilor, şantierul ar ajunge repede în dezordine. Toţi ar putea cere aceeaşi unealtă, considerată mai importantă sau mai atractivă, iar alte lucrări esenţiale ar rămâne neacoperite. Dacă fiecare ar cere o lopată, cine ar mai zidi pereţii? Cine ar mai face măsurătorile? Cine ar mai realiza finisajele? Conducătorul şantierului nu distribuie uneltele după preferinţele muncitorilor, ci după necesităţile reale ale construcţiei.

La fel procedează şi Dumnezeu în Biserică. El este Cel care conduce zidirea Trupului lui Hristos şi El împarte darurile după înţelepciunea Sa. Unul

primeşte un dar, altul primeşte alt dar, nu pentru că unul este superior celuilalt, ci pentru că fiecare este chemat să contribuie într-un anumit fel la zidirea întregului trup. Meritarea unui dar este la fel de absurdă precum meritarea unei lopeţi sau a unui ciocan pe un şantier. Valoarea nu stă în unealtă, ci în lucrarea pe care aceasta o îndeplineşte pentru construcţia clădirii.

Nu cererea muncitorului îl determină pe coordonatorul şantierului să împartă uneltele, ci necesitatea lucrării. Dacă fundaţia trebuie turnată, vor fi aduse uneltele necesare fundaţiei. Dacă trebuie ridicaţi pereţii, vor fi distribuite uneltele necesare zidirii pereţilor. În acelaşi fel, Duhul Sfânt nu distribuie darurile după preferinţele oamenilor, ci potrivit nevoilor Trupului lui Hristos. De aceea Scriptura spune că El „împarte fiecăruia în parte cum voieşte" (1 Corinteni 12:11). Astfel, fiecare dar îşi găseşte locul şi rostul în planul lui Dumnezeu pentru zidirea Bisericii.

21.5. Daruri date „cum voieşte" Duhul

Trebuie înţeleasă aici o altă realitate fundamentală: ceea ce Dumnezeu împarte sunt daruri. Un dar este oferit din iniţiativa celui care dăruieşte, la momentul potrivit şi persoanei alese de el.

Scriptura este foarte clară: „Dar toate aceste lucruri le face unul şi acelaşi Duh, care dă fiecăruia în parte cum voieşte" (1 Corinteni 12:11). Iniţiativa aparţine Celui care dăruieşte. El vede întreaga construcţie spirituală şi cunoaşte nevoile reale ale Bisericii. Duhul Sfânt nu împarte darurile după preferinţele personale ale credincioşilor, ci după nevoile Trupului lui Hristos şi după locul pe care fiecare îl ocupă în planul lui Dumnezeu.

21.6. „Spre folosul altora" şi „spre zidire"

Pentru a înţelege corect rolul darurilor, trebuie să observăm de ce sunt ele date. Pavel spune: „Şi fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora" (1 Corinteni 12:7). Acest principiu stabileşte cadrul în care trebuie înţelese toate darurile. Ele nu sunt oferite ca o răsplată pentru merite personale, nici ca o dovadă a superiorităţii spirituale a cuiva şi nici pentru a evidenţia anumite persoane sau a crea o categorie specială de credincioşi. Dumnezeu nu distribuie darurile pentru satisfacţia individului, ci pentru

folosul comun al Trupului lui Hristos. Ele sunt expresia harului lui Dumnezeu şi sunt date diferitelor mădulare ale Trupului lui Hristos pentru ca fiecare mădular să contribuie la zidirea şi creşterea întregului trup. Prin ele, Dumnezeu lucrează în Biserică astfel încât credincioşii să fie ajutaţi, întăriţi, învăţaţi şi zidiţi.

Al doilea principiu decurge din primul: „toate să se facă spre zidirea sufletească" (1 Corinteni 14:26). Nu există excepţii de la această regulă. **Toate înseamnă toate.** Orice lucrare autentică a Duhului Sfânt conduce la zidire. Dacă un dar vine de la Duhul Sfânt, el trebuie să împlinească scopul pentru care Duhul Sfânt oferă toate darurile.

Duhul Sfânt nu vorbeşte niciodată fără scop. El nu transmite cuvinte inutile şi nu produce manifestări lipsite de folos. Nu vorbeşte pentru a produce impresii religioase şi nu vorbeşte pentru a crea mister; El vorbeşte pentru a comunica, iar comunicarea care nu este înţeleasă nu îşi atinge scopul. De aceea porunca „dacă nu este cine să tălmăcească, să tacă în Biserică" (1 Corinteni 14:28) înlătură ideea că scopul vorbirii în limbi ar fi simpla producere a unor sunete neînţelese. Dacă vorbeşte, o face pentru a învăţa, a îndemna, a mustra, a mângâia sau a zidi. Acelaşi Duh care dă darul este Cel care stabileşte şi scopul darului; acelaşi Duh care inspiră vorbirea în limbi este Duhul care a inspirat porunca: „toate să se facă spre zidirea sufletească". Este imposibil ca Duhul Sfânt să producă o manifestare care să anuleze tocmai scopul pe care El Însuşi l-a stabilit. Duhul Sfânt nu Se contrazice pe Sine.

Dumnezeu nu dă o lopată pentru a fi sprijinită de gard; El o dă pentru săparea temeliei. Tot astfel, Duhul Sfânt nu dă un dar pentru a produce impresia unei experienţe spirituale, ci pentru zidirea Trupului lui Hristos. Dacă zidirea lipseşte, atunci lipseşte şi dovada că lucrarea respectivă îşi are originea în Duhul Sfânt. Acesta este testul pe care Pavel îl aplică tuturor manifestărilor spirituale: **zidesc ele Biserica sau nu?** Dacă răspunsul este nu, atunci manifestarea nu este de la Duhul Sfânt şi trebuie respinsă, indiferent cât de impresionantă pare.

21.7. Darurile în Trupul lui Hristos: nu toţi au acelaşi dar

Darurile nu sunt date în primul rând pentru folosul celui care le primeşte, ci pentru folosul celorlalte mădulare ale Trupului lui Hristos. Din acest motiv, nu este logic să ne imaginăm că Dumnezeu oferă tuturor credincioşilor un dar în momentul naşterii lor spirituale. Un copil nou-născut când vine pe lume nu i se dă o lopată pentru a purta responsabilităţile familiei. Dimpotrivă, întreaga familie începe să lucreze pentru el: el este slujit, hrănit, protejat şi învăţat. La fel stau lucrurile şi în familia lui Dumnezeu. Când un om se naşte din nou, el are nevoie să fie hrănit spiritual, învăţat, călăuzit şi ajutat să crească. Mai întâi primeşte, apoi începe să ofere. Mai întâi este zidit, apoi participă la zidirea altora. Abia pe măsură ce creşte, Dumnezeu începe să-l folosească pentru binele celorlalţi. De aceea darurile nu sunt distribuite după un model egalitar, în care fiecare primeşte acelaşi lucru în aceeaşi zi, ci după nevoile lucrării şi după măsura de creştere a fiecărui credincios.

După ce arată că Duhul împarte darurile fiecăruia după voia Sa, Pavel întreabă: „Oare toţi sunt apostoli? Toţi sunt proroci? Toţi sunt învăţători?... Toţi vorbesc în alte limbi?" (1 Corinteni 12:29-30). Întrebările sunt formulate astfel încât răspunsul evident este „nu". După cum nu toţi sunt apostoli, proroci sau învăţători, tot astfel nu toţi vorbesc în alte limbi. Mai mult, atunci când vorbeşte despre adunarea bisericii, Pavel aminteşte de oameni care participau la părtăşie fiind „fără daruri" (1 Corinteni 14:23).

El nu-i exclude din poporul lui Dumnezeu şi nu pune la îndoială faptul că ei fac parte din biserică. Argumentul lui este tocmai acela că nu toţi au aceleaşi manifestări şi că zidirea Bisericii este mai importantă decât manifestarea unui dar. Chiar şi dorinţa exprimată în capitolul 14 („Aş dori ca toţi să vorbiţi în alte limbi") arată că nu toţi aveau acest dar. Prin urmare, dorinţa lui Pavel este ca toţi să contribuie la zidirea bisericii.

Tema dominantă a capitolelor 12-14 nu este uniformizarea darurilor, ci participarea fiecărui mădular la creşterea şi maturizarea întregului trup al lui Hristos. Astfel, afirmaţia „Aş dori ca toţi să vorbiţi în alte limbi" trebuie citită prin prisma scopului pe care Pavel îl urmăreşte în întreaga argumentaţie: zidirea bisericii, nu promovarea unui dar anume ca semn superior al spiritualităţii.

Un om devine copil al lui Dumnezeu prin naşterea din Dumnezeu. Mai întâi este făcut mădular al Trupului, intră în familie şi este aşezat în Casa lui Dumnezeu: „Noi toţi, în adevăr, am fost botezaţi de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup" (1 Corinteni 12:13). Abia după aceea Dumnezeu începe să-i încredinţeze diferite lucrări şi diferite daruri, potrivit nevoilor Trupului şi măsurii lui de creştere. Întâi vine naşterea, apoi darul. Întâi vine apartenenţa la Trup, apoi slujirea Trupului.

21.8. Lucrarea fiecărui dar

Privind lista darurilor din 1 Corinteni 12, observăm că fiecare îndeplineşte o funcţie specifică în zidirea Bisericii. Cuvântul de înţelepciune aduce lumină şi direcţie în situaţii dificile. Cuvântul de cunoştinţă descoperă adevăruri necesare creşterii credincioşilor. Darul credinţei întăreşte biserica în perioade de încercare şi nesiguranţă. Darurile vindecărilor şi puterea de a face minuni sunt manifestări ale milei şi puterii lui Dumnezeu, prin care El confirmă lucrarea Sa şi întăreşte credinţa celor care Îl caută.

Prorocia ocupă un loc important deoarece, după cum spune Pavel, „cine proroceşte... vorbeşte oamenilor spre zidire, sfătuire şi mângâiere" (1 Corinteni 14:3). Prin prorocie, biserica era zidită, încurajată, corectată şi întărită. Darul deosebirii duhurilor ajută la identificarea diferenţei dintre adevăr şi eroare, dintre lucrarea lui Dumnezeu şi cea a firii, dintre lumină şi întuneric. Fără discernământ, celelalte daruri pot fi greşit înţelese sau folosite într-un mod care produce confuzie în loc de zidire.

Se poate observa, de asemenea, că există daruri care necesită o participare minimă a înţelegerii omeneşti şi daruri care presupun o maturitate spirituală şi doctrinară considerabilă. Nu este întâmplător că, în enumerarea din 1 Corinteni 12:28, după apostoli, proroci, învăţători, minuni, vindecări, ajutorări şi cârmuiri, Pavel aşază la urmă vorbirea în felurite limbi. Ordinea prezentată de apostol reflectă rânduiala lui Dumnezeu în zidirea Bisericii: mai întâi temelia, apoi conducerea, apoi învăţătura şi zidirea, iar spre final darurile care nu implică exercitarea unei responsabilităţi doctrinare asupra celorlalţi.

21.9. Darurile şi slujbele; locul darurilor sub învăţătura apostolică

Darurile trebuie înţelese în interiorul întregii rânduieli stabilite de Dumnezeu. Faptul că cineva manifestă **un anumit dar** nu înseamnă că a ajuns la maturitate şi nici că a primit autoritate doctrinară asupra Bisericii. Darurile şi slujbele nu sunt acelaşi lucru. Slujbele sunt aşezate pentru conducerea şi maturizarea Trupului, iar darurile sunt instrumente prin care Dumnezeu contribuie la zidirea lui.

La fel, niciun dar nu poate fi exercitat într-un mod care să contrazică sau să înlocuiască învăţătura apostolică. Vorbirea în limbi, prorocia şi toate celelalte manifestări trebuie să rămână sub autoritatea adevărului deja predicat şi confirmat prin învăţătura lui Hristos. Pavel însuşi afirmă: „Duhurile proorocilor sunt supuse proorocilor" (1 Corinteni 14:32). Acest principiu arată că omul nu este controlat în mod irezistibil de manifestarea spirituală, ci are autoritate asupra modului şi momentului în care aceasta este exercitată.

Orice manifestare spirituală trebuie să se supună învăţăturii sănătoase şi ordinii stabilite de Dumnezeu, pentru ca toate lucrurile să se facă „în chip cuviincios şi cu rânduială" (1 Corinteni 14:40). Nici vorbirea în alte limbi şi nici vreun alt dar nu poate fi folosit într-un mod care să concureze cu învăţătura celui trimis, care i-a născut în Hristos, să creeze confuzie sau să dea impresia că experienţa spirituală înlocuieşte procesul de creştere şi ucenicizare. Dumnezeu nu dă un dar pentru a distruge ordinea pe care El Însuşi a stabilit-o. Toate darurile au fost date pentru a sluji temelia, nu pentru a o înlocui; pentru a zidi Biserica, nu pentru a o conduce în afara rânduielii stabilite de Dumnezeu.

22. Corintul: o biserică ce nu ducea lipsă de niciun dar

22.1. O familie duhovnicească născută prin Evanghelie

Unul dintre cele mai clare exemple ale acestei lucrări comune îl găsim în relaţia dintre Pavel şi biserica din Corint. Apostolul nu vorbeşte despre corinteni ca despre membrii unei organizaţii, ci ca despre copiii lui spirituali: „eu v-am născut în Hristos Isus, prin Evanghelie" (1 Corinteni 4:15). Corintenii veniseră la credinţă prin lucrarea lui Pavel şi, în sens duhovnicesc, el era părintele care îi adusese la viaţă.

La momentul scrierii epistolei, părintele lor duhovnicesc nu se mai afla în mijlocul lor. Pavel îi născuse prin Evanghelie, însă acum era departe şi trebuia să-i îndrume prin scrisori. Dacă biserica ar fi fost a lui Pavel, absenţa lui ar fi însemnat un gol imposibil de umplut. Însă biserica era a lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu Îşi abandonează niciodată lucrarea. Când Pavel a plecat, lucrarea nu a rămas fără conducător.

22.2. „Prunci în Hristos"

Biserica din Corint era o comunitate tânără. Pavel le scrie: „Cât despre mine, fraţilor, nu v-am putut vorbi ca unor oameni duhovniceşti, ci a trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumeşti, ca unor prunci în Hristos... pentru că tot lumeşti sunteţi. În adevăr, când între voi sunt zavistii, certuri şi dezbinări, nu sunteţi voi lumeşti şi nu trăiţi voi în felul celorlalţi oameni?" (1 Corinteni 3:1-3).

Între ei existau gelozii, certuri, partide şi comportamente care dovedeau lipsa creşterii spirituale. Nu erau oameni ajunşi la maturitate, ci credincioşi aflaţi încă în procesul de creştere. Corintul trebuie privit ca o familie în care există mulţi copii şi niciun om matur. Comunitatea avea nevoie de îndrumare, de corectare, de încurajare şi de direcţie spirituală.

22.3. Darurile – grija lui Dumnezeu în lipsa părintelui duhovnicesc

Cu toate acestea, despre aceeaşi biserică Pavel spune: „aşa că nu duceţi lipsă de niciun fel de dar, în aşteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos" (1 Corinteni 1:7). La prima vedere pare o contradicţie. Cum poate o biserică atât de imatură să fie atât de bogată în manifestări spirituale?

Răspunsul este simplu: darurile nu erau dovada maturității lor, ci dovada grijii lui Dumnezeu față de ei. Tocmai pentru că lipsea părintele duhovnicesc capabil să poarte responsabilitatea îndrumării, Dumnezeu a intervenit direct prin Duhul Sfânt. Dacă apostolul putea fi prezent doar ocazional, Duhul Sfânt era prezent permanent. Dacă Pavel putea trimite din când în când o scrisoare, Duhul Sfânt putea călăuzi biserica în fiecare zi. Dacă lucrătorul care contribuise la naşterea şi creşterea lor era departe, Ziditorul Însuşi nu era niciodată departe.

De aceea găsim în Corint o manifestare atât de bogată a darurilor. Dumnezeu nu le-a dat pentru a demonstra cât de maturi erau corintenii, ci pentru a suplini ceea ce încă le lipsea. Prin prorocie, prin cuvânt de cunoştinţă, prin cuvânt de înţelepciune, prin vorbire în altă limbă şi prin celelalte lucrări ale Duhului, Dumnezeu continua să vorbească, să îndrume şi să zidească o comunitate aflată încă în copilărie spirituală. Aici se vede din nou lucrarea comună descrisă în capitolul 20: acolo unde lucrătorul trimis de Dumnezeu nu putea fi prezent, Duhul Sfânt a continuat aceeaşi lucrare de zidire, cu aceeaşi ţintă.

Acesta este motivul pentru care Pavel poate spune în acelaşi timp două lucruri care par opuse: că nu duc lipsă de niciun dar şi că sunt încă prunci în Hristos. Cele două afirmaţii nu se contrazic. Dimpotrivă, se explică reciproc. Tocmai pentru că erau prunci, aveau nevoie de atât de mult ajutor din partea lui Dumnezeu. Este asemănător unei familii în care copiii sunt mici. Cu cât copiii sunt mai neajutoraţi, cu atât intervenţia părinţilor este mai frecventă. Nimeni nu consideră această grijă dovada maturităţii copiilor; ea este, dimpotrivă, dovada nevoii lor. În acelaşi fel, abundenţa darurilor din Corint vorbea mai degrabă despre nevoia lor de îndrumare decât despre nivelul lor de maturitate.

Din aceeaşi grijă părintească izvorăşte şi dorinţa lui Pavel ca biserica să beneficieze de cât mai multe ocazii prin care Dumnezeu să aducă descoperire, învăţătură, îndemn şi călăuzire. Ca părinte duhovnicesc al multor adunări, el era preocupat de creşterea şi maturizarea credincioşilor, mai ales atunci când nu se afla în mijlocul lor. Tocmai pentru că multe dintre aceste biserici erau alcătuite din credincioşi încă neformaţi, Pavel îşi dorea să existe cât mai multe mijloace prin care Dumnezeu să-i înveţe, să-i

corecteze, să-i încurajeze şi să-i păzească de rătăcire în perioada în care el nu era prezent. În acest sens trebuie înţeleasă şi afirmaţia: „Aş dori ca toţi să vorbiţi în alte limbi" (1 Corinteni 14:5). Accentul nu cade pe limbi, ci pe binele pe care Dumnezeu îl putea aduce adunării prin mesajele descoperite şi făcute înţelese. Acest lucru este confirmat de faptul că Pavel adaugă imediat: „dar mai ales să proroci ţi". Prorocia era mai folositoare adunării deoarece mesajul putea fi înţeles direct de toţi cei prezenţi şi putea produce imediat zidire, sfătuire şi mângâiere. Pavel nu urmărea numărul manifestărilor, ci măsura în care acestea contribuiau la formarea lui Hristos în viaţa copiilor săi spirituali.

22.4. De ce darurile nu sunt dovada maturităţii

Exemplul Corintului ne arată că existenţa darurilor nu este dovada maturităţii spirituale. Corintenii aveau daruri, dar nu aveau încă maturitatea pe care Dumnezeu o urmărea. Dacă darurile ar fi fost semnul desăvârşirii, atunci biserica din Corint ar fi trebuit să fie una dintre cele mai mature biserici ale Noului Testament. În realitate, era una dintre cele mai imature. Biserica din Corint era bogată în manifestări spirituale, dar săracă în maturitate.

Privită în ansamblu, epistola către Corinteni transmite un mesaj simplu: darurile spirituale nu au fost date ca scop în sine şi nici ca semn suprem al spiritualităţii. Ele au fost instrumentele prin care Dumnezeu, adevăratul Proprietar al ogorului şi adevăratul Ziditor al clădirii, a continuat să lucreze atunci când lucrătorii nu puteau fi prezenţi. Duhul Sfânt a suplinit lipsa oamenilor maturi şi a continuat să călăuzească, să corecteze şi să zidească biserica spre maturitate. Aşadar, scopul principal al darurilor nu a fost exaltarea omului, ci zidirea Bisericii. Ele au fost expresia grijii lui Dumnezeu pentru copiii Săi aflaţi încă în creştere şi mijlocul prin care Marele Ziditor a continuat să-Şi construiască lucrarea până la ajungerea tuturor credincioşilor la unitatea credinţei şi la statura plinătăţii lui Hristos.

23. Haosul din Corint: pruncii şi folosirea greşită a darurilor

23.1. Unealta transformată în obiect de laudă

Faptul că Dumnezeu a dat corintenilor atât de multe daruri nu înseamnă că ei le-au folosit corect. Dumnezeu nu dă niciodată un dar fără un scop. După cum nimeni nu pune o lopată în mâna unui muncitor doar pentru ca acesta să se sprijine în ea şi să se laude că o deţine, tot astfel Dumnezeu nu oferă un dar doar pentru satisfacţia sau prestigiul celui care îl primeşte. O lopată este dată pentru a săpa. Un ciocan este dat pentru a construi. O mistrie este dată pentru a zidi. Dacă muncitorul nu foloseşte unealta pentru scopul pentru care a primit-o, atunci prezenţa uneltei în mâna lui este lipsită de valoare pentru construcţie.

Aceasta era exact una dintre marile probleme din Corint. Darurile ajunseseră să fie privite ca dovezi ale spiritualităţii personale, nu ca instrumente de lucru în slujba Trupului lui Hristos. Era ca şi cum pe un şantier fiecare s-ar mândri cu lopata primită, dar nimeni nu ar mai săpa şanţul pentru fundaţie. Darul devenise pentru mulţi un obiect de laudă, nu o unealtă de zidire; mulţi foloseau, metaforic vorbind, „lopata" doar pentru a se sprijini în ea.

Corintenii au început să admire manifestările şi să uite scopul lor. Au ajuns să fie preocupaţi de fenomen şi să piardă din vedere formarea caracterului. De aceea Pavel este obligat să-i mustre: „Fraţilor, nu fiţi copii la minte" (1 Corinteni 14:20). Problema lor nu era lipsa darurilor, ci lipsa maturităţii pentru care darurile fuseseră date.

23.2. Vorbirea în limbi fără înţelegere

Dezordinea s-a văzut mai ales în folosirea vorbirii în limbi. Pavel descrie consecinţele practice ale unei folosiri greşite a acestui dar: „Deci, dacă s-ar aduna toată Biserica la un loc şi toţi ar vorbi în alte limbi şi ar intra şi dintre cei fără daruri sau necredincioşi, n-ar zice ei că sunteţi nebuni?" (1 Corinteni 14:23).

Dacă mesajele rostite nu sunt înţelese, cei care ascultă nu primesc lumină, învăţătură sau zidire. În loc să vadă lucrarea lui Dumnezeu, ei văd

doar o manifestare al cărei scop nu-l pot înţelege. În loc să zidească, o asemenea manifestare creează confuzie; în loc să lumineze, stârneşte nedumerire; în loc să-i apropie pe oameni de Dumnezeu, îi poate face să creadă că cei prezenţi şi-au pierdut judecata. De aceea apostolul spune: „Tot aşa şi voi, dacă nu rostiţi cu limba o vorbă înţeleasă, cum se va pricepe ce spuneţi? Atunci parcă aţi vorbi în vânt" (1 Corinteni 14:9).

Observăm că apostolul nu consideră simpla existenţă a vorbirii în limbi o dovadă automată a lucrării lui Dumnezeu. Atunci când această manifestare nu este înţeleasă, nu este tălmăcită şi nu aduce un folos real adunării, ea poate produce exact efectul opus celui urmărit.

23.3. Lucrarea Duhului şi contrafacerea

Corintenii erau prunci spirituali, însă Dumnezeu nu i-a lăsat în haos. Dimpotrivă, tocmai pentru că erau prunci, Duhul Sfânt a intervenit pentru a-i călăuzi şi pentru a-i conduce spre maturitate. Dar acolo unde a intervenit Duhul Sfânt, a intervenit şi Satan cu contrafacerea.

Pavel avertizează tocmai asupra acestui pericol când vorbeşte despre „un alt Isus", „un alt duh" şi „o altă evanghelie" (2 Corinteni 11:4). Apostolul nu exclude posibilitatea existenţei unei influenţe spirituale false. După cum există o evanghelie falsă care seamănă cu cea adevărată, există şi manifestări spirituale care seamănă cu cele autentice fără a proveni de la Duhul lui Dumnezeu. De aceea şi apostolul Ioan spune: „să cercetaţi duhurile" (1 Ioan 4:1).

Prin urmare, simpla existenţă a unei manifestări nu demonstrează nimic. Criteriul biblic nu este fenomenul, ci rodul lui. Nu întrebarea este: „Există o manifestare?", ci: „Ce construieşte această manifestare?" Dacă există zidire, lumină, înţelegere, creştere spirituală şi supunere faţă de învăţătura apostolică, atunci manifestarea îşi împlineşte scopul pentru care a fost dată. Dacă însă nu există zidire, dacă adunarea nu primeşte înţelegere, dacă nimeni nu este învăţat, nimeni nu este îndemnat şi nimeni nu este maturizat, atunci manifestarea respectivă nu împlineşte scopul declarat al Duhului Sfânt.

Acesta este, de fapt, criteriul prin care trebuie judecată orice manifestare care pretinde că vine de la Dumnezeu. Dacă Domnul Isus a spus: „Eu voi zidi Biserica Mea", iar Duhul Sfânt a fost trimis pentru a continua

această lucrare de zidire, atunci orice lucrare autentică a Duhului Sfânt va urmări același scop. Duhul Sfânt nu lucrează independent de Hristos și nici împotriva scopului lui Hristos. Acolo unde manifestările spirituale aduc lumină, adevăr, pocăință, înțelegere, unitate, maturizare și asemănare cu Hristos, ele împlinesc scopul pentru care Duhul Sfânt a fost trimis. Dar acolo unde produc doar zgomot, exaltarea oamenilor și dispreț față de cei ce nu au un dar asemănător cu al lor, trebuie să ne întrebăm cu seriozitate ce duh lucrează în spate. Ziditorul nu Își dărâmă propria clădire. Păstorul nu Își risipește propria turmă. Dumnezeu nu lucrează împotriva lucrării Sale. Dacă Hristos zidește, vrăjmașul încearcă să strice; dacă Hristos adună, vrăjmașul împrăștie; dacă Duhul Sfânt conduce spre adevăr și maturitate, duhurile înșelătoare conduc spre confuzie și instabilitate.

23.4. Răspunsul apostolului: rânduială și zidire

Pavel nu încurajează niciodată dezordinea și nici nu transformă manifestările spirituale într-un scop în sine. Întreaga epistolă urmărește să corecteze, să îndrepte și să zidească. Tocmai din acest motiv dedică trei capitole întregi discutării darurilor spirituale (1 Corinteni 12–14). El nu încearcă să-i impresioneze cu manifestările Duhului și nici să creeze o ierarhie bazată pe experiențe spirituale. În mod repetat, readuce totul la aceeași idee: zidirea bisericii. Pentru Pavel, valoarea unui dar nu era dată de spectaculozitatea lui, ci de contribuția lui la creșterea Trupului lui Hristos. Întrebarea nu era: „Cât de impresionant este acest dar?", ci: „Cât de mult zidește biserica?"

Dumnezeu nu este autorul dezordinii: „căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduielii, ci al păcii" (1 Corinteni 14:33). Nicăieri în Noul Testament nu vedem Duhul Sfânt conducând o biserică spre o dezordine permanentă. Chiar și atunci când corectează folosirea darurilor în Corint, Pavel insistă ca „toate să se facă spre zidirea sufletească" (1 Corinteni 14:26) și încheie spunând: „Dar toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială" (1 Corinteni 14:40). Aceasta este direcția lucrării lui Dumnezeu.

Același Duh care rânduiește folosirea darurilor descoperă și păcatul ascuns în adunare și cheamă la pocăință, așa cum se vede în felul în care Pavel îi îndrumă pe corinteni.

24. Vorbirea în limbi şi tălmăcirea în rânduiala lui Dumnezeu

24.1. Locul vorbirii în limbi între daruri

Scriptura recunoaşte vorbirea în limbi ca dar al Duhului Sfânt, iar în 1 Corinteni 12 şi 14 Pavel o tratează ca pe o lucrare autentică a Duhului şi îi acordă un loc legitim în adunare. Totuşi, el nu o prezintă niciodată ca scop în sine, ci îi stabileşte limite şi condiţii clare de exercitare şi o evaluează permanent prin prisma folosului pe care îl aduce Bisericii. Atenţia apostolului nu este îndreptată spre caracterul spectaculos al manifestării, ci spre rezultatul ei practic în viaţa credincioşilor.

Pavel descrie astfel natura acestui dar: „Fiindcă, dacă mă rog în altă limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod" (1 Corinteni 14:14). Observăm că, în această lucrare, mintea nu contribuie la conţinutul mesajului. Mesajul nu provine din analiza, studiul sau înţelegerea duhovnicească a vorbitorului; mintea lui nu formulează şi nu explică mesajul primit, ci Duhul lui Dumnezeu transmite mesajul prin duhul omului. Credinciosul devine în principal un canal prin care vorbeşte Duhul Sfânt. Tocmai de aceea Pavel cere existenţa unui tălmăcitor, pentru ca adunarea să poată înţelege şi să fie zidită.

Pentru a înţelege mai bine această realitate, putem reveni la ilustraţia şantierului. Într-o construcţie există lucrări care necesită ani de pregătire, experienţă şi calificare şi există lucrări care pot fi făcute de cel mai puţin pregătit dintre muncitori. Munca la lopată este una dintre cele mai simple activităţi de pe şantier; ea poate fi încredinţată chiar şi celui care nu are calificări speciale. Aceasta nu înseamnă însă că maistrul, inginerul sau zidarul experimentat nu ştiu să lucreze cu lopata. Dimpotrivă, ei pot face şi această lucrare dacă este nevoie, însă pregătirea lor îi califică pentru responsabilităţi mai complexe.

La fel se poate observa şi în rânduiala darurilor. Vorbirea în limbi poate fi exercitată şi de cei aflaţi la începutul vieţii spirituale, deoarece aportul doctrinar al vorbitorului este redus, mintea fiind „fără rod" în timpul manifestării. Pruncul duhovnicesc are puţin discernământ, puţină experienţă şi o cunoaştere limitată a lucrurilor lui Dumnezeu. El nu este pregătit să-i

învețe pe alții, să explice Scriptura, să judece probleme doctrinare sau să poarte responsabilitatea hrănirii spirituale a unei adunări. Cu toate acestea, Dumnezeu nu-l exclude din lucrarea Trupului lui Hristos. În harul Său, Dumnezeu poate folosi și pe cei aflați la începutul creșterii lor spirituale și le poate încredința daruri prin care să participe la zidirea Bisericii, fără a le cere maturitatea necesară unei slujbe de conducere sau de învățătură.

24.2. Limba și tălmăcirea: o singură slujire

O vorbire într-o limbă necunoscută aducea folos adunării atunci când Dumnezeu transmitea prin ea un mesaj pe care biserica avea nevoie să-l audă. Acest mesaj putea conține învățătură, îndemn, mustrare, mângâiere sau călăuzire. Totuși, zidirea nu provenea din simplul fapt că era rostită o limbă necunoscută, ci din înțelegerea mesajului transmis. Dacă adunarea primea prin acel mesaj lumină asupra voii lui Dumnezeu, încurajare, avertizare sau învățătură folositoare, atunci darul își împlinea scopul pentru care fusese dat.

De aceea Pavel întreabă: „În adevăr, fraților, de ce folos v-aș fi eu dacă aș veni la voi vorbind în alte limbi și dacă cuvântul meu nu v-ar aduce nici descoperire, nici cunoștință, nici prorocie, nici învățătură?" (1 Corinteni 14:6). Prin această întrebare, apostolul mută atenția de la manifestarea exterioară a darului la folosul concret pe care acesta îl aduce bisericii. Problema nu era existența darului, ci contribuția lui la zidirea celor care ascultau. Orice manifestare a Duhului trebuia să aducă un beneficiu real adunării: o descoperire trebuia să aducă lumină; o cunoștință trebuia să ofere o înțelegere mai profundă a adevărului; o prorocie trebuia să îndemne, să avertizeze sau să mângâie; o învățătură trebuia să contribuie la creșterea spirituală și la formarea caracterului lui Hristos în credincioși. Dacă aceste rezultate lipseau din adunare, atunci manifestarea nu era lucrarea Duhului Sfânt, ci expresia unui alt duh sau a omului care a învățat și repetă câteva cuvinte în mod mecanic, fără să aducă zidire, înțelegere și folos Bisericii.

Din acest motiv, vorbirea în limbi și tălmăcirea nu trebuie privite ca două lucrări independente, ci ca două părți ale aceleiași slujiri. Limba transmitea mesajul, iar tălmăcirea îl făcea înțeles pentru întreaga adunare. Prin tălmăcire, ceea ce fusese rostit într-o limbă necunoscută devenea

accesibil tuturor şi putea aduce descoperire, cunoştinţă, îndemn, mustrare, mângâiere sau învăţătură. Tocmai de aceea Pavel spune: „Dacă nu este cine să tălmăcească, să tacă în Biserică...” (1 Corinteni 14:28). Tălmăcirea nu era un element secundar, ci partea esenţială care făcea mesajul folositor pentru întreaga biserică.

Fără tălmăcire, adunarea auzea cuvinte pe care nu le putea înţelege, cerceta şi aplica. O asemenea manifestare nu îşi atingea scopul. Dacă nu exista niciun mesaj inteligibil care să poată fi înţeles de biserică, atunci nu mai putea fi vorba despre lucrarea autentică a Duhului Sfânt, deoarece Duhul lui Dumnezeu nu vorbeşte în zadar şi nu transmite mesaje fără conţinut şi fără scop. El vorbeşte pentru zidire, pentru învăţătură, pentru mustrare, pentru îndreptare şi pentru folosul celor care ascultă.

Mai mult, acelaşi Duh Sfânt care dă vorbirea în altă limbă este şi Cel care dă tălmăcirea ei. El nu Se contrazice pe Sine şi nu lucrează în confuzie. Dacă mesajul provine cu adevărat de la Duhul Sfânt, atunci El este în stare să dea şi înţelegerea necesară pentru zidirea adunării. Acolo unde se pretinde existenţa unui mesaj al Duhului, dar lipseşte cu desăvârşire posibilitatea înţelegerii lui prin tălmăcire, vorbirea respectivă nu este de la Duhul Sfânt ci de la un alt duh. De aceea Pavel nu încurajează manifestările neînţelese, ci insistă ca totul să se facă spre zidirea Bisericii.

Principiul este simplu: Duhul Sfânt nu produce neorânduială, ci zidire. El nu vorbeşte pentru a crea mister, confuzie sau impresii spirituale, ci pentru a transmite un mesaj folositor poporului lui Dumnezeu. Tocmai de aceea apostolul încheie această învăţătură spunând: „căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduielii, ci al păcii” şi „toate să se facă în chip cuviincios şi cu rânduială” (1 Corinteni 14:33,40).

Aceasta este logica întregului capitol 14 din 1 Corinteni. Pavel nu evaluează darurile după caracterul lor spectaculos, ci după contribuţia lor la zidirea adunării. Dumnezeu nu urmăreşte manifestarea în sine, ci comunicarea unui mesaj inteligibil care să producă folos şi zidire. Atunci când vorbirea în limbi este autentică, nu omul este autorul mesajului, ci Duhul Sfânt vorbeşte prin acel om; credinciosul devine instrumentul prin care Dumnezeu transmite ceva Bisericii. Dar tocmai pentru că autorul mesajului este Duhul Sfânt, scopul mesajului va fi întotdeauna în armonie cu voia şi

caracterul Său. Prin urmare, atunci când există vorbire în limbi autentică, trebuie să existe şi posibilitatea ca Biserica să primească folosul acelei comunicări. Dacă nu există înţelegere, nu există zidire, nu există învăţătură, nu există îndemn şi nu există niciun folos pentru adunare, atunci omul nu poate invoca numele Duhului Sfânt ca justificare a manifestării sale în adunare (despre folosirea personală a darului, vezi secţiunea 24.6).

Scopul lui Dumnezeu: creşterea Bisericii spre asemănarea cu Hristos. Pentru a înţelege vorbirea în limbi, trebuie să pornim de la felul în care Dumnezeu a ales să lucreze cu Biserica lui Hristos. Ţinta Lui este creşterea credincioşilor până la asemănarea cu Hristos, „până vom ajunge toţi... la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos" (Efeseni 4:13; secţiunea 20.4). Pentru această ţintă a dat El Bisericii slujitori şi daruri. Vorbirea în limbi este unul dintre aceste daruri şi trebuie privită din această perspectivă: a fost dată ca să slujească la creşterea Bisericii, nu ca scop în sine.

Se ridică atunci o întrebare firească: de ce nu a vorbit Dumnezeu direct, într-o limbă pe care toţi o înţelegeau? De ce a folosit acest mijloc, aparent fără rost, în care unul vorbeşte o limbă necunoscută, iar altul tălmăceşte? Ca să răspundem, trebuie să întrebăm care a fost scopul lui Dumnezeu.

Ilustraţia conferinţei. Să ne gândim la o conferinţă cu o sută de participanţi care vorbesc numai limba română. Organizatorul aduce un vorbitor englez şi pune lângă el un traducător. De ce face acest lucru? Care este scopul?

- Niciunul dintre cei o sută nu cunoaşte materialul care urmează să fie prezentat.
- Scopul conferinţei este pregătirea lor într-un domeniu înalt.
- De aceea este nevoie de cineva din afară, care cunoaşte ce ei nu cunosc.

Dacă unul dintre participanţi, fără această pregătire, s-ar ridica şi ar prezenta el materialul în limba română, ceilalţi l-ar privi cu neîncredere. Ar socoti că vorbeşte din neînţelegere şi din uşurătate, pentru că toţi ştiu că nu cunoaşte domeniul.

Tot aşa, prin acest dar Duhul Sfânt nu vorbea direct, prin gura unui om, în limba tuturor. Să presupunem că un credincios aflat la începutul vieţii

duhovniceşti, cunoscut de toţi ca neştiutor în lucrurile lui Dumnezeu, ar fi spus în limba adunării: „Aşa vorbeşte Duhul." Nimeni nu ar fi avut motiv să-l creadă. Ca să fie limpede că vorbirea nu era a omului, ci a lui Dumnezeu, Duhul a folosit acest tipar:

- omul vorbea cu mintea „fără rod", într-o limbă pe care nu o cunoştea;
- mesajul era tălmăcit prin altul.

Astfel adunarea ştia că mesajul nu venea de la cel care îl rostea.

Fără tălmăcire, mesajul nu poate fi de la Cel care a rânduit adunarea. Nimeni nu organizează pentru o sută de români o conferinţă în limba engleză fără traducător. Toţi ar spune că organizatorul este nebun, pentru că el vrea să le transmită ceva, iar ei nu înţeleg nimic. Pavel foloseşte chiar acest cuvânt: dacă toţi ar vorbi în alte limbi, cei care intră „n-ar zice ei că sunteţi nebuni?" (1 Corinteni 14:23; secţiunea 23.2). Dumnezeu este Cel care a rânduit adunarea şi vrea să-i transmită ceva pentru creşterea ei. De aceea, aşa cum am arătat mai sus, acolo unde există doar vorbire în limbi, fără tălmăcire, ea nu poate fi de la El. Dumnezeu nu face ceea ce orice om cu judecată ar socoti nebunie.

De ce unul vorbeşte şi altul tălmăceşte. Pavel rânduieşte: „Dacă sunt unii care vorbesc în altă limbă, să vorbească numai câte doi sau cel mult trei, fiecare la rând, şi unul să tălmăcească" (1 Corinteni 14:27). În această rânduială se vede grija lui Dumnezeu ca adunarea să ştie cu certitudine că mesajul vine de la El.

Cel care vorbea în altă limbă nu înţelegea ce spune; mintea lui era „fără rod" (1 Corinteni 14:14). Am văzut că acest dar era dat şi celor aflaţi la începutul vieţii duhovniceşti, care au puţin discernământ şi o cunoaştere limitată a lucrurilor lui Dumnezeu (secţiunea 24.1).

Apoi, un alt om dădea tălmăcirea. Vorbitorul nu ştia ce a spus, iar tălmăcitorul nu alcătuise el mesajul, ci îl primea de la acelaşi Duh. Doi oameni deosebiţi, dintre care unul vorbea fără să înţeleagă, iar celălalt înţelegea fără să fi vorbit, ajungeau la acelaşi mesaj. Nimeni din adunare nu se putea gândi că este o înscenare pusă la cale de cei doi. O asemenea înşelătorie, făcută în faţa întregii biserici, ar fi fost prea vizibilă ca să rămână ascunsă. Prin această rânduială, Dumnezeu le dădea credincioşilor dovada că El vorbise.

Tălmăcirea nu încheia însă cercetarea. Mesajul tălmăcit putea fi verificat. Despre proroci, Pavel cere să vorbească „doi sau trei, şi ceilalţi să judece" (1 Corinteni 14:29), iar acelaşi principiu se aplică mesajului tălmăcit. Despre învăţătura dată prin el, apostolul spune: „Dacă crede cineva că este proroc sau insuflat de Dumnezeu, să înţeleagă că ce vă scriu eu este o poruncă a Domnului" (1 Corinteni 14:37). Orice mesaj tălmăcit trebuia să fie în acord cu învăţătura pe care Dumnezeu o dăduse prin apostol şi care să ducă la semănarea cu Hristos. Duhul Sfânt nu putea spune prin cel care vorbea în altă limbă altceva decât spusese prin Pavel.

Adunarea avea astfel două garanţii:

- **rânduiala celor doi oameni**, care arăta că mesajul nu era alcătuit de om;
- **acordul mesajului cu învăţătura apostolică**, care arăta că mesajul venea de la acelaşi Duh.

Dumnezeu nu le cerea credincioşilor să primească orbeşte tot ce se rostea în numele Duhului. El a rânduit lucrurile astfel încât mesajul să fie limpede, verificabil şi spre zidire (1 Corinteni 14:33).

24.3. Semn pentru cei necredincioşi

În acelaşi timp, Pavel afirmă: „Prin urmare, limbile sunt un semn nu pentru cei credincioşi, ci pentru cei necredincioşi" (1 Corinteni 14:22). Vorbirea în limbi reprezenta un fenomen supranatural care depăşea capacităţile naturale ale omului. Atunci când cineva vorbea într-o limbă pe care nu o învăţase, iar mesajul era apoi tălmăcit, apărea un semn care putea atrage atenţia asupra intervenţiei lui Dumnezeu. Un astfel de fenomen arăta că Dumnezeu lucra într-un mod care depăşea puterea şi înţelepciunea omenească.

Tocmai caracterul supranatural al manifestării constituia şi o confirmare a autenticităţii mesajului, aşa cum am arătat în secţiunea 24.2: limba urmată de tălmăcire arăta că mesajul venea de la Dumnezeu. În mod asemănător, prorocia transmitea un mesaj dat de Duhul Sfânt pentru zidirea, sfătuirea şi mângâierea Bisericii. Totuşi, chiar şi aceste manifestări supranaturale rămâneau mijloace, nu scopul final. Limbile puteau constitui un semn al intervenţiei lui Dumnezeu, iar prorocia putea cerceta şi zidi inima

omului, însă scopul urmărit de Duhul Sfânt era întotdeauna creşterea credincioşilor şi formarea caracterului lui Hristos în ei. Darurile slujeau acestui scop, fără a-l înlocui.

24.4. Exemplul lui Pavel: „cinci cuvinte înţelese"

Apostolul Pavel spune: „Mulţumesc lui Dumnezeu că eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toţi" (1 Corinteni 14:18). El a primit acest dar, îl preţuieşte şi Îi mulţumeşte lui Dumnezeu pentru el. Imediat după aceea arată însă locul pe care i-l dă în adunare: „Dar în Biserică, voiesc mai bine să spun cinci cuvinte înţelese, ca să învăţ şi pe alţii, decât să spun zece mii de cuvinte în altă limbă" (1 Corinteni 14:19). Cele două afirmaţii nu se contrazic. Prima vorbeşte despre dar, a doua despre folosul celor care ascultă.

Pentru Pavel, întrebarea nu era dacă poate vorbi în limbi, ci ce îi zideşte pe cei din faţa lui. Corintenii aveau nevoie de învăţătură, de îndemn şi de îndreptare, iar acestea se dau prin cuvinte înţelese. De aceea, când era în mijlocul lor, apostolul alegea să le vorbească limpede. Darul îşi păstra locul lui, iar învăţătura pe al ei.

Această alegere izvora din însăşi chemarea lui. Pavel era trimisul lui Dumnezeu şi administratorul tainelor lui Hristos. Evanghelia care îi fusese încredinţată trebuia să fie auzită, înţeleasă, cercetată şi ascultată. El îşi descrie lucrarea astfel: „Noi răsturnăm izvodirile minţii şi orice înălţime care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu; şi orice gând îl facem rob ascultării de Hristos" (2 Corinteni 10:5). Ţinta lui era o minte luminată şi supusă lui Hristos, în el şi în toţi credincioşii. Despre vorbirea în altă limbă, el însuşi spune că în timpul ei „mintea este fără rod" (1 Corinteni 14:14). De aceea, în lucrarea de învăţare a Bisericii, Pavel folosea cuvântul înţeles, care lucrează tocmai asupra minţii.

Pavel arată şi în ce etapă a vieţii spirituale îşi au darurile locul cel mai larg: „când va veni ce este desăvârşit, acest «în parte» se va sfârşi" (1 Corinteni 13:10). El explică ideea prin creşterea unui om: „Când eram copil, vorbeam ca un copil, simţeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc" (1 Corinteni 13:11). Copilăria nu este de dispreţuit; este o etapă firească şi necesară. Un prunc are nevoie de îngrijire în toate, pentru că nu are încă discernământ şi nu îşi poate purta

singur de grijă. Nimeni nu îl ceartă pentru aceasta, dar nimeni nu dorește nici ca el să rămână prunc. Tot astfel, pruncul duhovnicesc nu poate încă deosebi singur glasul Duhului Sfânt de alte glasuri, iar Dumnezeu, ca un Tată bun, îi vine în ajutor.

Așa a lucrat Dumnezeu în Corint. Adunarea era tânără, cu dezbinări și cu multe semne de imaturitate, iar apostolul care o născuse prin Evanghelie era departe. Prin daruri, Dumnezeu le vorbea direct, îi călăuzea, îi îndrepta și îi ocrotea. Darurile erau grija Lui pentru niște copii aflați în creștere. Ținta rămânea însă omul mare: un caracter matur, în stare să gândească, să deosebească și să umble în ascultare de Hristos.

Pavel însuși este exemplul omului matur. El cunoștea glasul Păstorului și călăuzirea Duhului Sfânt. Duhul îi dădea cuvintele potrivite pentru fiecare situație, iar el le transmitea Bisericii pe înțelesul tuturor. Pruncul are nevoie să fie purtat pas cu pas; omul matur primește voia lui Dumnezeu și o poate spune limpede altora.

Modelul desăvârșit este Domnul Isus. El avea o legătură deplină cu Tatăl și spunea: „cuvintele pe care vi le spun Eu nu le spun de la Mine" (Ioan 14:10). Cuvintele le primea de la Tatăl și le rostea direct oamenilor, pe înțelesul lor, prin învățătură, pilde, îndemn și mustrare. Cei care Îl ascultau puteau înțelege voia lui Dumnezeu și puteau crede. Iar credincioșii sunt chemați să trăiască așa cum a trăit El. Evanghelia a fost vestită de Domnul prin cuvinte înțelese, și tot așa a fost vestită de apostoli.

De aceea, atunci când Pavel era prezent într-o biserică, temelia credinței era așezată prin Cuvântul lui Dumnezeu explicat și înțeles. Ceea ce o limbă urmată de tălmăcire putea aduce unei adunări lipsite de părintele ei duhovnicesc era deja dat prin învățătura apostolului. El îi învăța pe credincioși „să nu treacă peste ce este scris" (1 Corinteni 4:6), adică să-și întemeieze credința pe învățătura primită de la Dumnezeu prin apostolii Săi.

Exemplul lui Pavel arată, așadar, rânduiala lui Dumnezeu. Darul vorbirii în limbi vine de la Duhul Sfânt și are locul lui: în rugăciunea celui care îl are și, împreună cu tălmăcirea, în zidirea adunării care are nevoie de el. Creșterea copiilor lui Dumnezeu spre maturitate se face prin învățătura Evangheliei, rostită limpede. Pavel a ținut amândouă lucrurile la locul lor: a mulțumit pentru dar și a zidit Biserica prin cuvinte înțelese.

24.5. Evanghelia, nu manifestările, în centrul lucrării apostolice

Alegerea lui Pavel nu era întâmplătoare. Înțelegerea Evangheliei și verificarea adevărului au avut întotdeauna prioritate în planul lui Dumnezeu. Când Pavel a ajuns în Bereea, Scriptura spune că locuitorii de acolo „au primit Cuvântul cu toată râvna și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea este așa" (Faptele Apostolilor 17:11). Pavel nu le cere să accepte mesajul său pentru că fusese însoțit de experiențe supranaturale, ci îi lasă să verifice totul prin Scriptură. Evanghelia putea fi cercetată, analizată și confirmată prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Acesta este și motivul pentru care Hristos nu Și-a trimis slujitorii în lume să vestească experiențe spirituale, ci Evanghelia. Porunca Domnului nu a fost: „Mergeți și transmiteți manifestări supranaturale", ci: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură" (Marcu 16:15) și „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile... și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit" (Matei 28:19-20). Ucenicii sunt formați prin adevăr, prin învățătura lui Hristos și prin ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, lucrarea apostolică s-a concentrat în primul rând asupra vestirii Evangheliei, asupra învățării și asupra formării credincioșilor.

Nu este întâmplător că Pavel scrie: „Iudeii, într-adevăr, cer minuni, și grecii caută înțelepciune, dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit" (1 Corinteni 1:22-23). Iudeii căutau manifestări spectaculoase; doreau semne și minuni care să le satisfacă așteptările religioase. Pavel nu afirmă însă că acesta este centrul mesajului creștin. Minunile aveau rolul lor, dar nu constituiau fundamentul credinței. Același principiu se aplică și în cazul darurilor spirituale. Dumnezeu poate confirma Evanghelia prin manifestări ale puterii Sale, însă credința nu este zidită pe manifestări, ci pe adevărul revelat al lui Dumnezeu. O minune nu poate înlocui Evanghelia, după cum o manifestare spirituală nu poate înlocui învățătura sănătoasă.

Tocmai de aceea Pavel preferă „cinci cuvinte înțelese" în locul a „zece mii de cuvinte în altă limbă". Cele cinci cuvinte puteau fi cercetate, înțelese, primite și aplicate. Ele puteau forma ucenici. Ele puteau fi comparate cu Scriptura, așa cum făceau oamenii aleși la suflet din Bereea. În schimb, zece mii de cuvinte neînțelese nu puteau fi nici cercetate, nici verificate, nici folosite pentru zidirea și maturizarea Bisericii.

Astfel, întreaga lucrare apostolică arată că scopul principal al lui Dumnezeu nu este impresionarea oamenilor prin experiențe supranaturale, ci aducerea lor la cunoașterea adevărului și la maturitatea în Hristos. Apostolii au fost trimiși să vestească Evanghelia, să facă ucenici și să aducă pe orice om la desăvârșire în Hristos, nu să transforme manifestările spirituale în centrul vieții creștine. Darurile slujesc Evangheliei; Evanghelia nu slujește darurilor.

24.6. „Se zidește pe sine însuși" și „să-și vorbească lui însuși și lui Dumnezeu" (1 Corinteni 14:4, 28)

Două afirmații din același capitol 14 trebuie cercetate cu atenție. Prima este: „Cine vorbește în altă limbă se zidește pe sine însuși, dar cine proorocește zidește sufletește Biserica" (1 Corinteni 14:4). A doua este continuarea versetului 28, din care am citat până acum doar prima parte: „Dacă nu este cine să tălmăcească, să tacă în Biserică și să-și vorbească numai lui însuși și lui Dumnezeu" (1 Corinteni 14:28). Tot aici trebuie așezată și afirmația din versetul 2: „În adevăr, cine vorbește în altă limbă nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu, căci nimeni nu-l înțelege și, cu duhul, el spune taine."

Trebuie spus limpede, în primul rând, că apostolul recunoaște prin aceste versete un folos real pentru cel care vorbește, atunci când darul este autentic. Omul vorbește lui Dumnezeu și este zidit. Pavel nu numește acest lucru rău și nu îl interzice; el însuși mulțumește lui Dumnezeu că vorbește în limbi mai mult decât toți (14:18). Nu avem dreptul să negăm ceea ce Scriptura afirmă.

În al doilea rând, însă, trebuie observat felul în care este construit versetul 4. El nu este o invitație de a căuta zidirea de sine, ci o comparație: unul se zidește pe sine, „dar" celălalt zidește Biserica. Întregul argument al capitolului merge spre a doua jumătate a versetului. Pavel continuă imediat: „Cine proorocește este mai mare decât cine vorbește în alte limbi, afară numai dacă tălmăcește aceste limbi, pentru ca să capete Biserica zidire sufletească" (14:5), iar apoi: „Tot așa și voi, fiindcă râvniți după daruri duhovnicești, să căutați să le aveți din belșug, în vederea zidirii sufletești a Bisericii" (14:12). Zidirea de sine nu este, așadar, scopul pentru care este dat darul, ci un efect secundar al lui. Scopul rămâne cel stabilit în 1 Corinteni 12:7: „spre folosul

altora". Putem folosi aceeaşi ilustraţie a şantierului: un muncitor care sapă temelia îşi întăreşte, fără îndoială, şi braţele; dar nimeni nu i-a dat lopata doar pentru el ca să facă exerciţii. Lopata i-a fost dată pentru temelie. Dacă muncitorul ar ajunge să sape doar pentru propria lui putere, uitând de clădire, ar transforma un efect secundar în scop.

În al treilea rând, Pavel nu îl lasă pe credincios într-o zidire de sine care ocoleşte mintea. Am văzut că, atunci când se roagă în altă limbă, „mintea este fără rod" (14:14). Răspunsul apostolului la această situaţie nu este cultivarea unei vieţi spirituale despărţite de înţelegere, ci exact opusul: „De aceea, cine vorbeşte în altă limbă să se roage să aibă şi darul s-o tălmăcească" (14:13) şi „Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga şi cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta şi cu mintea" (14:15). Direcţia este întotdeauna de la neînţeles la înţeles, de la folosul propriu la folosul altora, în armonie cu chemarea de a face „orice gând rob ascultării de Hristos" (2 Corinteni 10:5). Pavel adaugă: „Negreşit, tu mulţumeşti lui Dumnezeu foarte frumos, dar celălalt nu rămâne zidit sufleteşte" (14:17). Apostolul nu dispreţuieşte mulţumirea celui care vorbeşte, dar măsura după care judecă folosirea darului este zidirea celuilalt.

În al patrulea rând, continuarea versetului 28 stabileşte o limită clară. Atunci când nu există tălmăcire, cel care vorbeşte în limbi trebuie să tacă în adunare; ceea ce rosteşte rămâne între el şi Dumnezeu. Din aceasta decurg trei lucruri. Mai întâi, omul are control asupra darului: poate tăcea, aşa cum „duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor" (14:32). Apoi, ceea ce nu zideşte pe alţii nu are loc în slujirea publică a Bisericii. În sfârşit, ceea ce Pavel lasă „între om şi Dumnezeu" nu poate fi transformat într-un semn public: nu poate deveni dovada botezului cu Duhul Sfânt, criteriu pentru slujbe în biserică, măsură a spiritualităţii sau temă centrală a învăţăturii şi a căutării credincioşilor. Ceea ce apostolul a aşezat în taina relaţiei cu Dumnezeu nu poate fi folosit ca adeverinţă înaintea oamenilor.

Aşezate în contextul lor, aceste versete nu contrazic învăţătura acestei broşuri, ci o precizează. Darul descris de Pavel are întotdeauna un conţinut dat de Dumnezeu: cel care vorbeşte „spune taine" (14:2). Atunci când în adunare nu există tălmăcitor, acest conţinut nu poate zidi biserica, iar Pavel nu cere ca el să fie totuşi rostit public, ci ca vorbitorul să tacă în Biserică, să

lase lucrul acesta între el şi Dumnezeu şi să se roage să aibă şi darul tălmăcirii (14:13).

Chiar şi în rugăciunea personală rămâne acelaşi test: un om care vorbeşte cu adevărat lui Dumnezeu ar trebui să devină tot mai asemenea lui Hristos. Dacă, după ani de asemenea practică, nu se văd mai multă sfinţenie, mai multă dragoste, mai multă ascultare şi o minte tot mai supusă lui Hristos, atunci omul are motive serioase să se cerceteze. Zidirea de sine este îngăduită, zidirea Bisericii este cerută, iar ţinta ambelor rămâne aceeaşi: Hristos format în credincios.

24.7. Concluzie: locul corect al vorbirii în limbi

Prin urmare, Pavel nu dispreţuieşte vorbirea în limbi şi nici nu o interzice. El îi stabileşte locul corect în rânduiala lui Dumnezeu. Vorbirea în limbi este un dar autentic al Duhului atunci când vine de la El; observăm că acest dar a fost dat celor aflaţi la începutul vieţii spirituale; împreună cu tălmăcirea, ea transmite un mesaj spre zidirea Bisericii; poate fi un semn pentru cei necredincioşi; dar nu este dovada maturităţii, nu este centrul lucrării apostolice şi nu poate înlocui învăţătura sănătoasă. Criteriul apostolic rămâne mereu acelaşi: folosul, înţelegerea şi zidirea.

25. Semne în Faptele Apostolilor, daruri în Biserică

25.1. Darurile nu sunt legate de o epocă, ci de nevoile Bisericii

Existența darurilor Duhului Sfânt în primul secol nu trebuie înțeleasă ca fiind legată exclusiv de o anumită perioadă istorică, ci de nevoile concrete ale Bisericii și de scopul lui Dumnezeu de a zidi, călăuzi și maturiza Trupul lui Hristos. În epistolele lui Pavel observăm că Duhul Sfânt a împărțit diferite daruri după nevoile existente în comunitățile creștine, pentru folosul comun și pentru creșterea credincioșilor. Scriptura spune: „Și sunt felurite daruri, dar este același Duh... Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora" (1 Corinteni 12:4,7) și „toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte cum voiește" (1 Corinteni 12:11).

De aceea, dacă și astăzi ar exista situații asemănătoare celor întâlnite în Corint, nu există niciun motiv biblic să credem că Dumnezeu nu ar putea lucra în același mod. Dumnezeu nu S-a schimbat, iar Duhul Sfânt rămâne suveran în toate lucrările Sale. Pentru a înțelege însă corect, trebuie să facem o distincție pe care Scriptura însăși o face: distincția dintre semnele de confirmare din Faptele Apostolilor și darurile de slujire din epistole.

25.2. Semnele de confirmare din Faptele Apostolilor

În cartea Faptele Apostolilor întâlnim câteva evenimente speciale în care vorbirea în limbi **apare ca semn** al unei intervenții directe a lui Dumnezeu: în ziua Cincizecimii, în casa lui Corneliu și în cazul ucenicilor lui Ioan din Efes. În toate aceste situații, scopul principal nu era zidirea unei biserici locale prin exercitarea unui dar spiritual, ci confirmarea unei lucrări noi pe care Dumnezeu o făcea. La Cincizecime, semnul a marcat începutul unei noi etape în planul lui Dumnezeu. În casa lui Corneliu, a confirmat înaintea credincioșilor dintre iudei că și neamurile au primit aceeași mântuire și același Duh Sfânt. În cazul ucenicilor lui Ioan, a confirmat integrarea lor deplină în credința în Hristos.

În aceste situații, vorbirea în limbi a apărut ca un semn de confirmare divină. Observăm că în niciunul dintre aceste cazuri nu este menționată necesitatea tălmăcirii. Motivul este simplu: scopul nu era transmiterea unui

mesaj pentru zidirea unei adunări, ci confirmarea faptului că Dumnezeu lucra şi că oamenii respectivi primiseră Duhul Sfânt.

25.3. Semnul dat de Dumnezeu

Acesta este un aspect foarte important. La Cincizecime, în casa lui Corneliu şi în cazul ucenicilor lui Ioan, nu citim nicăieri că oamenii au cerut să vorbească în limbi. Nu găsim pe nimeni rugându-se pentru acest semn şi nici pe cineva căutând în mod special această experienţă. Manifestările apar spontan, din iniţiativa lui Dumnezeu; oamenii nu urmăreau acest semn şi nu erau învăţaţi să-l caute. Dumnezeu este Cel care decide să ofere semnul şi tot El este Cel care stabileşte scopul pentru care îl oferă. El a intervenit şi a oferit semnul atunci când a considerat necesar să confirme o lucrare nouă pe care o realiza.

Faptul acesta arată că accentul Scripturii nu este pus pe căutarea semnului, ci pe lucrarea lui Dumnezeu pe care semnul o confirmă. Oamenii nu au urmărit semnul, ci Dumnezeu a folosit semnul pentru a confirma lucrarea Sa. De aceea, în toate aceste situaţii, lucrarea lui Dumnezeu este principală, iar semnul este secundar ca confirmare. Când semnul devine centrul atenţiei, iar lucrarea pe care Dumnezeu doreşte să o confirme trece pe planul al doilea, ordinea stabilită de Scriptură este inversată.

25.4. Darurile din epistole: zidirea continuă a Bisericii

După ce aceste evenimente speciale au fost consemnate, Scriptura trece la o altă temă: funcţionarea normală a Bisericii. Aici intrăm în domeniul darurilor spirituale descrise în 1 Corinteni 12–14. În aceste capitole nu mai este vorba despre confirmarea unor momente istorice speciale, ci despre viaţa obişnuită a unei biserici deja existente. Accentul nu mai cade pe semne de confirmare, ci pe zidirea continuă a Trupului lui Hristos.

Tocmai de aceea nu trebuie confundate evenimentele din Faptele Apostolilor cu darurile spirituale date pentru funcţionarea şi zidirea Bisericii. În Faptele Apostolilor avem semne de confirmare prin care Dumnezeu autentifică o lucrare nouă; în epistole avem daruri de slujire prin care Dumnezeu zideşte în mod continuu Trupul lui Hristos. În primul caz, accentul cade pe acceptarea şi confirmarea unor oameni în planul lui Dumnezeu; în al

doilea, pe creşterea, maturizarea şi edificarea celor care fac deja parte din Biserică. Aceasta este diferenţa esenţială care trebuie păstrată: **în Faptele Apostolilor vedem semne care confirmă lucrarea lui Dumnezeu; în 1 Corinteni vedem daruri care zidesc Biserica lui Dumnezeu.**

Autorul este acelaşi Duh Sfânt, însă scopurile sunt diferite. Din acest motiv, experienţele din Faptele Apostolilor nu trebuie confundate automat cu regulile date pentru funcţionarea permanentă a Bisericii. La Cincizecime, la Corneliu şi în Efes vedem semne care însoţesc anumite intervenţii speciale ale lui Dumnezeu. În Corint vedem daruri care trebuie exercitate într-o manieră ordonată şi care au ca scop exclusiv zidirea Bisericii. Atunci când această distincţie este păstrată, dispar multe confuzii şi devine clar că Dumnezeu poate lucra în ambele moduri, însă fiecare lucrare trebuie înţeleasă în contextul şi scopul pentru care a fost dată.

25.5. Poate lucra Dumnezeu astăzi ca în trecut?

Nu este exclus nici astăzi ca Dumnezeu să lucreze într-un mod asemănător celui din Faptele Apostolilor. În casa lui Corneliu şi în cazul ucenicilor lui Ioan din Efes, Evanghelia a ajuns la oameni care până atunci nu avuseseră nicio legătură cu apostolii şi cu Biserica. Cei din casa lui Corneliu erau dintre neamuri, iar ucenicii lui Ioan cunoşteau doar botezul lui Ioan. Ei au auzit atunci pentru prima dată Cuvântul despre Hristos şi l-au primit, iar Dumnezeu a confirmat El Însuşi această primire prin semnul vorbirii în limbi. Petru a înţeles astfel că Dumnezeu i-a primit pe cei dintre neamuri: „Dumnezeu, care cunoaşte inimile, a mărturisit pentru ei şi le-a dat Duhul Sfânt, ca şi nouă" (Faptele Apostolilor 15:8).

Dacă astăzi ar exista situaţii asemănătoare, în care oameni aflaţi departe de orice mărturie a Bisericii ar primi Evanghelia în împrejurări excepţionale, Dumnezeu ar putea alege să dea acelaşi semn, vorbirea în limbi. Într-un asemenea caz, ea nu ar avea rolul unui dar destinat zidirii unei adunări locale, ci rolul unui semn prin care Dumnezeu confirmă primirea Cuvântului şi primirea acelor oameni în planul Său de mântuire.

La fel, dacă într-o anumită regiune ar apărea o comunitate nouă de credincioşi, formată din oameni care abia au primit Evanghelia şi care încă sunt prunci, iar părintele lor duhovnicesc ar fi chemat de Dumnezeu să plece

într-o altă lucrare înainte ca dintre ei să se ridice slujitori maturi capabili să continue învăţarea şi păstorirea Bisericii, Duhul Sfânt ar putea interveni, asemenea perioadei apostolice şi asemenea Corintului, prin diferite daruri necesare zidirii, călăuzirii şi ocrotirii credincioşilor. Dumnezeu nu este părtinitor şi nu a devenit mai puţin puternic decât în primul secol. El rămâne acelaşi şi continuă să lucreze potrivit înţelepciunii Sale desăvârşite. Prin urmare, dacă Dumnezeu ar considera necesar şi folositor pentru zidirea unei comunităţi, El poate oferi şi astăzi orice dar al Duhului Sfânt. Darurile sunt ale Duhului Sfânt şi sunt împărţite de El fiecăruia în parte, după cum voieşte şi după nevoile existente în Biserică.

Este important să înţelegem că darurile nu reprezintă scopul lucrării lui Dumnezeu, ci răspunsul Lui la anumite nevoi existente în Biserică. Cu cât credincioşii cresc în cunoaşterea lui Dumnezeu, în maturitate spirituală şi în înţelegerea Scripturii, cu atât accentul se mută tot mai mult de la manifestările extraordinare la formarea caracterului lui Hristos şi la funcţionarea sănătoasă a Trupului. Asemenea unui copil care are nevoie permanent de îndrumare şi ajutor pentru fiecare pas, o comunitate aflată la început de drum poate avea nevoie de intervenţii mai frecvente şi mai vizibile ale lui Dumnezeu. Pe măsură însă ce apar maturitatea, discernământul şi înţelegerea voii lui Dumnezeu, credincioşii sunt chemaţi să crească şi să umble tot mai mult prin credinţă. Autorul Epistolei către Evrei descrie această diferenţă dintre copilărie şi maturitate: „Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuinţare, să deosebească binele şi răul” (Evrei 5:14). Acesta este motivul pentru care Pavel nu le spune corintenilor să caute la nesfârşit experienţe spirituale tot mai impresionante, ci îi conduce spre maturizare.

De altfel, să ne imaginăm pentru o clipă că cei doisprezece apostoli sau măcar zece dintre ei s-ar fi întâlnit pentru a discuta problemele bisericilor pe care le-au întemeiat, iar în loc să vorbească pe baza înţelegerii pe care le-o dăduse Duhul Sfânt, ar fi comunicat între ei prin vorbire în limbi şi prin tălmăcire, aşteptând de fiecare dată un mesaj supranatural pentru fiecare decizie. O asemenea situaţie ar fi arătat că mintea lor nu era capabilă să discearnă, să judece şi să aplice adevărul primit de la Dumnezeu. În loc de claritate, ordine şi maturitate, s-ar fi creat confuzie şi haos. Tocmai de aceea scopul lucrării Duhului Sfânt nu este să înlocuiască mintea credinciosului, ci

să o lumineze şi să o formeze, astfel încât omul lui Dumnezeu să poată deosebi binele de rău şi să umble în adevăr.

De aceea, dacă într-o anumită comunitate nu se manifestă vorbirea în limbi, acest lucru nu înseamnă că acea biserică nu aparţine lui Hristos, ci poate însemna pur şi simplu că nu există nevoia pentru care Dumnezeu a rânduit acel dar. Dacă într-o adunare există maturitate spirituală, învăţătură sănătoasă, rânduială şi o înţelegere clară a chemării de a creşte până la statura plinătăţii lui Hristos, Dumnezeu va da tot ceea ce este necesar pentru zidirea acelei comunităţi. Darurile primite vor corespunde nevoilor reale ale lucrării pe care Duhul Sfânt o desfăşoară în acel loc.

Acolo unde există un părinte duhovnicesc care a născut comunitatea prin Evanghelie şi care, asemenea lui Pavel, învaţă, sfătuieşte, îndrumă şi corectează credincioşii, accentul va cădea în mod firesc pe învăţătura clară şi înţeleasă. Într-un astfel de context, folosirea vorbirii în limbi ar putea mai degrabă să complice lucrurile decât să le clarifice, deoarece credincioşii imaturi pot fi uşor impresionaţi sau chiar înşelaţi, atribuind automat lui Dumnezeu orice manifestare neobişnuită. Tocmai de aceea Dumnezeu, care este un Dumnezeu al păcii şi al rânduielii, oferă fiecărei biserici ceea ce este necesar pentru zidirea ei, nu ceea ce satisface curiozitatea omenească sau dorinţa după experienţe spectaculoase. Totuşi, El rămâne suveran şi liber să lucreze în orice mod consideră potrivit, atunci când situaţia o cere şi când aceasta slujeşte împlinirii planului Său. El însă nu oferă darurile în mod arbitrar, ci potrivit scopului pentru care zideşte fiecare comunitate şi potrivit nevoilor existente în acel moment.

Adevărata măsură a unei lucrări spirituale nu este spectaculozitatea manifestării, ci rodul pe care aceasta îl produce. Domnul Isus a spus: „Îi veţi cunoaşte după roadele lor" (Matei 7:16), iar Pavel descrie această roadă astfel: „Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor" (Galateni 5:22-23). Nu prezenţa sau absenţa unui anumit dar dovedeşte sănătatea unei comunităţi, ci măsura în care Hristos este format în ea şi în care întreaga lucrare se desfăşoară în adevăr, dragoste şi rânduială dumnezeiască.

Nu este responsabilitatea noastră să hotărâm ce daruri trebuie să dea Dumnezeu fiecărui mădular al Trupului lui Hristos. Duhul Sfânt este Cel care împarte fiecăruia în parte după cum voieşte şi cunoaşte mai bine decât oricine nevoile reale ale Bisericii. Dumnezeu ştie când este nevoie de vorbirea în limbi, de prorocie, de învăţătură, de păstorire, de cârmuire sau de orice alt dar pe care Duhul Sfânt îl oferă pentru binele comun. Responsabilitatea credincioşilor nu este să pretindă un anumit dar sau să stabilească ce lucrare trebuie să facă Dumnezeu, ci să folosească cu credincioşie ceea ce au primit de la El spre zidirea celorlalţi. Accentul credinciosului trebuie să rămână nu asupra darului pe care Dumnezeu îl dă altuia, ci asupra ascultării, creşterii şi slujirii credincioase cu ceea ce Dumnezeu i-a încredinţat lui.

Concluzia Părţii a IV-a

Creşterea spre statura de om mare este lucrarea Duhului Sfânt, care îndeamnă şi călăuzeşte, şi a omului, care răspunde prin lepădare de sine, smerenie, atitudinea de rob şi frica de Domnul; astfel credinciosul este schimbat „din slavă în slavă" (capitolele 17–19). La această lucrare lăuntrică Dumnezeu a adăugat slujitorii şi darurile Duhului.

Am urmărit în această parte firul pe care îl urmează Scriptura. Zidirea Bisericii este o lucrare comună a Duhului Sfânt şi a oamenilor trimişi de Dumnezeu: apostolul pune temelia, care este Isus Hristos, propovăduieşte, sfătuieşte şi învaţă „ca să înfăţişeze pe orice om desăvârşit în Hristos Isus", iar Duhul Sfânt face să crească, transformă şi continuă lucrarea Marelui Ziditor. În Corint, acolo unde părintele duhovnicesc nu mai era prezent, Dumnezeu nu Şi-a lăsat copiii singuri, ci i-a îngrijit prin daruri, astfel încât biserica „nu ducea lipsă de niciun fel de dar". Aceeaşi biserică ne arată însă şi ce se întâmplă când pruncii în Hristos transformă unealta în obiect de laudă şi vorbesc în limbi fără înţelegere: confuzie în loc de zidire. Răspunsul apostolului nu a fost respingerea darurilor, ci aşezarea lor la locul lor: „toate să se facă spre zidirea sufletească" şi „în chip cuviincios şi cu rânduială".

Darurile sunt aşadar unelte pe şantierul lui Dumnezeu, date „spre folosul altora", „cum voieşte" Duhul, sub autoritatea învăţăturii apostolice şi în slujba aceleiaşi ţinte. Vorbirea în limbi are un loc legitim, dar nu central; împreună cu tălmăcirea poate zidi Biserica, însă nu este dovada maturităţii şi nu poate înlocui Evanghelia. Semnele din Faptele Apostolilor au confirmat lucrări noi ale lui Dumnezeu; darurile din epistole zidesc Biserica în mod continuu; iar Dumnezeu rămâne liber să dea şi astăzi orice dar acolo unde zidirea Bisericii o cere.

Ţinta finală a lui Dumnezeu nu este producerea unor manifestări religioase, ci formarea unor fii şi fiice care să ajungă „la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos" (Efeseni 4:13). Darurile sunt mijloace. Zidirea este procesul. Maturitatea este ţinta. Hristos format în om rămâne scopul.

Partea a V-a – Roada Duhului: maturitatea

26. Mai presus de daruri: dragostea

După ce am privit slujitorii şi darurile, trebuie să privim ţinta pentru care au fost date. Apostolul Pavel însuşi face această trecere: după ce vorbeşte despre daruri, scrie: „Umblaţi dar după darurile cele mai bune. Şi vă voi arăta o cale nespus mai bună” (1 Corinteni 12:31).

Capitolul 13 din 1 Corinteni, aşezat chiar în mijlocul discuţiei despre daruri, confirmă toate acestea. Pavel arată că un om poate vorbi în limbi, poate proroci, poate avea credinţă deosebită şi totuşi să fie lipsit de dragoste: „Chiar dacă aş vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti, şi n-aş avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor.” El continuă afirmând că, chiar dacă ar avea darul prorociei şi toată credinţa, fără dragoste „nu sunt nimic”.

Prin aceasta, apostolul mută atenţia de la manifestările exterioare la caracterul lăuntric. Problema decisivă nu este dacă omul manifestă un anumit dar, ci dacă în el se vede caracterul lui Hristos. Darurile pot exista acolo unde maturitatea este redusă, însă maturitatea autentică nu poate exista fără roada Duhului.

Scopul lui Dumnezeu nu este să menţină credincioşii într-o stare permanentă de dependenţă de intervenţii extraordinare, ci să-i conducă spre maturitate. După cum un copil are nevoie de multă îndrumare, corectare şi ajutor pentru a creşte, tot astfel o biserică aflată la început poate avea nevoie de mai multe intervenţii directe ale lui Dumnezeu decât o comunitate formată şi hrănită ani de zile prin învăţătura sănătoasă. Însă scopul creşterii nu este ca omul să rămână mereu copil, ci să ajungă la maturitate. Un copil bine crescut devine la rândul lui un adult capabil să-i îndrume pe alţii. În acelaşi fel, Dumnezeu doreşte ca cei care au fost cândva prunci în Hristos să ajungă oameni maturi, capabili să deosebească binele de rău, să facă orice gând rob ascultării de Hristos şi să contribuie la zidirea altora.

Pentru ca roada Duhului să ajungă la maturitate şi caracterul lui Hristos să fie format în credincios, Duhul Sfânt împarte daruri fiecăruia, după cum voieşte El. Darurile îşi împlinesc însă scopul doar atunci când rămân supuse

rânduielii stabilite de Dumnezeu şi contribuie la creşterea întregului trup, până când fiecare credincios ajunge la maturitatea pe care Dumnezeu a intenţionat-o de la început. Astfel, darurile slujesc planului lui Dumnezeu, iar planul lui Dumnezeu este ca Hristos să fie format pe deplin în poporul Său. Ţinta finală nu este experienţa spirituală, manifestarea unui anumit dar sau exercitarea unei slujiri, ci maturizarea credinciosului şi reflectarea deplină a lui Hristos în Trupul Său.

De aceea, nici darurile şi nici slujitorii nu reprezintă scopul final al lui Dumnezeu. Ele sunt instrumentele prin care Dumnezeu lucrează la formarea credincioşilor. Darurile sunt mijloace. Slujitorii sunt mijloace. Zidirea este procesul. Maturitatea este ţinta. Iar această ţintă rămâne aceeaşi pe care Pavel o descrie în Efeseni 4:13: „până vom ajunge toţi la unirea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos." Darurile pot atrage atenţia pentru o vreme, însă zidirea care produce caracterul lui Hristos este dovada autentică şi durabilă a lucrării lui Dumnezeu. Duhul Sfânt nu urmăreşte manifestarea; El urmăreşte zidirea. Nu urmăreşte fenomenul, ci transformarea. Nu urmăreşte impresionarea oamenilor, ci formarea lui Hristos în oameni.

27. Roada Duhului – asemănarea cu Hristos

Dacă lucrarea Duhului Sfânt este puterea prin care credinciosul este transformat „din slavă în slavă”, atunci roada Duhului este rezultatul vizibil, palpabil şi matur al acestei lucrări lăuntrice. După ce am înţeles că Dumnezeu a stabilit destinaţia – asemănarea cu Fiul Său –, că Hristos este modelul în care privim ca într-o oglindă, iar Duhul realizează transformarea interioară, ajungem la expresia finală a maturizării: caracterul lui Hristos format în om. Nu este doar o consecinţă, ci chiar scopul spre care converg toate etapele: regenerarea, iluminarea, sfinţirea, disciplina şi procesul de maturizare.

În planul lui Dumnezeu, transformarea lăuntrică nu este o idee abstractă, ci o realitate trăită, care trebuie să se concretizeze în trăsături vizibile — în felul în care omul iubeşte, gândeşte, reacţionează, simte şi trăieşte. De aceea, roada Duhului nu este doar un limbaj teologic, ci portretul moral al lui Hristos imprimat în viaţa unui credincios matur. Duhul nu urmăreşte doar să schimbe direcţia omului, ci să-i schimbe natura; nu doreşte doar să cureţe trecutul, ci să formeze viitorul; nu vrea doar comportamente bune, ci caracter asemenea Fiului. Iar credinciosul răspunde acestei lucrări prin ascultare: rămâne în Duhul, umblă în Duhul şi se supune adevărului.

Aşa cum într-un copac sănătos viaţa din interior se exprimă inevitabil în rod, tot aşa viaţa Duhului din credincios se exprimă în roada Lui.

Scriptura numeşte rezultatul acestei lucrări „roada Duhului” (Galateni 5:22–23), iar această roadă reprezintă reproducerea naturii morale a lui Hristos în om. Nu vorbim despre simple virtuţi, ci despre manifestarea vie a prezenţei lui Dumnezeu în interiorul fiilor Săi.

Apostolul Pavel arată că roada Duhului nu este producţia efortului omenesc, ci manifestarea vieţii divine. În contrast cu „faptele firii”, care izvorăsc din natura căzută, roada izvorăşte din prezenţa şi lucrarea Duhului. Faptele sunt ceea ce produce omul; roada este ceea ce produce Duhul în om. De aceea, credinciosul nu „fabrică” roada, ci umblă în Duhul, iar Duhul o aduce la lumină — asemenea unei vieţi noi care se exprimă firesc în exterior. Această umblare este ascultarea credinţei: rămânerea sub călăuzire, supunerea faţă de adevăr şi perseverenţa în iubire.

Aceste trăsături — dragostea, bucuria, pacea, răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea şi înfrânarea — nu sunt simple virtuţi, ci calităţile lui Hristos manifestate în credincios. Dragostea Lui (Ioan 15:9), bunătatea şi facerea de bine (Faptele Apostolilor 10:38), blândeţea şi smerenia Lui (Matei 11:29), pacea Lui (Ioan 14:27), îndelunga Lui răbdare (1 Timotei 1:16), neprihănirea Lui (Evrei 1:8–9) şi credincioşia Lui (Apocalipsa 19:11) alcătuiesc identitatea morală a Fiului lui Dumnezeu. Astfel, roada Duhului este chipul lui Hristos imprimat adânc în caracterul omului transformat.

Pavel foloseşte termenul „roada", la singular, nu „roadele", pentru că natura lui Hristos este una: un singur „fruct" cu mai multe faţete. Cele nouă dimensiuni nu sunt opţiuni separate, ci expresii ale aceleiaşi vieţi divine. Aşa cum lumina este una, deşi se desface în multe culori, tot aşa caracterul lui Hristos este unul singur, manifestat în aceste nouă dimensiuni, care împreună formează unitatea morală a vieţii dumnezeieşti. Această roadă este dovada maturităţii spirituale. Domnul Isus a spus că pomul se cunoaşte după roade, nu după frunze (Matei 7:17–20).

De aceea trebuie spus limpede: acolo unde ţinta vieţii spirituale nu este roada Duhului – adică asemănarea cu Hristos – nu se poate vorbi despre o lucrare autentică a Duhului Sfânt. Duhul nu lucrează niciodată separat de scopul pentru care a fost trimis: formarea chipului Fiului în om. Unde această ţintă nu este propusă, urmărită şi acceptată ca direcţie de viaţă, prezenţa reală a Duhului Sfânt, în sens biblic, nu poate fi.

28. Mireasa pregătită: ţinta finală

28.1. De la logodnă la nuntă

Am văzut în Partea a II-a că relaţia dintre Hristos şi credincios începe ca o logodnă: „v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfăţişez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată" (2 Corinteni 11:2). O logodnă priveşte întotdeauna înainte, spre ziua nunţii. Tot drumul pe care l-am urmărit – chemarea, naşterea din nou, darul Duhului, creşterea, slujitorii, darurile şi roada Duhului – are această ţintă: înfăţişarea Miresei înaintea Mirelui.

Scriptura descrie această zi: „Să ne bucurăm, să ne veselim şi să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soţia Lui s-a pregătit şi i s-a dat să se îmbrace cu in subţire, strălucitor şi curat" (Apocalipsa 19:7-8). Iar Scriptura explică: „Inul subţire sunt faptele neprihănite ale sfinţilor." Observăm că Mireasa „s-a pregătit". Ziua nunţii nu găseşte o mireasă nepregătită, ci una care a trăit vremea logodnei în vederea acelei zile.

28.2. Hristos pregăteşte o Biserică fără pată

Hristos Însuşi lucrează la această pregătire. El „a iubit ... Biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfinţească, după ce a curăţit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfăţişeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă şi fără prihană" (Efeseni 5:25-27). Instrumentul este din nou Cuvântul, sămânţa prin care a început viaţa. Ţinta este o Biserică „sfântă şi fără prihană".

Aceeaşi ţintă o urmărea Pavel în lucrarea sa: „Pe El Îl propovăduim noi şi sfătuim pe orice om şi învăţăm pe orice om în toată înţelepciunea, ca să înfăţişăm pe orice om desăvârşit în Hristos Isus" (Coloseni 1:28). Lucrarea lăuntrică a Duhului, lucrarea slujitorilor şi darurile Duhului se întâlnesc aici: în înfăţişarea unor oameni desăvârşiţi în Hristos.

28.3. Nădejdea care curăţă

Ioan scrie: „Preaiubiţilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar ştim că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea aşa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El se curăţeşte, după cum El este curat" (1 Ioan 3:2-3). Nădejdea venirii Mirelui nu este o

aşteptare pasivă. Aşa cum am văzut, Dumnezeu nu amână formarea lui Hristos în om pentru o lucrare automată de după moarte (capitolul 3); dimpotrivă, nădejdea zilei aceleia îl face pe credincios să se curăţească încă de acum. Cine aşteaptă cu adevărat ziua nunţii se pregăteşte pentru ea.

Domnul Isus a ilustrat aceasta prin pilda celor zece fecioare. Când a venit mirele, „cele ce erau gata au intrat cu el în odaia de nuntă şi s-a încuiat uşa" (Matei 25:10). Diferenţa dintre fecioare nu a fost că unele aşteptau şi altele nu, ci că unele erau gata.

Apostolul Pavel se roagă pentru acelaşi lucru: „Dumnezeul păcii să vă sfinţească El Însuşi pe deplin şi duhul vostru, sufletul vostru şi trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos" (1 Tesaloniceni 5:23).

Aceasta este ţinta finală a lucrării Duhului Sfânt: o Mireasă care poartă chipul Mirelui. Chipul pe care omul l-a pierdut în Eden (capitolul 1) este restaurat în Hristos, iar Duhul Sfânt îl formează în cei născuţi din Dumnezeu până în ziua în care Biserica va fi înfăţişată înaintea Lui „sfântă şi fără prihană". Tot ce nu slujeşte acestei ţinte, oricât de spectaculos ar părea, este secundar. În lumina ei vom cerceta acum interpretările actuale despre botezul cu Duhul Sfânt şi despre darurile Duhului.

Partea a VI-a – Cercetarea învăţăturilor străine de Scriptură

29. Mişcarea penticostală: începuturi şi înţelegeri de astăzi

29.1. Începuturile mişcării penticostale

Una dintre cele mai răspândite confuzii din creştinismul contemporan priveşte botezul cu Duhul Sfânt. Mişcările penticostale şi carismatice numără astăzi, după estimările specialiştilor în statistica religioasă, peste 600 de milioane de oameni, iar pentru mulţi dintre ei aceste manifestări ocupă un loc central în viaţa spirituală. Aceste mişcări învaţă, într-o formă sau alta, trei lucruri: că botezul cu Duhul Sfânt este o experienţă distinctă de primirea Duhului Sfânt, că el trebuie obţinut prin stăruinţă şi că dovada lui obligatorie este vorbirea în limbi.

Această învăţătură este relativ nouă în istoria Bisericii. Mişcarea penticostală s-a născut chiar în jurul ei, la începutul secolului al XX-lea. Charles Fox Parham, un predicator american din mişcarea de sfinţire, a deschis în octombrie 1900, în oraşul Topeka (Kansas), o mică şcoală biblică numită Bethel. Studiind cu elevii lui capitolul 2 din Faptele Apostolilor, Parham a ajuns împreună cu ei la concluzia că vorbirea în limbi este „dovada biblică" a botezului cu Duhul Sfânt. În primele ore ale anului 1901, una dintre eleve, Agnes Ozman, a început să vorbească în limbi, iar despre ea s-a spus că vorbea limba chineză. Curând după aceea, Parham şi o parte dintre elevi au avut aceeaşi experienţă. Învăţătura formulată atunci, că vorbirea în limbi este semnul obligatoriu al botezului cu Duhul Sfânt, a devenit temelia întregii mişcări. Un conducător penticostal de mai târziu a numit-o „atingerea simţită în toată lumea", care a dat naştere penticostalismului secolului XX.

Este semnificativ ce anume a stat la temelia acestui început. Nu a fost o chemare nouă la asemănarea cu Hristos, la lepădare de sine sau la formarea caracterului, ci o manifestare, socotită dovada unei experienţe superioare. Nici viaţa celor care au pus această temelie nu a arătat o maturitate deosebită.

În 1905, Parham a deschis o școală la Houston, unde l-a avut ca elev pe William Seymour, un predicator de culoare. Din cauza convingerilor sale segregaționiste, Parham l-a primit doar cu greu. Un an mai târziu, Seymour a condus la Los Angeles, pe strada Azusa, trezirea care a răspândit mișcarea în lume. Când Parham a vizitat adunarea, a respins-o, iar cei doi s-au despărțit. Astfel, chiar la începutul mișcării, prezența manifestării nu a fost însoțită de unitatea și dragostea frățească pe care Duhul Sfânt le produce.

29.2. Înțelegerile de astăzi

Învățătura formulată atunci nu se aude astăzi doar în predici, ci este scrisă în documentele oficiale ale unor denominații penticostale. Mărturisirea de Credință a Cultului Creștin Penticostal din România afirmă: „Noi credem că botezul în Duhul Sfânt este o experiență spirituală supranaturală, ulterioară convertirii și nașterii din nou, însoțită întotdeauna de manifestarea spontană a vorbirii în alte limbi, și primită de credincioși în urma credinței și a rugăciunii." (https://cultulpenticostal.ro/marturisirea-de-credinta/) Potrivit acestei formulări, nașterea din nou nu este de ajuns: după ea trebuie să urmeze o a doua experiență, recunoscută ca botez cu Duhul Sfânt numai dacă este însoțită de vorbirea în limbi. Aceasta este una dintre doctrinele distinctive ale penticostalismului clasic și temeiul practicii stăruinței.<https://cultulpenticostal.ro/marturisirea-de-credinta/>

Același document adaugă: „Noi credem că nașterea din nou este urmată de roada Duhului Sfânt, iar botezul în Duhul Sfânt intensifică rodirea credinciosului prin Duhul." (<https://cultulpenticostal.ro/wp-content/uploads/2026/03/02-Marturisire.pdf>)

Învățătura are și o urmare practică, înscrisă în statutul cultului. Prima condiție pe care trebuie să o îndeplinească cel propus pentru ordinare este „să fie botezat în Duhul Sfânt și plin de Duhul Sfânt, precum și să promoveze lucrarea Duhului Sfânt" (Statutul Cultului Creștin Penticostal, art. 33, lit. a). Statutul nu numește aici vorbirea în limbi, dar ea rezultă din legătura dintre cele două documente: statutul cere botezul în Duhul Sfânt, iar mărturisirea spune că acesta este „însoțit întotdeauna" de vorbirea în alte limbi. Prin urmare, vorbirea în limbi devine obligatorie pentru toți cei ordinați, fie ei

diaconi, prezbiteri sau păstori. Un credincios născut din nou, oricât de matur şi de încercat ar fi, nu poate fi ordinat dacă nu vorbeşte în limbi.

Aceste afirmaţii împart credincioşii în două categorii: cei care au doar naşterea din nou şi cei care au, pe lângă ea, şi botezul cu Duhul Sfânt. Celor din urmă li se atribuie o lucrare mai puternică a Duhului, o rodire „intensificată" şi accesul la slujbele din biserică. În practică, ei ajung să fie socotiţi pe o treaptă spirituală superioară. Accentul se mută astfel de la roada Duhului, care este dovada maturităţii şi a asemănării cu Hristos, la o experienţă. Întrebarea nu mai este dacă Hristos a luat chip în om, ci dacă omul a avut sau nu acea experienţă.

O asemenea perspectivă este contrazisă de Scriptură care prezintă situaţia bisericii din Corint. Tocmai acolo unde vorbirea în limbi era prezentă din abundenţă, apostolul Pavel nu vede maturitate, ci copilărie spirituală. El îi numeşte pe corinteni „prunci în Hristos" şi spune că nu le-a putut vorbi ca unor oameni duhovniceşti, ci ca unor oameni lumeşti (1 Corinteni 3:1-3). Nu duceau lipsă de daruri, dar aveau dezbinări, gelozii şi certuri. În Scriptură, aşadar, vorbirea în limbi nu este semnul unei stări spirituale superioare. Iar atunci când Pavel arată ce trebuie căutat la cel care urmează să fie aşezat în slujbă, vorbeşte despre caracter şi despre o viaţă verificată, nu despre un dar anume (1 Timotei 3:1–13; Tit 1:6–9).

29.3. Două cufundări în aceeaşi apă: contradicţia de la temelie

Înainte de a urmări întrebările pe care le ridică aceste înţelegeri, trebuie arătată o contradicţie care stă chiar la temelia lor. Ea nu se vede câtă vreme cuvântul „botez" este folosit ca un termen religios. Se vede însă imediat ce cuvântul este citit cu sensul lui, aşa cum l-am lămurit în capitolul 14 (secţiunea 14.2): „a boteza" înseamnă „a cufunda". „Botezul cu Duhul Sfânt" este cufundarea omului în Duhul Sfânt.

Să citim cu acest sens mărturisirea de credinţă citată mai sus. Ea vorbeşte chiar despre „botezul în Duhul Sfânt", adică, literal, despre cufundarea în Duhul Sfânt. În acelaşi timp, afirmă că această cufundare este „ulterioară convertirii şi naşterii din nou" şi că naşterea din nou „este urmată de roada Duhului Sfânt". Aşadar, potrivit aceleiaşi mărturisiri, omul născut din nou are deja Duhul care lucrează în el şi aduce roadă în viaţa lui. Iar

Scriptura spune că cel în care locuieşte Duhul este „în Duhul”: „Voi însă nu mai sunteţi pământeşti, ci duhovniceşti, dacă Duhul lui Dumnezeu locuieşte în adevăr în voi” (Romani 8:9) – în textul grecesc, literal: „nu sunteţi în carne, ci în Duhul”. Cel născut din nou a fost deja cufundat în Duhul; de aceea Duhul este în el.

Nu pot exista două cufundări în aceeaşi apă. Un burete cufundat într-un vas cu apă se află deja în apă. El nu poate fi cufundat a doua oară în aceeaşi apă câtă vreme este în ea; pentru o a doua cufundare ar trebui mai întâi scos afară. Un submarin aflat sub apă nu poate fi „scufundat din nou”; ar trebui mai întâi să iasă la suprafaţă. Peştele care trăieşte în apă nu are nevoie să fie cufundat în apă; el este deja acolo şi acolo trăieşte. Tot aşa, omul născut din Duhul nu poate fi cufundat a doua oară în acelaşi Duh în care a fost deja cufundat şi în care trăieşte.

Învăţătura despre o a doua cufundare lasă, aşadar, doar două posibilităţi, şi amândouă o contrazic. Prima: omul „născut din nou” nu a fost cufundat în Duhul şi nu are Duhul în el. Atunci însă, după Scriptură, nu este născut din nou, pentru că naşterea din Duh este tocmai cufundarea în Duhul (secţiunea 14.2), iar „dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Romani 8:9). A doua: omul a fost cufundat în Duhul, dar a ieşit din El şi ar avea nevoie să fie cufundat din nou. Am văzut însă ce înseamnă ieşirea din Duhul: peştele scos din apă moare, iar cel care stinge Duhul intră în întuneric (secţiunea 14.2). Unui asemenea om Scriptura nu-i făgăduieşte o experienţă superioară, ci îl cheamă la pocăinţă. În niciunul dintre cazuri nu rămâne loc pentru ceea ce susţine această învăţătură: un credincios născut din Duhul, care trăieşte în Duhul şi care are nevoie de o a doua cufundare în acelaşi Duh, ca treaptă superioară.

Cuvântul „botez” neînţeles. Contradicţia aceasta poate rămâne nevăzută numai acolo unde s-a pierdut sensul cuvântului „botez”. Când botezul este înţeles ca o experienţă spirituală puternică, el poate fi aşezat oriunde pe drumul credinciosului: după naşterea din nou, după ani de stăruinţă, după o adunare de rugăciune. Dacă însă cuvântul este tradus cu sensul lui, întrebarea pe care o pune această învăţătură devine: „Ai fost cufundat în Duhul Sfânt după ce Duhul Sfânt locuia deja în tine?” Întrebarea

însăşi arată că ceva nu este în ordine. Nimeni nu întreabă un peşte dacă a fost cufundat în apă.

Mai mult, învăţătura aceasta îl aşază pe cel născut din nou în starea ucenicilor de dinainte de Cincizecime. Am văzut în secţiunea 14.2 că atunci Duhul era cu ei, ca un ajutor venit din afară – asemenea corăbiei purtate de apă –, dar ei nu fuseseră încă cufundaţi în El. Starea aceasta s-a încheiat la Cincizecime. De atunci, Hristos îi cufundă în Duhul pe toţi cei care cred, la începutul vieţii lor în El: pe cei trei mii, pe samariteni, pe Pavel, pe cei din casa lui Corneliu, pe ucenicii din Efes (secţiunile 14.7–14.10). Niciunul dintre ei nu a fost cufundat de două ori. Nici ucenicii de la Cincizecime nu au fost „botezaţi din nou" mai târziu. Când Luca spune despre ei că „toţi s-au umplut de Duhul Sfânt" (Faptele Apostolilor 4:31), nu numeşte aceasta botez. Cufundarea a fost una; umplerea s-a repetat (secţiunea 14.16).

După cufundare: rămânerea. Ce urmează după ce omul a fost cufundat în Duhul? Nu o a doua cufundare, ci rămânerea. „Rămâneţi în Mine, şi Eu voi rămâne în voi" (Ioan 15:4). Ioan le scrie credincioşilor: „ungerea pe care aţi primit-o de la El rămâne în voi" şi îi îndeamnă: „rămâneţi în El" (1 Ioan 2:27). Buretele cufundat nu are nevoie să fie cufundat din nou; are nevoie să rămână în apă, pentru ca apa să-i pătrundă tot mai adânc fiecare por (secţiunea 14.16).

Ţinta cufundării: roada Duhului. Aici se vede a doua neînţelegere. Aceeaşi mărturisire spune că botezul în Duhul Sfânt „intensifică rodirea credinciosului prin Duhul". Domnul a arătat însă El Însuşi ce face ca roada să crească: „Cine rămâne în Mine şi în cine rămân Eu aduce multă roadă, căci, despărţiţi de Mine, nu puteţi face nimic" (Ioan 15:5). Roada nu creşte printr-o a doua cufundare, ci prin rămânerea în Hristos şi prin umblarea prin Duhul (Galateni 5:25). Pânza cufundată în vopsea nu are nevoie de o a doua cufundare ca să poarte culoarea; vopseaua în care a fost cufundată o pătrunde fir cu fir (secţiunea 14.2). Hristos îl cufundă pe om în Duhul tocmai pentru ca Duhul să lucreze în el şi să formeze în el roada Duhului, adică caracterul lui Hristos. Acesta este scopul cufundării. Acolo unde scopul este înlocuit cu o a doua experienţă, a cărei dovadă este o manifestare, nu roada, ţinta lui Dumnezeu a fost pierdută din vedere.

Prin urmare, nu poate fi vorba de două cufundări în același Duh. Există o singură cufundare, făcută de Hristos la începutul vieții în El, prin care omul este născut din Dumnezeu și așezat în Trupul lui Hristos: „un singur Domn, o singură credință, un singur botez" (Efeseni 4:5; secțiunea 14.15). După ea urmează rămânerea, umplerea zilnică și creșterea roadei. Aceasta este măsura cu care vom cerceta, în capitolele următoare, fiecare dintre învățăturile acestei mișcări.

29.4. Întrebările ridicate de aceste înțelegeri și răspunsul Scripturii

Aceste înțelegeri ridică câteva întrebări esențiale. Primește omul Duhul Sfânt la nașterea din nou sau într-o experiență ulterioară? Există în Noul Testament două primiri diferite ale Duhului și, prin urmare, două categorii de credincioși, unii având Duhul Sfânt într-o măsură obișnuită, iar alții într-o măsură superioară? Sau toți cei născuți din nou sunt părtași aceluiași Duh și sunt chemați la aceeași creștere în Hristos? A cerut vreodată apostolul Pavel credincioșilor născuți din nou să caute botezul cu Duhul Sfânt prin stăruință? Și, mai ales, prezintă Scriptura vorbirea în limbi ca dovada obligatorie și universală a prezenței Duhului Sfânt în viața unui credincios? Aceste întrebări trebuie lămurite nu prin tradiție sau practică religioasă, ci prin mărturia clară a Cuvântului lui Dumnezeu.

Răspunsul Scripturii l-am urmărit în capitolul 14:

- **Când primește omul Duhul Sfânt?** Duhul este dat „celor ce vor crede" în Hristos (Ioan 7:39), la începutul vieții lor în Hristos (Faptele Apostolilor 11:15-17; 15:8-9; Efeseni 1:13), iar cel care nu are Duhul lui Hristos „nu este al Lui" (Romani 8:9) (secțiunile 14.5, 14.9 și 14.14).
- **Există două primiri ale Duhului și două categorii de credincioși?** Scriptura nu vorbește despre o făgăduință a Duhului, împlinită la nașterea din nou, și despre o a doua făgăduință, a botezului cu Duhul, care ar urma mai târziu. Există o singură făgăduință, pe care Domnul o numește în mai multe feluri (secțiunile 14.6 și 14.7), un singur botez prin care „noi toți" am fost așezați într-un singur trup (secțiunea 14.13) și un Dumnezeu care „n-a făcut nicio deosebire" (secțiunea 14.9). Iar cel născut din nou, care este deja în Duhul, nu poate fi cufundat a doua oară în același Duh (secțiunea 29.3).

- **A cerut Pavel credincioşilor să caute botezul cu Duhul prin stăruinţă?** Nicio epistolă nu îi îndeamnă pe credincioşi să caute botezul cu Duhul Sfânt; epistolele vorbesc despre el la timpul trecut, ca despre un lucru împlinit în toţi (secţiunile 14.13 şi 14.14). Ceea ce li se porunceşte este să fie „plini de Duh" (secţiunea 14.16). Tema este cercetată pe larg în capitolul 33.
- **Este vorbirea în limbi dovada obligatorie a botezului cu Duhul?** Toţi corintenii fuseseră botezaţi de un singur Duh, dar Pavel întreabă: „Toţi vorbesc în alte limbi?" (secţiunea 14.13), iar relatările din Faptele Apostolilor nu menţionează vorbirea în limbi în toate cazurile (secţiunea 14.10). Tema este cercetată pe larg în capitolul 34.

Măsurate cu aceste texte, înţelegerile de astăzi se dovedesc a fi adăugiri la ceea ce spune Scriptura.

29.5. Ce cercetăm în această parte

În Părţile I–V am urmărit învăţătura pozitivă a Scripturii: planul lui Dumnezeu, chemarea Sa, naşterea din Dumnezeu, primirea Duhului Sfânt – cufundarea în Duhul, adică botezul cu Duhul Sfânt – ca promisiune împlinită celor care cred, creşterea credinciosului, locul darurilor şi roada Duhului. Pe acest temei putem acum cerceta limpede învăţăturile străine de Scriptură care s-au dezvoltat în mişcarea penticostală. Nu negăm nimic din ceea ce spune Scriptura despre daruri; cercetăm doar acele învăţături şi practici care adaugă la Scriptură ceea ce ea nu spune sau pun în locul scopului lui Dumnezeu ceea ce El a dat doar ca mijloc.

Măsura după care le cercetăm este cea arătată în secţiunea 29.3: o singură cufundare în Duhul, făcută de Hristos, care are ca ţintă lucrarea Duhului în om şi roada Duhului.

Scriptura are un nume pentru asemenea învăţături. Apostolul Pavel îi cere lui Timotei să rămână în Efes „ca să porunceşti unora să nu înveţe pe alţii altă învăţătură" (1 Timotei 1:3) şi avertizează: „Dacă învaţă cineva pe oameni învăţătură deosebită şi nu se ţine de cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Hristos şi de învăţătura care duce la evlavie, este plin de mândrie şi nu ştie nimic" (1 Timotei 6:3–4). Iar Epistola către Evrei îndeamnă: „Să nu vă lăsaţi amăgiţi de orice fel de învăţături străine, căci este

bine ca inima să fie întărită prin har, nu prin mâncăruri, care n-au slujit la nimic celor ce le-au păzit" (Evrei 13:9). O învăţătură este „străină" atunci când nu vine din Scriptură, chiar dacă foloseşte cuvinte biblice şi chiar dacă este primită de mulţi. De aceea vom numi astfel învăţăturile cercetate în această parte. Prin aceasta nu judecăm credinţa sau mântuirea celor care le-au primit, ci cântărim învăţăturile înseşi cu măsura Cuvântului lui Dumnezeu.

Vom cerceta, pe rând, următoarele învăţături şi practici:

- manifestările acceptate ca lucrare a Duhului acolo unde nelegiuirea este tolerată (capitolul 31);
- botezul cu Duhul Sfânt ca a doua experienţă, ulterioară naşterii din nou (capitolul 32);
- botezul cu Duhul Sfânt obţinut prin stăruinţă (capitolul 33);
- vorbirea în limbi ca semn obligatoriu al botezului cu Duhul Sfânt (capitolul 34);
- clasificarea credincioşilor şi autoritatea întemeiată pe manifestări (capitolul 35);
- vorbirea în limbi învăţată, provocată şi practicată fără folos (capitolul 36);
- Corintul transformat în model al vieţii spirituale (capitolul 37);
- darurile cerute fără o ţintă corectă (capitolul 38).

Înainte de a le cerceta pe fiecare, trebuie văzută rădăcina lor comună.

30. Rădăcina acestor învăţături: mutarea centrului de greutate

30.1. Mutarea centrului de greutate

Am văzut în secţiunea 29.1 că pentru sute de milioane de oameni vorbirea în limbi este o dovadă importantă a lucrării Duhului Sfânt. Tocmai din cauza importanţei pe care atât de mulţi o atribuie acestui dar, este necesar să cercetăm cu atenţie ce rol îi acordă Scriptura. Această cercetare este cu atât mai necesară cu cât Scriptura avertizează în repetate rânduri asupra posibilităţii rătăcirii spirituale: Pavel vorbeşte despre „un alt duh" (2 Corinteni 11:4), iar Ioan spune: „să cercetaţi duhurile" (1 Ioan 4:1). Existenţa unei experienţe spirituale nu este, în sine, o dovadă suficientă că omul a înţeles corect voia lui Dumnezeu.

Unul dintre semnele cele mai evidente ale rătăcirii nu este credinţa în existenţa unui dar, ci schimbarea centrului de greutate al vieţii spirituale. În Noul Testament, scopul declarat al lucrării Duhului Sfânt este formarea lui Hristos în credincios, aducerea omului la maturitate şi transformarea lui după chipul Fiului lui Dumnezeu. Cu toate acestea, în multe cercuri creştine atenţia este concentrată aproape exclusiv asupra existenţei unui dar, asupra manifestării lui şi asupra experienţei asociate cu el. Rezultatul este că mulţi credincioşi ajung să-şi evalueze viaţa spirituală nu după cât de mult s-a format Hristos în ei, ci după existenţa sau absenţa unui anumit dar.

Revenind la ilustraţia construcţiei, Dumnezeu este preocupat de clădire, iar omul ajunge preocupat de unealtă. Dumnezeu urmăreşte casa care trebuie ridicată, iar omul începe să vorbească aproape exclusiv despre lopată. Dar nimeni nu construieşte o clădire pentru a justifica existenţa unei lopeţi. Lopata există pentru clădire, nu clădirea pentru lopată. În acelaşi mod, darurile există pentru zidirea Trupului lui Hristos, nu Trupul lui Hristos pentru manifestarea darurilor.

Dacă după zeci de ani de accent pus pe daruri întrebarea principală rămâne „Ai primit darul?", în loc de „S-a format Hristos în tine?", atunci este legitim să ne întrebăm dacă accentul a rămas acolo unde l-a pus Dumnezeu. Adevăratul test nu este existenţa lopeţii, ci existenţa clădirii; nu dacă există darul, ci dacă există zidire; nu dacă există manifestarea, ci dacă există

asemănarea cu Hristos. Acolo unde atenția se mută de la Hristos la dar și de la caracter la experiență, apare exact terenul pe care rătăcirea spirituală poate crește și se poate răspândi.

Problema apare atunci când oamenii își mută privirea de la scop la instrument. În loc să urmărească maturizarea spirituală, transformarea caracterului și formarea lui Hristos în viața credinciosului, ajung să considere anumite daruri drept semne supreme ale spiritualității. În loc să caute mai întâi neprihănirea lui Dumnezeu și umblarea în ascultare de voia Sa, atenția lor se concentrează aproape exclusiv asupra manifestării. Însă această abordare răstoarnă ordinea stabilită de Dumnezeu. Cel care se manifestă este Duhul Adevărului, iar lucrarea Lui principală nu este producerea unor experiențe spectaculoase, ci călăuzirea credinciosului în adevăr, în sfințenie și în dreptate.

Același lucru îl arată și sensul cuvântului „botez". Hristos îl cufundă pe om în Duhul nu pentru ca omul să aibă o experiență pe care s-o poată povesti, ci pentru ca Duhul să-l pătrundă și să-l schimbe, asemenea vopselei care pătrunde fiecare fir al pânzei (secțiunea 14.2). Acolo unde botezul cu Duhul este socotit o experiență, centrul de greutate se mută de la Hristos format în om la clipa trăită de om.

30.2. Adevărata dovadă a lucrării Duhului

Duhul Sfânt nu a fost trimis în primul rând pentru a produce manifestări exterioare, ci pentru a produce o schimbare interioară. El îl convinge pe om de păcat, îl conduce la pocăință, îl naște din nou, îl sfințește și îl transformă progresiv după chipul lui Hristos. Întreaga Sa lucrare urmărește împlinirea planului lui Dumnezeu exprimat în Romani 8:29: ca cei credincioși să fie asemenea chipului Fiului Său. Aceeași idee este exprimată de Pavel când spune: „Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, până va lua Hristos chip în voi!" (Galateni 4:19). Scopul final al lucrării Duhului Sfânt nu este vorbirea în limbi, profeția, minunile sau orice altă manifestare supranaturală, ci formarea caracterului lui Hristos în credincios.

Același adevăr este explicat în 2 Corinteni 3:18: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului." Pavel nu spune că

suntem transformaţi prin manifestări spirituale, prin acumularea de experienţe religioase sau prin primirea anumitor daruri, ci „prin Duhul Domnului”. Este o lucrare continuă şi progresivă. Dumnezeu nu urmăreşte doar să-i dea omului anumite experienţe spirituale, ci să-l schimbe din ce în ce mai mult, până când începe să reflecte caracterul lui Hristos.

Această transformare este adevărata dovadă a lucrării Duhului Sfânt. Un om poate pretinde că a avut diferite experienţe spirituale, însă întrebarea esenţială rămâne: se vede mai mult Hristos în viaţa lui? Trăieşte în dreptate sau în necinste faţă de semeni şi faţă de autorităţi? A devenit mai răbdător? Mai iubitor? Mai blând? Mai ascultător de Dumnezeu? Mai preocupat de voia lui Dumnezeu decât de propria slavă? Acestea sunt semnele reale ale creşterii spirituale. De aceea, atunci când Noul Testament descrie rezultatele lucrării Duhului Sfânt, accentul este aşezat pe roada Duhului: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea şi înfrânarea poftelor (Galateni 5:22-23). Acestea reprezintă expresia caracterului lui Hristos format în om şi constituie adevărata măsură a maturităţii spirituale. Darurile pot fi oferite şi unui credincios aflat încă în copilărie spirituală, aşa cum s-a întâmplat în Corint; roada Duhului însă apare şi se dezvoltă pe măsură ce omul este transformat de Dumnezeu. În planul lui Dumnezeu, caracterul este mai important decât manifestarea, iar asemănarea cu Hristos este mai importantă decât orice dar spiritual.

31. Înşelarea: manifestări fără pocăinţă, acolo unde nelegiuirea este tolerată

31.1. Definirea înşelării

Înşelarea: acceptarea unor manifestări spirituale ca dovadă a prezenţei Duhului Sfânt într-un om sau într-o adunare în care păcatul este ascuns, tolerat şi nepărăsit, iar viaţa credincioşilor contrazice învăţăturile clare ale lui Hristos.

Aşezăm această înşelare la începutul cercetării pentru că este cea mai gravă dintre toate. O numim înşelare, nu doar învăţătură străină, pentru că aici concluzia Scripturii este că nu Duhul Sfânt lucrează, ci un duh înşelător. Celelalte privesc felul în care sunt înţelese botezul cu Duhul Sfânt şi darurile. Aceasta atinge însăşi lucrarea dintâi a Duhului, care este să descopere păcatul şi să-l aducă pe om la pocăinţă. Acolo unde pocăinţa lipseşte, toate celelalte învăţături străine îşi găsesc teren: experienţa ia locul pocăinţei, iar manifestarea ia locul sfinţeniei.

31.2. Duhul Sfânt descoperă păcatul

Domnul Isus a spus despre Duhul Sfânt: „Şi când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce priveşte păcatul, neprihănirea şi judecata" (Ioan 16:8). Prin urmare, una dintre dovezile clare ale prezenţei Duhului Sfânt este descoperirea păcatului şi chemarea la pocăinţă. Acolo unde El lucrează cu adevărat, cercetează conştiinţele celor care fură, mint sau înşală şi le aduce păcatul înaintea ochilor. Urmează mustrarea, mărturisirea, îndreptarea şi lepădarea de nelegiuire.

Scriptura ne dă un exemplu limpede: păcatul lui Acan (Iosua 7). Vina lui nu a fost doar că a luat lucruri oprite, ci că a ascuns nelegiuirea în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Câtă vreme păcatul a rămas ascuns, Dumnezeu nu a mai mers cu poporul. Acelaşi principiu rămâne valabil: dacă într-o adunare există un păcat tolerat, care rămâne nejudecat şi nepărăsit, nu se poate pretinde că Duhul Sfânt conduce acea adunare, oricâte manifestări ar fi în ea.

Mai mult, a atribui Duhului Sfânt manifestările dintr-un loc în care păcatul este cunoscut şi ocrotit înseamnă a-L ofensa. Înseamnă a sugera că Duhul Sfânt ar putea locui în părtăşie cu păcatul şi ar accepta ceea ce El a

venit să condamne. Dar Duhul Sfânt este sfânt prin însăşi natura Sa. El nu acoperă păcatul ca să întreţină manifestări religioase şi nu produce experienţe care să liniştească o conştiinţă ce refuză pocăinţa.

31.3. Păcatul tolerat astăzi: munca la negru şi înşelarea statului

Experienţa arată că, în adunările în care accentul este pus pe aceste manifestări, este tolerat tocmai un păcat asemănător celui al lui Acan. Există credincioşi care trăiesc din muncă la negru, care înşală statul prin neplata taxelor şi impozitelor, care ascund venituri sau se folosesc în mod conştient de bani obţinuţi prin fraudă. Aceste lucruri sunt cunoscute de toţi, dar sunt trecute sub tăcere. Iar cei care trăiesc astfel continuă să se socotească exemple de spiritualitate şi să pretindă că au daruri deosebite, descoperiri, vedenii şi mesaje de la Dumnezeu.

Domnul Isus a spus însă limpede: „Daţi dar Cezarului ce este al Cezarului, şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu" (Matei 22:21). Apostolul Pavel scrie că autorităţile sunt rânduite de Dumnezeu, că cei care li se împotrivesc „îşi vor lua osânda" (Romani 13:2) şi porunceşte: „Daţi tuturor ce sunteţi datori să daţi: cui datoraţi birul, daţi-i birul" (Romani 13:7). Cel care înşală statul nu se împotriveşte doar unei legi omeneşti, ci unei porunci a lui Dumnezeu. Cum ar putea cineva să pretindă că Duhul Sfânt îl călăuzeşte în lucruri extraordinare, în timp ce ignoră învăţăturile simple şi repetate ale Domnului? Duhul Sfânt nu-l conduce pe om într-o experienţă religioasă despărţită de cuvintele lui Hristos, ci îl face ascultător de ele.

Aici se află miezul problemei. Darurile nu au o existenţă de sine stătătoare; ele vin de la Duhul Sfânt, care le împarte „fiecăruia în parte cum voieşte" (1 Corinteni 12:11). Dar tocmai pe Acela care putea să dea darurile, adunarea care tolerează păcatul L-a scos din mijlocul ei. După păcatul lui Acan, Dumnezeu i-a spus lui Iosua: „nu voi mai fi cu voi dacă nu veţi nimici ce este sub blestem din mijlocul vostru" (Iosua 7:12). Prezenţa lui Dumnezeu şi păcatul ocrotit nu pot locui împreună. Scriptura avertizează: „Nu întristaţi pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu" (Efeseni 4:30) şi „Nu stingeţi Duhul" (1 Tesaloniceni 5:19). Duhul Sfânt nu poate fi întristat şi stins de păcatul tolerat şi, în acelaşi timp, să rămână Cel care împarte daruri în acea adunare. Prin urmare, atunci când păcatul este ocrotit, iar manifestările continuă, ele nu

pot veni de la Cel care a fost dat afară. Darurile Duhului nu pot rămâne acolo unde Duhul Însuşi nu mai este primit.

Principiul cufundării arată acelaşi lucru. Omul botezat cu Duhul Sfânt este cufundat într-un Duh sfânt. Cine trăieşte în nelegiuire ocrotită nu mai trăieşte în acest Duh, ci Îl întristează şi Îl stinge, asemenea peştelui scos din apă (secţiunea 14.2). Manifestările unui asemenea om nu pot fi dovada că este cufundat în Duhul Sfânt; viaţa lui arată tocmai contrariul.

31.4. Corintul şi situaţia de astăzi

Unii vor spune că şi în Corint existau păcate, şi totuşi acolo erau daruri. Este adevărat că în Corint a apărut un păcat grav: „unul din voi trăieşte cu nevasta tatălui său" (1 Corinteni 5:1). Dar trebuie văzut ce s-a întâmplat după aceea.

Corintenii erau prunci în Hristos, dar aveau un părinte duhovnicesc care nu a tăcut. Pavel i-a mustrat pentru că nu se întristaseră de păcat (1 Corinteni 5:2) şi le-a poruncit: „Daţi afară dar din mijlocul vostru pe răul acela" (1 Corinteni 5:13). Le-a cerut chiar să nu aibă legături cu cel care îşi zice „frate", dar este „lacom de bani" sau „răpăreţ" (1 Corinteni 5:11). Iar corintenii au ascultat. Pavel le scrie mai târziu: „v-am scris şi cu scopul să vă pun la încercare şi să văd dacă sunteţi ascultători în toate lucrurile" (2 Corinteni 2:9). Şi mărturiseşte despre ei: „Căci iată, tocmai întristarea aceasta după voia lui Dumnezeu ce frământare a trezit în voi!... Ce râvnă! Ce pedeapsă! În toate privinţele aţi arătat că sunteţi curaţi în privinţa aceasta" (2 Corinteni 7:11). În Corint, păcatul a fost descoperit, mustrat, judecat şi părăsit. Pruncii erau imaturi, dar ascultau de părintele lor şi nu au ocrotit păcatul după ce le-a fost arătat.

Situaţia pe care o descriem astăzi este cu totul alta. Păcatul nu apare ca o cădere izolată, care este apoi mustrată şi îndreptată, ci este acceptat ca obicei. Nu de puţine ori, cei care ar trebui să-l mustre trăiesc ei înşişi în el. Scriptura cere însă de la cel care conduce să nu fie „lacom de câştig mârşav" (Tit 1:7), iar despre prezbiterii care păcătuiesc spune: „mustră-i înaintea tuturor, ca şi ceilalţi să aibă frică" (1 Timotei 5:20). Acolo unde păcatul este tolerat chiar de cei care conduc, nu mai există nimeni care să spună, asemenea lui Pavel, „daţi afară pe răul acela". De aceea, exemplul Corintului

nu poate fi folosit pentru a acoperi o asemenea stare. Dimpotrivă, el o osândește.

31.5. Criteriul lui Dumnezeu: umblarea în neprihănire

Duhul Sfânt nu a fost trimis ca oamenii să admire manifestările, ci ca să-i învețe să umble după voia lui Dumnezeu. De aceea, primul semn al prezenței Sale nu este o experiență exterioară, ci o viață schimbată. Apostolul Ioan stabilește un criteriu foarte clar: „Copilașilor, nimeni să nu vă înșele! Cine trăiește în neprihănire este neprihănit, cum El însuși este neprihănit. Cine păcătuiește este de la diavolul" (1 Ioan 3:7–8). Și adaugă: „Oricine nu trăiește în neprihănire nu este de la Dumnezeu" (1 Ioan 3:10). Ioan nu spune că fiii lui Dumnezeu se cunosc după darurile pe care pretind că le au, ci după neprihănirea pe care o trăiesc: „Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui" (1 Ioan 2:3).

Domnul Isus a dat cel mai solemn avertisment în această privință: „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege»" (Matei 7:22–23). Problema acestor oameni nu era lipsa manifestărilor, ci fărădelegea.

Prin urmare, dacă ani de zile există manifestări despre care se spune că sunt ale Duhului, dar păcatul rămâne ascuns și neatins, concluzia este simplă: nu Duhul Sfânt produce acele manifestări. Ele nu pot fi darurile Duhului, pentru că lipsește tocmai lucrarea Lui fundamentală. Duhul Sfânt aduce lumină asupra păcatului, iar duhul înșelător îl ascunde. Duhul Sfânt conduce la pocăință, iar duhul înșelător la mulțumire de sine religioasă. Duhul Sfânt zidește în adevăr, iar duhul înșelător întreține aparența spiritualității, în timp ce păcatul rămâne neatins. Un astfel de duh nu-i conduce pe oameni la lumină, ci îi ține într-o iluzie în care manifestările iau locul pocăinței și al adevărului. Manifestările pot fi pretinse sau imitate. O viață de ascultare, cinste și dreptate rămâne însă mărturia pe care Duhul Sfânt o produce în cei care sunt ai Lui.

32. Învăţătura străină 1: botezul cu Duhul Sfânt ca a doua experienţă, ulterioară naşterii din nou

32.1. Definirea învăţăturii

Învăţătura: un om poate fi născut din nou, poate avea Duhul lui Dumnezeu lucrând în el şi totuşi să nu fi primit încă „botezul cu Duhul Sfânt", care ar fi o a doua experienţă, distinctă şi superioară, confirmată prin vorbirea în limbi.

Aşa cum am spus în mediul penticostal s-a dezvoltat în timp concepţia că „primirea Duhului Sfânt" şi „botezul cu Duhul Sfânt" reprezintă două experienţe distincte şi obligatoriu separate. Potrivit acestei învăţături, omul poate fi mântuit, poate avea Duhul lui Dumnezeu lucrând în viaţa sa şi totuşi să nu fi experimentat încă „botezul cu Duhul Sfânt". Acest al doilea pas este considerat de mulţi ca fiind confirmat în mod necesar prin vorbirea în alte limbi. Astfel, vorbirea în limbi ajunge să fie privită nu doar ca unul dintre darurile pe care Dumnezeu le împarte după voia Sa (1 Corinteni 12:11), ci ca semnul obligatoriu al primirii botezului cu Duhul Sfânt.

Citită cu sensul cuvântului „botez", învăţătura spune, de fapt, următorul lucru: un om poate fi născut din Duhul şi poate avea Duhul locuind în el, dar încă nu a fost cufundat în Duhul. Am văzut în secţiunea 29.3 că aceasta este o contradicţie: nimeni nu poate fi cufundat a doua oară în aceeaşi apă în care se află deja.

32.2. Întrebarea care rămâne fără răspuns

Am văzut în capitolul 14 că Scriptura nu prezintă botezul cu Duhul Sfânt ca pe o experienţă ulterioară naşterii din nou, obţinută prin stăruinţă şi dovedită prin vorbirea în limbi. Rămâne însă o întrebare pe care cei care susţin această învăţătură o lasă aproape întotdeauna fără un răspuns clar: **ce ar însemna, concret, acest presupus botez?** Ce primeşte omul în acel moment şi nu avea înainte? Ce se schimbă efectiv în viaţa lui?

Răspunsurile care se dau sunt, de regulă, formule generale: „acum sunt plin de Duhul Sfânt", „am primit semnul vorbirii în limbi", „am primit putere", „am intrat într-o stare nouă". Dacă însă cercetăm aceste formule, ele nu definesc nimic. Ce înseamnă această experienţă? Că omul a trecut într-o clasă

superioară de credincioşi? Că a primit un trofeu sau o medalie spirituală? Că a ajuns la o etapă mai înaltă, la o stare deosebită, care îl face mai special decât fraţii lui? Că Duhul Sfânt lucrează de acum înainte altfel în el decât lucra înainte? Că înainte avea Duhul „în parte", iar acum Îl are „pe deplin"? Niciuna dintre aceste întrebări nu primeşte un răspuns biblic, pentru că Scriptura nu descrie o asemenea a doua etapă.

Dacă botezul este cufundare, întrebarea devine şi mai simplă: ce înseamnă să fii cufundat într-un Duh în care eşti deja? Diferenţa dintre credincioşi nu este că unii ar fi cufundaţi în Duhul, iar alţii nu, ci măsura în care fiecare s-a lăsat pătruns de Duhul în care a fost cufundat (secţiunea 14.16).

Observăm astfel un fapt semnificativ. Despre naşterea din nou, Scriptura vorbeşte limpede: omul primeşte o viaţă nouă, devine copil al lui Dumnezeu, este aşezat în Trupul lui Hristos şi începe un proces de creştere până la statura plinătăţii lui Hristos (capitolele 2, 13, 14 şi 15). Despre „acest presupus botez", dimpotrivă, nu găsim nicio definiţie a conţinutului său, nicio descriere a schimbării pe care ar produce-o şi nicio învăţătură apostolică despre ce ar trebui să urmeze după el.

Mai mult, apostolul Pavel afirmă în Efeseni că există „un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez". Dacă ar exista un al doilea botez spiritual, distinct de cel prin care credinciosul este unit cu Hristos şi aşezat în Trupul Său conform 1 Corinteni 12:13, atunci această afirmaţie ar necesita o explicaţie clară din partea apostolilor. Însă Scriptura nu vorbeşte despre două credinţe şi două botezuri, unul pentru toţi credincioşii şi altul pentru cei care ajung la o experienţă superioară, ci despre unitatea tuturor celor care sunt în Hristos. Un singur botez înseamnă o singură cufundare. Astfel, ideea unui „al doilea botez" rămâne fără o definiţie biblică precisă şi fără un temei doctrinar explicit în Scriptură.

32.3. „Plin de Duhul Sfânt" şi „putere": ce spune de fapt Scriptura

Cel mai serios răspuns dat de susţinătorii acestei învăţături este că botezul cu Duhul Sfânt aduce „putere pentru mărturie", pe baza cuvintelor Domnului: „Ci voi veţi primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, şi-Mi veţi fi martori..." (Faptele Apostolilor 1:8). Acest răspuns merită luat în

serios, pentru că pornește de la un text biblic. Tocmai de aceea trebuie urmărit până la capăt.

Mai întâi, așa cum am arătat în secțiunea 14.16, umplerea cu Duhul nu este un al doilea nivel atins o dată, care să împartă credincioșii în două categorii. Ea se repetă în viața aceloraşi oameni (Faptele Apostolilor 2:4; 4:8; 4:31) și este o poruncă dată tuturor: „fiți plini de Duh" (Efeseni 5:18). Contextul acestei porunci arată că plinătatea Duhului se vede în viața de zi cu zi – în cântare şi mulțumire, în supunere unii față de alții, în căsnicie, în familie și în relațiile de muncă (Efeseni 5:19 – 6:9) –, nu într-o manifestare.

În al doilea rând, atunci când Faptele Apostolilor descriu oameni „plini de Duhul Sfânt", accentul cade pe caracter şi pe roadă. Când apostolii cer bisericii să aleagă slujitori, criteriul nu este o experiență, ci o viață verificată: „alegeți dintre voi șapte bărbați vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt şi înțelepciune" (Faptele Apostolilor 6:3). Ștefan este descris ca „bărbat plin de credință și de Duhul Sfânt" (Faptele Apostolilor 6:5). Plinătatea Duhului este legată de bună mărturie, de înțelepciune și de credință, adică de lucruri care se văd în viață și pot fi verificate de alții.

Prin urmare, chiar dacă primim răspunsul „putere pentru mărturie", această putere nu se măsoară prin vorbirea în limbi, ci prin îndrăzneala de a vesti Cuvântul, prin înțelepciune, prin credință și printr-o viață despre care ceilalți pot da mărturie bună. Iar toate acestea, așa cum am văzut în capitolul 17, sunt lucrarea Duhului care luminează, îndeamnă și călăuzește spre ascultare, nu o energie care transformă omul într-o clipă.

32.4. Stări nedefinite și importanța de sine

De ce caută atunci oamenii cu atâta insistență o experiență pe care Scriptura nu o definește? Un motiv important este că o stare nedefinită nu poate fi verificată, iar ceea ce nu poate fi verificat poate primi orice importanță i se atribuie. Omul nu poate arăta că este mai matur decât alții, pentru că maturitatea se vede în timp, în caracter și în roadă. Poate însă spune că a avut o experiență pe care alții nu au avut-o. Astfel, o stare pe care Dumnezeu nu a descris-o ajunge să ofere o importanță sporită celui care pretinde că a trăit-o: îl așază într-o categorie aparte, îi dă un argument de autoritate și o identitate spirituală deosebită.

Apostolul Pavel avertizează tocmai asupra acestui pericol: „Nimeni să nu vă răpească premiul alergării, făcându-şi voia lui însuşi printr-o smerenie şi închinare la îngeri, amestecându-se în lucruri pe care nu le-a văzut, umflat de o mândrie deşartă, prin gândurile firii lui pământeşti" (Coloseni 2:18). Situaţia din Colose era diferită, dar principiul este acelaşi: o spiritualitate construită pe experienţe pe care alţii nu le pot verifica produce, în mod natural, mândrie şi sentimentul superiorităţii, şi îl poate face pe om să piardă din vedere „premiul alergării", adică ţinta pe care Dumnezeu a pus-o înaintea lui.

Dumnezeu, în schimb, a definit cu claritate ce aşteaptă de la fiecare credincios: „Dacă trăim prin Duhul, să şi umblăm prin Duhul" (Galateni 5:25); „umblaţi cârmuiţi de Duhul şi nu împliniţi poftele firii pământeşti" (Galateni 5:16); roada Duhului (Galateni 5:22-23); creşterea până „la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos" (Efeseni 4:13). Acestea nu sunt stări vagi, ci realităţi care pot fi văzute şi cercetate.

Tragedia apare atunci când omul lasă deoparte ceea ce Dumnezeu a definit limpede şi caută cu toată puterea ceea ce Dumnezeu nu a definit deloc. Atenţia se mută de la umblarea zilnică prin Duhul la o experienţă trecută, de la caracter la semn şi de la Hristos la propria persoană. O astfel de abatere nu este nouă. Încă din vremea lui Samuel, poporul era avertizat: „Nu vă abateţi de la Domnul; altfel, aţi merge după lucruri de nimic, care nu aduc nici folos, nici izbăvire, pentru că sunt lucruri de nimic" (1 Samuel 12:21). Atunci când omul încetează să urmărească ascultarea de Dumnezeu şi transformarea după chipul lui Hristos pentru a alerga după manifestări pe care Scriptura nu le porunceşte şi nu le defineşte, el riscă să lase lucrurile esenţiale pentru a urmări lucruri fără valoare spirituală reală.

32.5. Concluzie

Scriptura nu cunoaşte o „clasă superioară" de credincioşi care au primit un botez special. Nu există două cufundări în acelaşi Duh: cel cufundat o dată rămâne în Duhul, iar ceea ce urmează este umplerea, creşterea şi roada. Ea cunoaşte un singur botez cu Duhul Sfânt, prin care toţi credincioşii sunt aşezaţi în Trupul lui Hristos (1 Corinteni 12:13), o poruncă adresată tuturor de a fi „plini de Duh" (Efeseni 5:18), umpleri repetate cu Duhul pentru

lucrarea pe care Dumnezeu o dă de făcut (Faptele Apostolilor 4:31) şi o singură ţintă pentru toţi: formarea lui Hristos în om. Diferenţa dintre credincioşi nu este dată de o experienţă trecută, ci de măsura în care umblă astăzi prin Duhul, de roada pe care o aduc şi de creşterea lor spre asemănarea cu Hristos. Acolo unde o stare nedefinită ia locul acestor realităţi clare, omul nu a fost ridicat pe o treaptă mai înaltă, ci a fost abătut de la drumul pe care Dumnezeu i l-a arătat.

33. Învățătura străină 2: botezul cu Duhul Sfânt obținut prin stăruință

33.1. Definirea învățăturii

Învățătura: botezul cu Duhul Sfânt trebuie obținut prin stăruință, uneori ani de zile, până când Dumnezeu răspunde insistenței omului. Ca argumente sunt folosite cele zece zile de rugăciune dinaintea Cincizecimii şi cuvintele Domnului din Luca 11:13.

33.2. Promisiunea înlocuită cu insistența

Tocmai aici trebuie observată o anomalie pe care mulți nu o mai văd. Dacă un om cinstit și serios îți promite că va veni peste câteva zile și îți va aduce un lucru pe care ți l-a făgăduit, nu te vei duce în fiecare zi la el să-i amintești promisiunea și nici nu vei stărui înaintea lui până când îți va da ceea ce deja ți-a promis. Dacă ai proceda astfel, oricine ar înțelege că problema nu este promisiunea, ci lipsa ta de încredere în cel care a făcut-o. Un om sănătos la minte nu cerșește ceea ce i-a fost deja promis de cineva pe care îl consideră de încredere. El așteaptă împlinirea promisiunii.

Dacă acest lucru este adevărat în relațiile dintre oameni, cu atât mai mult este adevărat atunci când vorbim despre Dumnezeu. Ideea că omul trebuie să stăruiască pentru a obține ceea ce Dumnezeu a promis deja reprezintă o contradicție profundă. Credința se sprijină pe promisiune și așteaptă împlinirea ei. Stăruința pentru obținerea unei promisiuni deja făcute nu este expresia credinței, ci dovada că omul nu se odihnește în cuvântul lui Dumnezeu. Credința spune: „Dumnezeu a promis, deci Dumnezeu va face." Necredința spune: „Dumnezeu a promis, dar trebuie să stărui suficient până când o va face."

În acest punct se află rădăcina unei mari rătăciri. Mulți au ajuns să creadă că botezul cu Duhul Sfânt este obținut printr-o formă de insistență religioasă, deși Scriptura îl prezintă ca pe o promisiune divină. Astfel, credința a fost înlocuită cu stăruința, iar încrederea în caracterul lui Dumnezeu a fost înlocuită cu încercarea omului de a obține prin perseverență ceea ce Dumnezeu spusese deja că va da.

Sensul cuvântului „botez" arată acelaşi lucru. Nimeni nu se cufundă singur în Duhul; Hristos este Cel care cufundă, iar verbul este la diateza pasivă: „veţi fi botezaţi" (secţiunea 14.2). Stăruinţa pentru botezul cu Duhul îl face pe om să încerce să obţină prin efortul lui o lucrare pe care numai Hristos o face. Iar pentru cel născut din nou, care este deja în Duhul, stăruinţa de a fi cufundat în Duhul este stăruinţa de a intra acolo unde se află deja (secţiunea 29.3).

Această rătăcire apare atunci când oamenii nu mai cercetează toate Scripturile şi construiesc doctrine pe tradiţii sau pe experienţe izolate. Domnul Isus a spus: „Vă rătăciţi! Pentru că nu cunoaşteţi nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu" (Matei 22:29). Tocmai lipsa unei cercetări atente a Scripturii a făcut ca mulţi să transforme împlinirea unei promisiuni a lui Dumnezeu într-o răsplată pentru stăruinţa omului. Modelul biblic este însă exact opusul: **Dumnezeu promite, omul crede, iar Dumnezeu împlineşte.** Ucenicii nu au primit Duhul Sfânt pentru că au reuşit să-L determine pe Dumnezeu să acţioneze după zece zile de rugăciune, ci pentru că Dumnezeu a rămas credincios cuvântului Său şi a împlinit la timpul hotărât ceea ce promisese deja. Vom verifica acest model în trei paşi: la Cincizecime (secţiunea 33.3), în relatările din Faptele Apostolilor (secţiunea 33.4) şi în textul folosit cel mai des în favoarea stăruinţei, Luca 11:13 (secţiunea 33.5).

33.3. Argumentul celor zece zile

Mulţi afirmă că ucenicii au primit botezul cu Duhul Sfânt deoarece au stăruit în rugăciune timp de zece zile. Scriptura nu face însă o asemenea afirmaţie.

Ucenicii au ascultat porunca Domnului şi au rămas în Ierusalim aşteptând împlinirea făgăduinţei. În acest timp s-au rugat şi au avut părtăşie, însă textul nu spune că rugăciunile lor au cerut coborârea Duhului Sfânt.

Am văzut în capitolul 14 (secţiunea 14.7) că Duhul Sfânt nu a fost revărsat într-o zi oarecare, ci exact „în Ziua Cincizecimii", sărbătoarea celor dintâi roade, rânduită de Dumnezeu încă din vremea lui Moise.

Din acest motiv, coborârea Duhului Sfânt nu a avut loc după cinci zile, nici după şapte şi nici după zece zile. Ea a avut loc exact în ziua stabilită de Dumnezeu cu multe secole înainte. Dacă primirea Duhului Sfânt ar fi fost

rezultatul stăruinţei ucenicilor, momentul revărsării ar fi depins de ei. Scriptura arată însă contrariul: data era deja fixată în planul lui Dumnezeu. Ucenicii nu au determinat împlinirea promisiunii, ci doar au aşteptat-o.

Chiar durata celor zece zile demonstrează acest lucru. Dacă Domnul le poruncise deja să aştepte „făgăduinţa Tatălui", iar Cincizecimea era deja stabilită în calendarul lui Dumnezeu, atunci ucenicii nu aşteptau să vadă dacă Dumnezeu Îşi va ţine cuvântul, ci când îl va împlini. Credinţa lor nu consta în a forţa mâna lui Dumnezeu prin stăruinţă, ci în a aştepta împlinirea promisiunii făcute de El.

Coborârea Duhului Sfânt nu a fost rezultatul insistenţei omului, ci împlinirea credincioşiei lui Dumnezeu faţă de promisiunea Sa şi a planului Său profetic. Cincizecimea nu a fost ziua în care Dumnezeu a cedat în faţa perseverenţei oamenilor, ci ziua pe care El o rânduise cu secole înainte pentru începerea noului seceriş spiritual şi pentru formarea Trupului lui Hristos prin Duhul Sfânt.

33.4. Relatările din Faptele Apostolilor: a stăruit cineva?

În capitolul 14 am urmărit cum au primit oamenii Duhul Sfânt în Faptele Apostolilor. Privim acum aceleaşi relatări punând de fiecare dată două întrebări: au cerut aceşti oameni Duhul Sfânt înainte de a-L primi? Au trecut printr-o perioadă de stăruinţă pentru a-L obţine?

Cei trei mii din ziua Cincizecimii. După predica lui Petru, ascultătorii „au rămas străpunşi în inimă" şi au întrebat: „Fraţilor, ce să facem?" (Faptele Apostolilor 2:37). Petru nu le spune să stăruiască. El le spune: „Pocăiţi-vă... şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veţi primi darul Sfântului Duh" (Faptele Apostolilor 2:38). Cei trei mii nu au cerut mai întâi Duhul Sfânt. Ei au auzit Evanghelia, au fost străpunşi în inimă, s-au pocăit şi au primit făgăduinţa lui Dumnezeu. Accentul cade pe credinţă, pocăinţă şi promisiunea lui Dumnezeu.

Samaritenii. Samaritenii au crezut Evanghelia vestită de Filip şi au fost botezaţi (Faptele Apostolilor 8:12). Mai târziu, apostolii din Ierusalim i-au trimis la ei pe Petru şi pe Ioan, care „s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt", apoi „au pus mâinile peste ei, şi aceia au primit Duhul Sfânt" (Faptele Apostolilor 8:15-17). Nici aici nu găsim o perioadă de stăruinţă a

samaritenilor pentru obținerea Duhului Sfânt. Rugăciunea și punerea mâinilor aparţin apostolilor trimişi de la Ierusalim, iar evenimentul reprezintă un moment special de confirmare apostolică a includerii samaritenilor în aceeaşi Biserică.

Tot aici vedem şi împlinirea cuvintelor Domnului din Luca 11, unde se vorbește despre cererea Duhului Sfânt. Cei care s-au rugat nu au fost samaritenii, ci apostolii, adică oameni care cunoşteau deja lucrarea şi darul Duhului Sfânt şi care au cerut pentru alţii primirea Lui. Samaritenii nu sunt prezentaţi ca stăruind în rugăciune pentru a primi Duhul Sfânt, ci ca beneficiari ai unei lucrări făcute de apostoli prin rugăciune și punerea mâinilor. Astfel, chiar şi în acest exemplu, cererea este făcută de cei care cunoşteau promisiunea şi lucrarea Duhului Sfânt, nu de cei care urmau să-L primească.

Pavel. Pavel nu a primit Duhul Sfânt în urma unei perioade de stăruinţă. Domnul i Se descoperă pe drumul Damascului, iar apoi îl trimite pe Anania, care îi spune: „Frate Saule, Domnul Isus, care ţi S-a arătat pe drumul pe care veneai, m-a trimis ca să capeţi vederea şi să te umpli de Duhul Sfânt" (Faptele Apostolilor 9:17). Dumnezeu l-a chemat şi Dumnezeu i l-a trimis pe Anania. Iniţiativa aparţine lui Dumnezeu de la început până la sfârşit.

Corneliu. Corneliu nu a cerut Duhul Sfânt şi nu trecuse printr-o perioadă de stăruinţă. În timp ce asculta predica lui Petru, Duhul Sfânt S-a coborât peste el şi peste cei din casa lui: „Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a coborât Duhul Sfânt peste toţi cei ce ascultau Cuvântul" (Faptele Apostolilor 10:44). El a auzit Evanghelia, iar Dumnezeu Şi-a împlinit promisiunea.

Ucenicii lui Ioan din Efes. Ucenicii lui Ioan constituie un exemplu şi mai clar. Când Pavel i-a întâlnit la Efes, i-a întrebat: „Aţi primit voi Duhul Sfânt când aţi crezut?" Iar ei au răspuns: „Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt" (Faptele Apostolilor 19:2). Aceşti oameni nu puteau cere ceea ce nici măcar nu cunoşteau. Nu puteau stărui pentru primirea Duhului Sfânt, deoarece nu ştiau că această promisiune fusese deja împlinită. Cu toate acestea, după ce au auzit adevărul despre Hristos şi au fost botezaţi în Numele Domnului Isus, Duhul Sfânt S-a coborât peste ei (Faptele Apostolilor 19:5-6).

În toate aceste exemple, primirea Duhului Sfânt nu depinde de o cerere stăruitoare adresată lui Dumnezeu, ci de primirea cu bucurie a Cuvântului Lui şi de împlinirea promisiunii Sale.

33.5. Argumentul din Luca 11:13

Un argument frecvent folosit în favoarea stăruinţei este Luca 11:13: „Deci, dacă voi, care sunteţi răi, ştiţi să daţi daruri bune copiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!" Mulţi interpretează acest verset ca pe o instrucţiune pentru obţinerea botezului cu Duhul Sfânt prin insistenţă repetată. Din această interpretare s-a născut ideea că fiecare credincios trebuie să stăruiască până când primeşte Duhul Sfânt.

Dacă acesta ar fi sensul cuvintelor Domnului, ar trebui să găsim acelaşi model în toate exemplele din Scriptură. Am văzut însă în secţiunea anterioară că lucrurile nu stau astfel. Cei trei mii nu au cerut mai întâi Duhul Sfânt; Corneliu nu a cerut botezul cu Duhul Sfânt; Pavel nu a stăruit pentru el; ucenicii lui Ioan nici nu ştiau că fusese dat un Duh Sfânt. Dacă cererea insistentă ar fi fost condiţia, atunci ucenicii lui Ioan, Corneliu, Lidia, cei trei mii, samaritenii, galatenii, corintenii şi multe alte persoane din Noul Testament nu ar fi putut primi Duhul Sfânt aşa cum L-au primit. Prin urmare, Luca 11:13 nu poate fi folosit ca dovadă că botezul cu Duhul Sfânt se obţine prin stăruinţă.

Ce înseamnă atunci aceste cuvinte? Am văzut în capitolul 14 (secţiunea 14.12) că Domnul descrie cererea omului care a înţeles planul lui Dumnezeu şi propria neputinţă de a-l împlini fără Duhul Sfânt. Nu este cererea unui om care urmăreşte un semn, care doreşte să vorbească în limbi sau care caută un dar spiritual. Este opusul cererii fără ţintă descrise în capitolul 38, în care darurile sunt dorite pentru validare personală sau pentru experienţe.

În acest sens, Luca 11:13 nu vorbeşte despre obţinerea Duhului Sfânt prin stăruinţă, ci despre dependenţa unui om de lucrarea lui Dumnezeu în propria viaţă. Cererea despre care vorbeşte Domnul este expresia conştientizării nevoii de lucrarea Duhului în viaţa omului, nu o metodă prin care acesta obţine prin insistenţă ceea ce Dumnezeu a promis deja tuturor celor care cred în Hristos.

33.6. Ce arată Scriptura

Concluziile acestei cercetări pot fi rezumate astfel:

- Duhul Sfânt este făgăduința Tatălui, iar Dumnezeu nu Își împlinește promisiunile pentru că este convins de insistențele noastre, ci pentru că este credincios cuvântului Său (secțiunile 14.3 și 14.6).
- Duhul Sfânt a fost revărsat în ziua stabilită de Dumnezeu cu secole înainte, la Cincizecime; ucenicii nu au determinat împlinirea promisiunii, ci au așteptat-o (secțiunea 33.3).
- Niciunul dintre cei care au primit Duhul Sfânt în Faptele Apostolilor nu a trecut printr-o perioadă de stăruință pentru a-L obține; modelul constant este: Evanghelia este auzită, credința este exercitată, iar Dumnezeu dă Duhul Sfânt (secțiunea 33.4).
- Luca 11:13 nu descrie o metodă de obținere a botezului prin insistență, ci dependența omului care a înțeles planul lui Dumnezeu și propria neputință (secțiunea 33.5).

Prin urmare, a cere stăruință pentru ceea ce Dumnezeu a promis deja înseamnă a înlocui credința cu insistența religioasă. Credința spune: „Dumnezeu a promis, deci Dumnezeu va face." Rugăciunea stăruitoare rămâne parte a vieții creștine, dar nu este calea prin care se obține botezul cu Duhul Sfânt: Duhul este primit „prin auzirea credinței" (Galateni 3:2).

34. Învăţătura străină 3: vorbirea în limbi ca semn obligatoriu al botezului cu Duhul Sfânt

34.1. Definirea învăţăturii

Învăţătura: vorbirea în limbi este dovada obligatorie şi universală a botezului cu Duhul Sfânt, astfel încât cel care nu a vorbit în limbi nu ar fi fost botezat cu Duhul Sfânt.

34.2. „Toţi vorbesc în alte limbi?"

În multe cercuri religioase, vorbirea în limbi este considerată dovada obligatorie a botezului cu Duhul Sfânt. Pavel însă întreabă: „Toţi vorbesc în alte limbi?" (1 Corinteni 12:30). Răspunsul evident este nu. Mai mult, el scrie: „Aş dori ca toţi să vorbiţi în alte limbi" (1 Corinteni 14:5). Dacă toţi ar fi vorbit deja în limbi, această afirmaţie nu ar avea sens. Prin urmare, nu toţi corintenii vorbeau în limbi.

Totuşi, Pavel afirmă că toţi fuseseră botezaţi de un singur Duh (1 Corinteni 12:13). Concluzia se impune de la sine: dacă toţi corintenii fuseseră botezaţi de un singur Duh, dar nu toţi vorbeau în limbi, atunci **vorbirea în limbi nu poate fi semnul universal al botezului cu Duhul Sfânt.**

Argumentul apostolului este că Duhul împarte fiecăruia darurile „cum voieşte" (1 Corinteni 12:11). Valoarea unui credincios nu este determinată de darul primit, ci de locul pe care Dumnezeu i l-a rânduit în Trupul lui Hristos şi de măsura în care umblă în ascultare şi dragoste. De aceea, clasificarea credincioşilor după existenţa acestei experienţe şi transformarea ei în condiţie pentru slujbe în biserică nu au temei în Scriptură (vezi şi capitolul 35).

34.3. Un dar particular transformat în condiţie universală

Una dintre cele mai mari greşeli este izolarea unui singur dar şi transformarea lui într-un simbol al spiritualităţii, ignorând scopul pentru care Dumnezeu a dat toate darurile. Pavel nu spune că lipsa unui anumit dar împiedică intrarea în Împărăţia lui Dumnezeu şi nici că prezenţa unui dar o garantează. Am văzut că, potrivit 1 Corinteni 12:29-30, nu toţi vorbesc în alte

limbi şi că toţi credincioşii au fost botezaţi de un singur Duh într-un singur trup (1 Corinteni 12:13).

De aceea, transformarea unui dar particular într-un semn obligatoriu al prezenţei Duhului Sfânt depăşeşte ceea ce afirmă Scriptura. Dacă Dumnezeu a ales să împartă darurile diferit mădularelor, nimeni nu are dreptul să transforme într-o condiţie universală ceea ce Dumnezeu a hotărât să distribuie după voia Sa. Criteriul nu este manifestarea unui dar, ci transformarea vieţii prin lucrarea Duhului Sfânt.

34.4. Un dar dat pruncilor nu poate fi semnul unei clase superioare

În lipsa unei definiţii biblice a acestui botez special, rolul de a-l confirma şi de a-l explica este atribuit vorbirii în limbi. Semnul ajunge să ţină locul conţinutului: omul nu poate spune ce a primit, dar poate spune că a vorbit în limbi, iar acest lucru este considerat dovada că a intrat într-o etapă superioară.

Această concluzie ignoră însă un fapt pe care l-am urmărit pe larg în Partea a IV-a. Biserica în care darul vorbirii în limbi era cel mai răspândit nu era o biserică matură, ci biserica din Corint, despre care Pavel spune că „nu ducea lipsă de niciun fel de dar" (1 Corinteni 1:7) şi pe care, în acelaşi timp, o numeşte o adunare de oameni „lumeşti", de „prunci în Hristos", între care erau „zavistii, certuri şi dezbinări" (1 Corinteni 3:1-3). Dumnezeu a dat aceste daruri unor prunci, unor oameni încă lumeşti, cu un scop clar: zidirea şi creşterea lor într-o perioadă în care părintele lor duhovnicesc nu era prezent (capitolul 22). Darul era expresia grijii lui Dumnezeu faţă de cei care încă aveau nevoie de ajutor, nu medalia unei clase superioare.

Prin urmare, un dar pe care Dumnezeu l-a dat din belşug unor oameni încă lumeşti nu poate fi, în acelaşi timp, dovada că cineva a ajuns într-o stare spirituală superioară. Dacă vorbirea în limbi ar fi semnul unei etape spirituale mai înalte, atunci corintenii ar fi trebuit să fie cei mai maturi credincioşi ai Noului Testament. Pavel însă le scrie: „Fraţilor, nu fiţi copii la minte" (1 Corinteni 14:20), iar în capitolul despre dragoste leagă darurile de copilărie, nu de maturitate: „Când eram copil, vorbeam ca un copil, simţeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc" (1 Corinteni 13:11).

A căuta în vorbirea în limbi confirmarea unei stări superioare înseamnă, aşadar, a răsturna scopul pentru care Dumnezeu a dat acest dar. Ceea ce Dumnezeu a dat pentru creşterea pruncilor este transformat în dovada maturităţii; ceea ce trebuia să slujească zidirii altora este transformat într-o insignă personală; ceea ce trebuia să conducă spre Hristos devine motiv de distincţie între fraţi.

34.5. Naşterea din Dumnezeu, nu un dar, îl face pe om copil al lui Dumnezeu

Scriptura contrazice ideea că fiecare credincios trebuie să primească un anumit dar spiritual pentru a fi copil al lui Dumnezeu. Un om devine copil al lui Dumnezeu prin naşterea din Dumnezeu, din Duhul Lui, nu prin primirea unui dar.

Aceasta ne ajută să înţelegem şi o confuzie răspândită: identificarea botezului cu Duhul Sfânt cu primirea unui anumit dar. Pavel spune: „Noi toţi, în adevăr, am fost botezaţi de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup" (1 Corinteni 12:13). Scopul botezului cu Duhul Sfânt nu este primirea unui anumit dar, ci adăugarea celui născut din Dumnezeu la Trupul lui Hristos. Mai întâi omul este născut din Dumnezeu, apoi făcut mădular al Trupului; mai întâi intră în familie; mai întâi este aşezat în Casa lui Dumnezeu. Abia după aceea Dumnezeu începe să-i încredinţeze diferite lucrări şi diferite daruri, potrivit nevoilor Trupului şi măsurii lui de creştere. Întâi vine naşterea, apoi creşterea. Întâi vine apartenenţa la Trup, apoi slujirea Trupului. Întâi vine naşterea, apoi responsabilitatea. (Tema botezului cu Duhul Sfânt este tratată în capitolul 14.)

Ilustraţia vaselor cufundate în mare ne ajută aici (secţiunea 14.2). Toate vasele sunt în aceeaşi mare şi pline de aceeaşi apă, deşi au forme şi mărimi diferite. Forma vasului nu dovedeşte că este în mare; dovada este apa din el. Tot aşa, darurile diferă de la un credincios la altul, dar toţi sunt cufundaţi în acelaşi Duh. Semnul cufundării nu este un anumit dar, ci viaţa Duhului în om: culoarea pe care vopseaua o lasă în pânză, adică roada Duhului.

Mai există un aspect care merită observat. După evenimentele de la Cincizecime, din casa lui Corneliu şi din Efes, Scriptura nu prezintă un model repetitiv în care fiecare nouă trezire spirituală, fiecare nou grup de convertiţi

sau fiecare nouă biserică locală să fi fost însoţită de acelaşi semn. În Faptele Apostolilor vedem mii de oameni întorcându-se la Dumnezeu, vedem apariţia multor biserici şi răspândirea Evangheliei în numeroase regiuni, însă nu ni se spune că toate aceste grupuri au vorbit în limbi asemenea celor din casa lui Corneliu. Aceste evenimente sunt prezentate ca momente speciale de confirmare, nu ca experienţe repetate pentru fiecare generaţie de credincioşi. Ele au întotdeauna un scop precis în planul lui Dumnezeu: descoperirea adevărului, confirmarea lucrării Sale şi înaintarea Evangheliei. Pot fi şi acum, dar nu sunt prezentate niciodată ca măsura maturităţii spirituale şi nici ca centrul vieţii creştine.

35. Învăţătura străină 4: clasificarea credincioşilor şi autoritatea întemeiată pe manifestări

35.1. Definirea învăţăturii

Practica: împărţirea credincioşilor în categorii după existenţa vorbirii în limbi şi transformarea acestei experienţe în criteriu de maturitate, de autoritate spirituală şi de acces la slujbe în biserică.

Din această perspectivă se dezvoltă adesea şi o clasificare a credincioşilor în funcţie de această experienţă. Cei care au vorbit în limbi sunt consideraţi ca fiind la un nivel spiritual superior celor care nu au avut această manifestare. În unele comunităţi, mărturia vorbirii în limbi devine chiar o condiţie pentru ocuparea anumitor responsabilităţi sau funcţii de conducere, fiind privită ca dovada că persoana a fost botezată cu Duhul Sfânt. În practică, accentul se mută astfel de la caracterul format după chipul lui Hristos la existenţa unei experienţe particulare, considerată dovada maturităţii spirituale.

35.2. O rânduială pierdută: Biserica fără părinţi duhovniceşti

Una dintre cele mai grave probleme ale multor mişcări contemporane este că au păstrat limbajul creştin, dar au abandonat modelul de creştere spirituală prezentat în Noul Testament. În locul formării unor oameni maturi după chipul lui Hristos, accentul s-a mutat asupra unor manifestări exterioare care au ajuns să fie confundate cu însăşi lucrarea Duhului Sfânt.

În Scriptură vedem o Biserică zidită prin apostoli, păstori şi învăţători. Vedem părinţi spirituali care formează ucenici. Vedem credincioşi care cresc de la starea de prunci la starea de oameni maturi. Vedem un Pavel care petrece ani învăţând, corectând, mustrând şi formând caracterul lui Hristos în cei cărora le slujeşte. Astăzi, în multe locuri, această rânduială aproape că a dispărut. În locul părinţilor spirituali au apărut oameni care nu au fost formaţi de nimeni. În locul creşterii spre maturitate a apărut căutarea experienţelor. În locul uceniciei a apărut emoţia religioasă. În locul caracterului lui Hristos a apărut obsesia pentru manifestări. Rezultatul este previzibil: haos spiritual.

Într-un asemenea context, Biserica începe să fie privită ca o adunare de credincioşi în care fiecare este doar un membru oarecare, aflat aproximativ la acelaşi nivel spiritual cu ceilalţi. Diferenţa dintre credincioşi nu mai este dată de maturitatea dobândită prin ani de umblare cu Dumnezeu şi prin lucrarea de formare a altora, ci aproape exclusiv de anumite daruri sau manifestări considerate deosebite. Astfel, unii sunt identificaţi drept lucrători pentru că par să aibă experienţe spirituale mai spectaculoase decât ceilalţi.

Această concepţie este diferită de situaţia din Corint, unde credincioşii erau încă prunci în Hristos, dar între ei se manifestau toate darurile Duhului. Prezenţa darurilor nu era însă o dovadă a maturităţii lor, deoarece Pavel îi mustră tocmai pentru starea lor copilărească, pentru dezbinări şi pentru lipsa unei înţelegeri sănătoase a vieţii creştine. În loc să considere darurile drept dovada supremă a autorităţii spirituale, apostolul urmărea creşterea lor până la maturitate, astfel încât din mijlocul lor să se ridice oameni capabili să înveţe, să păstorească şi să-i călăuzească pe alţii în adevăr.

Modelul apostolic nu era o comunitate formată permanent din prunci care aşteaptă noi manifestări, ci o familie spirituală în care cei maturi îi formează pe cei mai tineri, iar aceştia ajung, la rândul lor, să slujească şi să zidească, pentru ca toţi să ajungă la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos.

Când nu există oameni maturi care să înveţe, să corecteze şi să vegheze asupra turmei, fiecare experienţă este considerată revelaţie, fiecare emoţie este considerată călăuzire, iar orice manifestare este atribuită imediat Duhului Sfânt. Dar aceasta nu este imaginea pe care o prezintă Noul Testament. Pavel nu era învăţat de prunci spirituali. Pavel nu primea direcţie de la oameni fără maturitate. Pavel era cel care învăţa, cel care corecta, cel care forma; Pavel era cel care spunea: „Călcaţi pe urmele mele, întrucât şi eu calc pe urmele lui Hristos” (1 Corinteni 11:1).

Astăzi însă se întâlnesc adesea situaţii în care oameni fără o viaţă spirituală verificată, fără o maturitate recunoscută şi fără o creştere reală în Hristos pretind că au devenit canale permanente prin care Dumnezeu vorbeşte altora. Aceasta răstoarnă complet ordinea stabilită de Dumnezeu.

35.3. Un dar secundar în locul scopului principal

Adevărata tragedie apare atunci când un dar secundar este aşezat în locul scopului principal. Omul începe să caute experienţe, în timp ce Dumnezeu urmăreşte transformarea. Omul caută manifestări exterioare, în timp ce Dumnezeu urmăreşte să formeze în el dragostea, smerenia, ascultarea, răbdarea, discernământul şi sfinţenia lui Hristos. Problema nu este existenţa darurilor. Scriptura le recunoaşte, le legitimează şi le acordă un loc bine definit în viaţa Bisericii. Problema apare atunci când ele eclipsează lucrarea principală a Duhului Sfânt şi devin centrul atenţiei credincioşilor. Mai mult, atunci când accentul este pus aproape exclusiv pe manifestări, există riscul ca oamenii să nu mai cerceteze lucruri mult mai importante: existenţa unei pocăinţe autentice, ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu, discernământul spiritual, despărţirea de nelegiuire şi formarea caracterului lui Hristos.

Nu există vase „mai cufundate" în mare decât altele şi nu există credincioşi mai cufundaţi în Duhul decât alţii. Toţi au fost cufundaţi o dată, de acelaşi Hristos, în acelaşi Duh (1 Corinteni 12:13). Ceea ce îi deosebeşte este măsura în care s-au lăsat pătrunşi de Duhul şi roada pe care o aduc. De aceea, autoritatea în Biserică nu poate fi întemeiată pe o presupusă a doua cufundare, ci numai pe maturitatea şi caracterul verificate în timp (1 Timotei 3:1–13).

36. Învăţătura străină 5: vorbirea în limbi învăţată, provocată şi practicată fără folos

36.1. Definirea învăţăturii

Practica: învăţarea şi provocarea artificială a vorbirii în limbi şi practicarea ei în adunare fără tălmăcire, fără mesaj şi fără zidire, ca semn al spiritualităţii.

36.2. O manifestare învăţată şi provocată

Este grav faptul că multe persoane ajung să considere câteva sunete repetitive drept dovada supremă a botezului cu Duhul Sfânt. Sunt învăţate să repete anumite expresii, anumite formule sau anumite cuvinte până când limba li se încurcă, iar apoi li se spune că au primit darul limbilor. Dar unde găsim acest model în Scriptură? Unde îi învaţă Pavel pe oameni să repete cuvinte până când pierd controlul vorbirii? Unde îi învaţă apostolii să provoace artificial o manifestare? Unde îi învaţă Domnul Isus să urmărească o experienţă emoţională până când apare un fenomen exterior? Nu găsim nicăieri aşa ceva.

Cufundarea în Duhul este lucrarea lui Hristos, nu rezultatul unei tehnici omeneşti (secţiunea 14.2). O manifestare care trebuie învăţată şi provocată nu vine de la Cel care cufundă în Duhul, ci din metoda celui care o predă.

Dimpotrivă, Domnul Isus a respins fără echivoc o asemenea rugăciune. În Predica de pe Munte, El îi învaţă pe ucenici: „Când vă rugaţi, să nu bolborosiţi aceleaşi vorbe, ca păgânii, cărora li se pare că, dacă spun o mulţime de vorbe, vor fi ascultaţi. Să nu vă asemănaţi cu ei; căci Tatăl vostru ştie de ce aveţi trebuinţă, mai înainte ca să-I cereţi voi" (Matei 6:7–8). Domnul numeşte repetarea mecanică a aceloraşi cuvinte un obicei al păgânilor, care cred că pot obţine ceva de la divinitate prin numărul vorbelor lor. Copiii lui Dumnezeu nu au nevoie de asemenea metode, pentru că vorbesc cu un Tată care îi cunoaşte şi îi iubeşte. Cu atât mai puţin poate fi socotită lucrare a Duhului Sfânt o vorbire produsă tocmai prin repetarea aceloraşi silabe până când mintea renunţă la controlul ei.

În schimb, găsim la Pavel întrebarea care măsoară orice vorbire în adunare: „de ce folos v-aş fi eu?" (1 Corinteni 14:6).

Acesta este testul apostolic. Ce folos aduce? Ce învățătură aduce? Ce lumină aduce? Ce zidire aduce? Ce adevăr transmite? Ce schimbare produce? Dacă un om pretinde că are un dar al Duhului Sfânt, dar nimeni nu este zidit, nimeni nu este luminat, nimeni nu este învățat și nimeni nu este ajutat prin acel dar, atunci se pune întrebarea simplă a lui Pavel: **Care este folosul?**

Mulți își certifică astăzi spiritualitatea prin faptul că pot rosti câteva cuvinte repetitive sau sunete neînțelese. Dar Pavel nu spune că dovada Duhului Sfânt este repetarea unor sunete. El spune că, dacă nu există înțelegere, „parcă ați vorbi în vânt" (1 Corinteni 14:9), iar dacă nu există tălmăcire, „să tacă în Biserică" (1 Corinteni 14:28). Dacă oamenii ar analiza cu sinceritate folosul real al acestui pretins dar, mulți ar descoperi contrastul uriaș dintre modelul biblic și practica actuală. În numeroase cazuri nu există mesaj, nu există înțelegere, nu există tălmăcire și nu există zidire. Există doar repetarea unor sunete sau expresii pe care nimeni nu le înțelege și care nu produc nici lumină, nici învățătură, nici creștere spirituală. Tocmai o asemenea situație o are în vedere Pavel când întreabă dacă cei din afară nu vor ajunge să spună: „sunteți nebuni?" (1 Corinteni 14:23). Criteriul lui Pavel rămâne mereu același: folosul, înțelegerea și zidirea, nu intensitatea emoției, nu impresia produsă și nu caracterul neobișnuit al manifestării.

Dacă după ani întregi de practicare a acestui fenomen nu există mai multă sfințenie, mai mult discernământ, mai multă dragoste, mai multă ascultare și mai mult din caracterul lui Hristos, atunci oamenii trebuie să aibă curajul să se oprească și să se cerceteze sincer.

36.3. Ce arată istoria și experiența de astăzi

Am văzut în secțiunea 29.1 cum a început mișcarea penticostală. Nici măcar promotorii ei inițiali nu înțelegeau vorbirea în limbi așa cum este înțeleasă de mulți astăzi. Parham și colaboratorii săi erau convinși că Dumnezeu va oferi misionarilor limbi omenești reale pentru evanghelizarea altor popoare, fără ca aceștia să fie nevoiți să învețe limbile respective. Mai mulți misionari au plecat pe câmpurile de misiune având această convingere. Unul dintre ei, Alfred Garr, a ajuns în 1907 la Calcutta, convins că primise darul limbii bengali. Ca și ceilalți, a descoperit că populațiile locale nu-i înțelegeau și că trebuiau să le învețe limbile în mod obișnuit.

Acest eşec a produs o criză majoră în interpretarea iniţială a fenomenului şi a determinat schimbarea ulterioară a doctrinei în multe cercuri penticostale. Vorbirea în limbi nu a mai fost înţeleasă ca vorbire într-o limbă omenească reală, dar a rămas mai departe semnul obligatoriu al botezului cu Duhul Sfânt. Prin urmare, nici istoria şi nici experienţa contemporană nu oferă confirmări clare şi repetabile ale fenomenului descris la Cincizecime sau în casa lui Corneliu, în sensul unor oameni care primesc spontan capacitatea de a vorbi limba unei alte naţiuni pentru vestirea Evangheliei.

36.4. Cum deosebim darul autentic de manifestarea falsă

O manifestare lipsită de tălmăcire şi lipsită de orice folos pentru biserică nu poate fi prezentată ca fiind un dar autentic al lui Dumnezeu. Dacă Duhul Sfânt este autorul unei vorbiri, atunci El este şi autorul unui mesaj clar, cu un scop precis pentru zidirea adunării. Adevărata zidire presupune înţelegere. Pavel nu spune că biserica trebuie doar să audă sunete sau rostiri neînţelese, ci să fie zidită prin conţinutul mesajului.

Dacă are loc vorbire în limbi fără tălmăcire, fără mesaj şi fără zidirea bisericii, atunci nu ne aflăm în faţa darului descris de Pavel, ci în faţa unei manifestări false. Un dar autentic al Duhului Sfânt îşi atinge scopul pentru care a fost dat. Dacă scopul lipseşte, atunci manifestarea este falsă, indiferent cât de impresionantă sau răspândită ar părea. Dumnezeu nu dă daruri fără scop, iar Duhul Sfânt nu vorbeşte în gol. Acolo unde nu există mesajul pe care Dumnezeu intenţionează să-l transmită bisericii, nu există exercitarea autentică a darului biblic descris în 1 Corinteni 14. Dacă nu există mesaj şi nu există zidire, nu este prezent darul descris de Pavel. Într-un asemenea caz, manifestarea trebuie considerată falsă, deoarece nu corespunde nici scopului, nici modului de funcţionare, nici regulilor stabilite de Scriptură pentru exercitarea acestui dar în biserică. Dumnezeu a dat acest dar pentru comunicarea unui mesaj către adunare, iar acolo unde mesajul lipseşte, rămâne doar o manifestare care poartă numele darului, dar nu are caracteristicile darului autentic descris în Cuvântul lui Dumnezeu.

De aceea, Scriptura ne cere să cercetăm duhurile şi să judecăm roadele. Întrebarea esenţială nu este dacă există manifestări, ci ce produc ele. Conduc

ele adunarea spre asemănarea cu Hristos sau îi cheamă pe oameni mereu la pocăinţă şi iar la pocăinţă, la nesfârşit? Îi cheamă doar să se dezbrace de omul vechi, fără să-i conducă mai departe? Produc ele creştere spirituală? Îi fac pe credincioşi mai ancoraţi în adevăr, mai smeriţi, mai maturi şi mai folositori pentru zidirea altora? Sau îi fac dependenţi de experienţe şi manifestări repetate, determinându-i să caute necontenit noi întâlniri în care să vadă lucrări supranaturale, în loc să urmărească transformarea lăuntrică şi creşterea spre statura plinătăţii lui Hristos? Produc ele maturitate spirituală şi statornicie în adevăr sau doar emoţie de moment, confuzie doctrinară şi lipsă de maturizare?

Mai mult, dacă cineva practică în mod repetat, în adunare, o vorbire care nu aduce înţelegere, nu aduce zidire şi nu produce vreun folos pentru Trupul lui Hristos, atunci problema nu mai este lipsa tălmăcirii, ci sursa manifestării însăşi. În asemenea situaţii există doar două posibilităţi: fie omul reproduce mecanic sunete, expresii sau formule învăţate, fără nicio lucrare supranaturală reală, fie manifestarea îşi are sursa într-o influenţă spirituală străină de Duhul lui Dumnezeu, deoarece Duhul Sfânt nu vorbeşte niciodată în gol, nu vorbeşte niciodată fără rost şi nu Se contrazice niciodată pe Sine.

Avertismentele din această parte nu se referă la folosirea legitimă a unui dar, ci la manifestări care nu aduc niciun folos Bisericii. Vorbirea rostită în adunare fără tălmăcire şi fără un mesaj inteligibil pentru cei prezenţi, manifestările învăţate sau provocate artificial, în care nu există o comunicare reală din partea lui Dumnezeu, precum şi tendinţa de a transforma un dar într-un criteriu suprem al spiritualităţii nu provin de la Duhul Sfânt. În toate aceste situaţii lipseşte tocmai scopul pentru care Dumnezeu a dat darurile: zidirea Bisericii. De aceea, versetele 4 şi 28 din 1 Corinteni 14 (cercetate în secţiunea 24.6) nu pot fi invocate pentru a justifica asemenea practici şi nici pentru a susţine ideea că vorbirea neînţeleasă ar fi un scop în sine. Darurile au fost date pentru folosul altora şi pentru creşterea Trupului lui Hristos, nu pentru întreţinerea unor manifestări lipsite de înţeles, care nu aduc zidire şi nu produc rod spiritual. Acolo unde asemenea manifestări au loc, nu poate fi vorba de prezenţa Duhului.

37. Învățătura străină 6: Corintul transformat în model al vieții spirituale

37.1. Definirea învățăturii

Interpretarea: folosirea bisericii din Corint ca model de spiritualitate și ca justificare pentru stări permanente de manifestări și dezordine, ignorând faptul că Pavel o prezintă ca pe o biserică de prunci în Hristos, pe care Dumnezeu voia să o scoată din confuzie.

37.2. Contextul ignorat

Această perspectivă explică de ce mulți înțeleg greșit astăzi experiența corintenilor. De prea multe ori sunt observate darurile care erau în Corint, dar este ignorat contextul. Sunt văzute manifestările, dar nu este văzută copilăria spirituală a bisericii. Sunt admirate intervențiile Duhului Sfânt, dar este trecut cu vederea motivul pentru care ele erau necesare. Mai mult, este greu să înțelegem corect Corintul deoarece în multe locuri a dispărut însăși imaginea Bisericii ca familie spirituală. În Noul Testament vedem părinți, prunci și tineri; vedem oameni care nasc spiritual, formează, corectează și conduc spre maturitate. Astăzi întâlnim adesea programe, activități și structuri religioase, însă mult mai rar relațiile de familie spirituală care caracterizau biserica apostolică. Din această cauză, mulți transformă Corintul într-un model al maturității spirituale, deși Pavel îl prezintă ca pe exemplul unei biserici aflate încă în copilărie. Ei văd bogăția darurilor, dar nu observă sărăcia în maturitate pe care Dumnezeu o compensa prin intervenția Sa directă.

Mulți invocă astăzi Corintul pentru a justifica stări permanente de dezordine spirituală. Aceasta înseamnă însă tocmai neînțelegerea mesajului epistolei. Corintul nu este modelul unei biserici care trebuie să rămână în confuzie, ci modelul unei biserici pe care Dumnezeu o scoate din confuzie. Corintul nu este exemplul unei copilării spirituale perpetue, ci exemplul unei biserici pe care Dumnezeu o crește spre asemănarea cu Hristos.

Corintenii fuseseră cu toții cufundați în același Duh (1 Corinteni 12:13), și totuși erau prunci. Cufundarea nu îi făcuse maturi într-o clipă: asemenea

buretelui abia cufundat, trebuiau să se lase pătrunşi de Duhul până la maturitate (secţiunea 14.16). Pavel nu le cere o a doua cufundare, ci creştere.

Dacă o adunare se află într-o stare de imaturitate, ea ar trebui să urmeze exemplul corintenilor în sensul biblic al cuvântului: să primească învăţătura, să accepte corectarea şi să urmărească zidirea. Dar dacă, după ani de zile, continuă în aceeaşi stare de manifestări, în aceeaşi instabilitate şi în aceeaşi lipsă de maturizare, atunci trebuie pusă o întrebare serioasă: unde este zidirea? Dacă Marele Ziditor lucrează, zidirea trebuie să fie vizibilă. Dacă Duhul Sfânt lucrează, trebuie să existe o creştere reală spre caracterul lui Hristos.

38. Învățătura străină 7: daruri cerute fără țintă

38.1. Definirea învățăturii

Practica: căutarea insistentă a darurilor pentru validare personală, influență sau experiențe, pe baza unor versete izolate, ca și cum simpla cerere ar garanta primirea lor, indiferent de voia lui Dumnezeu și de scopul pentru care El le dă.

38.2. Ce spune Scriptura

În viața spirituală contemporană se observă adesea o preocupare accentuată pentru anumite daruri spirituale. Mulți credincioși le caută cu stăruință, le cer insistent și ajung să fie convinși că simplul fapt al cererii garantează automat primirea lor. Această convingere este, de multe ori, fundamentată pe promisiunea Domnului din Luca 11, unde citim îndemnul: „Cereți, și vi se va da" (Luca 11:9). O astfel de abordare riscă însă să transforme promisiunea divină într-un mecanism aproape automat, rupt de scopul profund al lucrării lui Dumnezeu în om.

Problema nu este cererea de a primi Duhul Sfânt, nici dorința de a avea daruri, ci **motivul și ținta pentru care sunt dorite**. De prea multe ori, darurile sunt dorite pentru validare personală, pentru influență, pentru experiențe emoționale sau pentru confirmarea unei așa-zise spiritualități, și nu pentru a deveni asemenea lui Hristos. Într-un asemenea context, promisiunea din Luca 11 este invocată selectiv, fără a fi așezată în cadrul întregii revelații biblice.

Domnul Isus nu promite împlinirea oricărei cereri, indiferent de motivație, ci vorbește despre un Tată care dă **ceea ce este bun** copiilor Săi: „Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!" (Luca 11:13).

Iar Duhul Sfânt nu este dat pentru manifestări spirituale, ci pentru transformarea profundă a vieții. El este darul care conduce spre sfințire, ascultare și asemănare cu Fiul. Hristos ne cufundă în Duhul pentru ca Duhul să lucreze în noi și să aducă roada Lui (secțiunea 29.3); darurile slujesc

acestei ţinte, nu o înlocuiesc. (Despre sensul acestui verset în legătură cu primirea Duhului Sfânt am vorbit în capitolul 14, secţiunea 14.12.)

Scriptura este foarte clară în privinţa acestui aspect. Apostolul Iacov corectează orice înţelegere superficială a rugăciunii atunci când afirmă fără echivoc: „Cereţi şi nu căpătaţi, pentru că cereţi rău, cu gând să risipiţi în plăcerile voastre" (Iacov 4:3). Mai mult, el adaugă că omul cu inimă îndoielnică „să nu se aştepte să primească ceva de la Domnul" (Iacov 1:7). Aceste afirmaţii demontează ideea că simpla cerere ar fi suficientă, ignorând voia şi scopul lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu Se lasă constrâns de formule spirituale şi nici manipulat prin versete izolate de context. El răspunde cererilor care sunt în acord cu voia Sa, iar voia Lui este limpede descoperită: „Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a şi hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său" (Romani 8:29). Orice lucrare autentică a Duhului Sfânt urmăreşte această ţintă şi nicio alta. De aceea, acolo unde dorinţa de a avea daruri nu este subordonată formării caracterului lui Hristos, unde nu există o dorinţă sinceră de rodire şi maturizare spirituală, nu se poate vorbi despre o lucrare reală a Duhului Sfânt, chiar dacă manifestările exterioare par convingătoare. Darurile, despărţite de voia lui Dumnezeu şi de scopul sfinţirii, îşi pierd sensul şi devin chiar o piedică în calea vieţii spirituale autentice.

Adevărata întrebare nu este dacă dorim, ci **pentru ce dorim**. Dumnezeu nu refuză ceea ce este cerut după voia Sa, însă nu binecuvântează niciodată o cerere care deviază de la scopul suprem al lucrării Sale: formarea chipului lui Hristos în om. Orice altă direcţie, oricât de „spirituală" ar părea la suprafaţă, rămâne în afara lucrării autentice a Duhului Sfânt.

38.3. Daruri, nu concesii smulse prin insistenţă

Trebuie înţeleasă aici o altă realitate fundamentală: ceea ce Dumnezeu împarte sunt daruri. Prin însăşi natura lor, darurile nu sunt cerute, revendicate sau obţinute prin insistenţă. Un dar este oferit din iniţiativa celui care dăruieşte. Dacă este obţinut prin presiune, stăruinţă îndelungată sau revendicare, el încetează să mai fie un dar şi devine o concesie făcută în urma cererilor repetate.

Vedem acest lucru şi în viaţa de zi cu zi. Dacă cineva vine la noi ani la rând, cerându-ne un anumit lucru, iar în cele din urmă i-l oferim, nu mai putem spune că a fost un dar venit din iniţiativa noastră. Mai degrabă, spunem că am răspuns cererilor sale sau că am cedat insistenţelor lui. La fel, dacă cetăţenii solicită ani de zile majorarea pensiilor, iar guvernul aprobă, în cele din urmă, această majorare, nimeni nu spune că guvernul a făcut un dar; se spune că a cedat solicitărilor celor care au cerut-o. Tocmai de aceea, ideea că un credincios trebuie să stăruiască un timp îndelungat, poate un an sau chiar mai mult, pentru a obţine un anumit dar ridică o problemă serioasă. Dacă acel lucru este într-adevăr un dar, atunci el trebuie să fie oferit de Duhul Sfânt la momentul potrivit, când apare nevoia de zidire, şi persoanei alese de El, pentru folosul celorlalte mădulare ale Trupului lui Hristos. Lopata o dai când este nevoie de ea nu pentru ca ţi-o cere salariatul.

Scriptura spune: „Dar toate aceste lucruri le face unul şi acelaşi Duh, care dă fiecăruia în parte cum voieşte" (1 Corinteni 12:11). Pavel nu spune că Duhul dă fiecăruia „cum cere", nici „cum doreşte" şi nici „cum stăruieşte", ci „cum voieşte".

Concluzia Părţii a VI-a

Înşelarea şi învăţăturile străine cercetate în această parte pot fi rezumate astfel:

- **O singură cufundare în Duhul.** „Botez” înseamnă „cufundare”. Cel născut din nou a fost cufundat în Duhul, iar Duhul este în el; nu poate fi cufundat a doua oară în acelaşi Duh. După cufundare urmează rămânerea, umplerea şi roada.
- **Manifestări acolo unde nelegiuirea este tolerată.** Duhul Sfânt descoperă păcatul şi cheamă la pocăinţă; acolo unde păcatul este protejat, manifestările nu au ca sursă Duhul lui Dumnezeu.
- **Un alt botez, ulterior naşterii din nou.** Scriptura cunoaşte un singur botez cu Duhul Sfânt, prin care toţi credincioşii sunt aşezaţi în Trupul lui Hristos; un „alt botez ulterior” nu are conţinut definit în Scriptură şi ar însemna o a doua cufundare în acelaşi Duh.
- **Botezul obţinut prin stăruinţă.** Botezul cu Duhul Sfânt este o promisiune împlinită de Dumnezeu celor care cred, nu o răsplată a insistenţei omului.
- **Vorbirea în limbi ca semn obligatoriu.** Nu toţi vorbeau în limbi, dar toţi fuseseră botezaţi de un singur Duh; un dar dat din belşug unor prunci nu poate fi semnul unei clase superioare.
- **Clasificarea credincioşilor după manifestări.** Valoarea unui credincios şi autoritatea spirituală se măsoară după maturitate şi caracter, nu după o experienţă.
- **Limbile învăţate, provocate şi fără folos.** Scriptura nu cunoaşte o manifestare învăţată prin repetare; în adunare, fără tălmăcire şi fără zidire, ea nu este darul descris de Pavel.
- **Corintul ca model.** Corintul este exemplul unei biserici pe care Dumnezeu o scoate din copilărie, nu modelul unei copilării spirituale perpetue.
- **Darurile cerute fără ţintă.** Dumnezeu răspunde cererilor care sunt după voia Lui, iar voia Lui este formarea chipului lui Hristos în om.

Dumnezeu nu caută oameni impresionaţi de manifestări, ci oameni transformaţi. Nu caută oameni care să poată produce o experienţă religioasă,

ci oameni în care să se vadă Hristos. De aceea tragedia nu constă doar în înţelegerea greşită a unui dar, ci în faptul că unii au ajuns să înlocuiască însăşi ţinta creşterii creştine. În loc să urmărească formarea lui Hristos, urmăresc manifestarea; în loc să alerge după sfinţenie, aleargă după experienţe; în loc să caute maturitatea descrisă în Efeseni 4, caută senzaţionalul. Noul Testament nu spune că scopul Duhului Sfânt este să-i facă pe toţi să vorbească în limbi, ci afirmă repetat că scopul Său este să formeze în credincios chipul lui Hristos, până când acesta ajunge „la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos" (Efeseni 4:13).

Scopul final al lucrării Duhului Sfânt nu este să umple Biserica de manifestări, ci să umple Biserica de oameni în care Hristos poate fi văzut, cunoscut şi reflectat în fiecare aspect al vieţii. Aceasta este adevărata măsură a lucrării Duhului Sfânt: nu cât de spectaculos se manifestă cineva, nu câte experienţe religioase poate relata şi nici cât de impresionant pare în ochii oamenilor, ci cât de mult se vede Hristos în caracterul, gândirea, vorbirea şi viaţa lui. Acolo se vede cu adevărat rodul lucrării Duhului Sfânt: în oameni care gândesc, iubesc, trăiesc şi umblă asemenea Domnului Isus Hristos. Pentru aceasta ne-a cufundat Hristos în Duhul Său.

Încheiere

Scopul final al lui Dumnezeu: Hristos format în noi

Planul lui Dumnezeu cu privire la om a rămas pentru mulți o necunoscută. Deși Scriptura arată clar că Dumnezeu i-a rânduit pe cei chemați de El să fie asemenea chipului Fiului Său, mulți nu au înțeles că acesta este scopul central al mântuirii. Dumnezeu nu urmărește doar iertarea păcatelor, scăparea de judecată sau primirea unei moșteniri viitoare, ci formarea unor fii și fiice care să poarte caracterul lui Hristos. El dorește să aibă copii care să gândească, să iubească și să trăiască asemenea Fiului Său.

Din cauza neînțelegerii acestui plan, numeroase preocupări religioase au ajuns să ocupe locul pe care ar fi trebuit să-l aibă transformarea după chipul lui Hristos. Unii caută experiențe spirituale, alții semne și minuni, alții descoperiri, vedenii sau daruri. Însă toate aceste căutări, atunci când sunt despărțite de scopul pentru care Dumnezeu lucrează în om, devin doar un surogat al adevăratului plan divin. Omul se poate ocupa toată viața de lucruri religioase fără să urmărească ceea ce urmărește Dumnezeu.

Realitatea dureroasă este că mulți cred că au darurile Duhului, dar nu au avut niciodată înaintea ochilor ținta ajungerii la înălțimea staturii plinătății lui Hristos. Asemănarea cu Hristos nu le-a fost vestită ca scop al mântuirii, nici prezentată ca direcție a vieții creștine și nici nu au lucrat, prin ascultarea credinței, pentru a ajunge la ea. Astfel, ajung să considere experiențele spirituale drept dovada principală a lucrării lui Dumnezeu, în timp ce scopul pentru care Duhul Sfânt a fost dat rămâne aproape necunoscut.

Pentru mulți, motivația principală a rămas frica de iad sau speranța de a ajunge în rai. Puțini au înțeles că scopul lui Dumnezeu este nașterea unei iubiri reale pentru caracterul lui Hristos și pentru valorile Împărăției Sale. Omul poate dori să scape de pedeapsă fără să iubească neprihănirea, după cum poate dori răsplata fără să dorească transformarea. Însă chemarea Evangheliei merge mult mai departe: ea urmărește formarea unei făpturi noi, care găsește plăcere în voia lui Dumnezeu și dorește să devină asemenea lui Hristos.

Tocmai aici apare contradicția. Mulți pretind că au primit daruri spirituale, că sunt călăuziți de Duhul Sfânt și că au parte de manifestări supranaturale, însă nu urmăresc scopul pentru care Duhul a fost dat. Ei acordă o importanță deosebită darurilor, dar foarte puțină atenție transformării caracterului. Vorbesc despre puterea Duhului, însă nu despre ascultarea de Hristos. Se preocupă de manifestări spirituale, dar nu de ajungerea la asemănarea cu Fiul lui Dumnezeu.

Rezultatul unei asemenea abateri poate fi observat cu ușurință în natura discuțiilor și preocupărilor care domină aceste cercuri religioase. În loc ca atenția să fie îndreptată spre creșterea în asemănarea cu Hristos, spre iubirea de adevăr, neprihănire și ascultare de Dumnezeu, preocuparea principală ajunge să fie apărarea unor poziții doctrinare, justificarea unor experiențe religioase sau demonstrarea superiorității unei manifestări spirituale față de alta.

Astfel, ei ajung exact în starea descrisă de apostolul Pavel, care vorbește despre oameni bolnavi de „cercetări fără rost și certuri de cuvinte", din care se nasc „pizma, certurile, clevetirile, bănuielile rele și zadarnicele ciocniri de vorbe ale oamenilor stricați la minte și lipsiți de adevăr" (1 Timotei 6:4-5).

Se poate observa cum discuțiile nu au nici o legătură cu scopul lui Dumnezeu de a fi ca Hristos și se transformă în dispute nesfârșite despre daruri, manifestări, experiențe, poziții doctrinare și interpretări particulare. În loc să producă smerenie, dragoste și creștere spirituală, aceste preocupări produc dezbinare, partide și confruntări. În loc să urmărească zidirea omului lăuntric, ele urmăresc câștigarea argumentelor. În loc să formeze caracterul lui Hristos, hrănesc mândria religioasă.

Nu este întâmplător că apostolul Pavel leagă această stare de oameni care sunt „lipsiți de adevăr". Ei nu sunt lipsiți de informații religioase, de cunoștințe biblice sau de preocupări spirituale, ci nu au în vedere adevărul central al chemării lui Dumnezeu. Când asemănarea cu Hristos nu este ținta vieții creștine, toate celelalte lucruri, chiar și cele care par spirituale, își pierd locul și măsura lor corectă.

Tocmai de aceea este important să înțelegem că Dumnezeu nu oferă Duhul Sfânt și darurile Sale pentru a înlocui această lucrare de transformare, ci pentru a o susține și a o duce la desăvârșire. Duhul Sfânt nu a fost trimis să

îndepărteze privirea credinciosului de la Hristos, ci să îl conducă spre Hristos. Dacă în inimă nu s-a născut dragostea pentru adevăr, pentru neprihănire şi pentru caracterul lui Hristos, atunci omul a pierdut din vedere tocmai scopul pentru care Dumnezeu l-a chemat.

Iar atunci când darurile, experienţele sau manifestările religioase ajung să ocupe locul acestei chemări, ele nu mai sunt privite ca mijloace, ci sunt transformate în scopuri. În felul acesta, adevăratul plan al lui Dumnezeu este înlocuit cu preocupări religioase secundare, iar ţinta Evangheliei rămâne neatinsă.

Cu atât mai puţin pot fi privite darurile spirituale ca dovadă a aprobării lui Dumnezeu acolo unde lipseşte această schimbare lăuntrică. Dumnezeu urmăreşte mai întâi câştigarea inimii omului şi orientarea ei spre valorile Împărăţiei Sale, iar abia apoi lucrează mai departe prin Duhul Sfânt pentru naşterea, creşterea şi maturizarea celui credincios.

Scriptura este consecventă: Duhul Sfânt nu este dat pentru afirmare spirituală, experienţe izolate sau manifestări spectaculoase, ci pentru transformare.

Viaţa creştină autentică nu este demonstrată prin daruri, ci prin roadă. Apostolul Pavel avertizează că, chiar dacă cineva vorbeşte în limbi sau are alte daruri spirituale, dar nu are dragostea, nu este nimic – ci doar o „aramă sunătoare" (1 Corinteni 13:1–2).

Darurile sunt mijloacele, nu scopul final al vieţii spirituale. Ele ne sunt date cu un scop precis: să ducă la rod. De aceea, Scriptura ne îndeamnă să căutăm darurile Duhului (1 Corinteni 14:1), însă întotdeauna având în vedere scopul pentru care au fost date – transformarea vieţii şi asemănarea cu Hristos.

Cel care urmăreşte darurile fără a urmări formarea caracterului şi a dragostei rămâne la nivel de manifestare exterioară, nu la cel al unei vieţi schimbate. Acolo unde nu este urmărită asemănarea cu Hristos, lipseşte viaţa adevărată, indiferent cât de vizibile sau impresionante ar fi darurile. Darurile, când sunt autentice, sunt întotdeauna subordonate lucrării de formare a caracterului lui Hristos şi nu pot exista legitim acolo unde această lucrare este ignorată sau înlocuită cu alte obiective.

În Galateni 5:24–25, Pavel afirmă că cei ce aparţin lui Hristos urmăresc roada Duhului, iar Ioan confirmă că cine este născut din Dumnezeu iubeşte (1 Ioan 4:7–8). Aşadar, roada este dovada transformării, dovada prezenţei Duhului şi dovada maturităţii. Copiii lui Dumnezeu se cunosc nu după daruri, ci după caracter.

Scopul final al roadei este Hristos format în noi. Pavel exprimă aceasta în Galateni 4:19: „sufăr durerile naşterii până ce Hristos va lua chip în voi." Centrul vieţii creştine nu este teologia, nici darurile, nici slujirile, ci Hristos în noi. Roada Duhului este chipul Lui în caracterul nostru. Fiindcă, în Romani 8:29, Dumnezeu ne-a rânduit să fim asemenea Fiului Său, Duhul realizează această asemănare prin procesul formării roadei.

Asemănarea cu Hristos face posibilă o relaţie profundă cu Dumnezeu şi capacitatea de a suporta şi de a te bucura de prezenţa Lui. Cei maturi iubesc ca El, iartă ca El, slujesc ca El, gândesc ca El, trăiesc ca El. Numai astfel pot moşteni comuniunea veşnică.

În final, maturizarea este pregătirea obligatorie pentru gloria eternă. Dumnezeu nu cere perfecţiune instantanee, ci progres real, viaţă schimbată şi caracter format. Scopul final este o familie de fii maturi, asemenea lui Hristos, capabili să locuiască în prezenţa Tatălui pentru veşnicie. (Efeseni 4:11-13)